

Giới thiệu Tiểu Yêu Lưu Lạc

Ngược Miên Y Vũ là Liên hoa tiên tử nhưng kiếp trước nàng không phải là tiên cũng chẳng phải là ma nàng là đá Thanh Khương nhờ linh thần của một người tên Liêm Trương mà hóa thành người. Liêm Trương kia, Lục Hải Thượng Thần Thần Thiên Phong cùng Nam Chiêu đế của Tiêu Huyền điện, toàn bộ đều là ở kiếp trước.

Người chịu ân tình của nàng thì tìm nàng đền đáp, hai người kia là cho nàng ân tình, có điều nàng chỉ biết có một người ban ân sâu nặng vô biên lại không biết đến người kia còn vì nàng ngăn cản khổ ải.

Ai sẽ có được trái tim của nàng mời các bạn đón xem truyện Tiểu Yêu Lưu Lạc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xã Hội Nữ Quyền.

Mặt trăng đang dốc sức soi vào một đám những người đang tụ tập, phần lớn là những người phụ nữ còn cánh đàn ông lại đứng từ đằng xa, chốc chốc lại ngó vô, ai nấy nét mặt rất căng thẳng.

Trăng hơi chếch lên một chút buông thứ ánh sáng dịu dịu lên đôi bàn tay mịn màng của một phụ nữ trung niên, nơi ấy có một đũa nhỏ đang nằm, hai mắt đen láy chớp nhẹ.

”Tiểu thư ra đời rồi!”, mấy người phụ nữ đó reo lên sung sướng.

Một người đàn ông tức tốc dẫn đầu những người khác chạy đến, giọng điệu hấp tấp:

”Con gái nhỏ của ta!”

Tôi nghiêng chiếc đầu bé xíu một cách khó khăn nhìn ông ta chăm chăm. Theo đánh giá chủ quan của tôi 'ông ta' đó cũng chỉ khoảng trung niên, tầm tầm như mấy 'ông bác' đứng cạnh, khuôn mặt thực sự cũng ưa nhìn nếu không muốn quá khen mà nói là tuấn mĩ, trên người ông ta đeo một cái vòng bạc chắc là lâu năm, mặc thứ trang phục gì đó rất là kì lạ, không quá 'lòe xòe' nhưng cũng không thể gọi là quá kín đáo, giản dị... Tôi cứ trơ mắt nhìn cho đến khi tiếng kêu thất thanh làm tôi hoảng hồn:

”Trời ơi, sao thế này? Sao tiểu thư không khóc? Không lẽ...”, người phụ nữ ẵm tôi hai mắt dưng dưng.

Bà ta vừa xong lại đến lượt người đàn ông kia mặt trắng bệch, miệng còn run run nói cũng chẳng nổi, tôi vốn định lên tiếng mắng một trận, lời lẽ đã được chuẩn bị tươm tất:

”Mấy người đui hả? Bồn cô nương đang rất khỏe mạnh đây!”, tiếc thay lời chui ra khỏi miệng tất cả đều biến thành “ư...ư...oe...oe...”, nghe thấy tôi 'nói' vậy mấy người kia bỗng dưng tràn đầy hứng khởi, ôm tôi lượn vòng vòng làm tôi chẳng biết trời đất gì nữa.

Chuyện tôi nhớ được cũng chỉ có vậy, căn bản là bởi cũng chẳng có gì đáng nhớ ngoài một việc mà tôi không nhớ gộp chung lại, đó là lần ấy mẹ vì sinh tôi mà mất.

”Y Vũ nữ trưởng, cha người tới!”, một tiếng nói trong trẻo vang lên, tôi nghe xong liền lăn lộn một vòng trên giường sau đó uể oải đáp lại:

”Minh Minh đừng gọi tớ như thế nữa!”

Căn nguyên là thế này: từ khi sinh ra tôi cũng chẳng biết mình vì sao lại nghe hiểu mọi chuyện, không giống những đứa trẻ khác chỉ biết suốt ngày oe oe, tuy nhiên đặc tính trẻ sơ sinh lại cứ lì ở đây làm tôi phải cam chịu cam nín bởi mở miệng cũng chỉ ư ư. Mẹ tôi là nữ trưởng lại vì sinh tôi mà...tôi thân con gái duy nhất kể nghiệm vì vậy mà tôi biết xã hội này là xã hội nữ quyền, khi đó còn hưng phấn đến nỗi câu đầu tiên thốt ra khi nói được là:

”Ha ha! Giang sơn thuộc về phụ nữ chúng ta!” làm cho mấy con chim sợ hãi bay nháo nhác.

Thực tế chứng minh tôi đã nhầm, nơi tôi sống chỉ là một vùng không thể gọi là đại thổ nhưng tất nhiên cũng không phải tiểu thôn, tên là Hoa Diên, tôi chỉ biết nó nằm ở Việt Nam còn cụ thể chỗ nào tôi cũng không biết. Đại lễ kế nhiệm tổ chức vào năm tôi 3 tuổi.

Tôi đây rõ ràng còn chưa đồng ý mà ba tôi đã 'xông' vào, ông ngồi bên bàn trà nhỏ chăm chú nhìn tôi đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi, đợi một lúc không thấy động tĩnh gì ông cuối cùng cũng lên tiếng:

”Y Vũ, con không còn nhỏ nữa rồi “

Tôi đây nghe xong liền tự hào vỗ ngực:

”Bản nữ trưởng tất nhiên là đã lớn”

Ba tôi cười dịu dàng một cái, tay đặt ly trà xuống, hình như đang định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp cất lời đã thấy một tên 'lưu manh' xông vào cướp khẩu:

”Y Vũ, tôi mang cho cậu xem cái này hay lắm!”Cái tên này là kẻ to gan nhất trong vùng, đến cả tên tôi mà cũng dám gọi ra, cậu ta tên là Trung Quân, tôi vẫn hay gọi cậu ta là A Thành, Trung Quân cũng chẳng khác Trung Thành mấy, ba mẹ cậu ta hẳn là muốn cậu ta tận tâm với vua, tiếc rằng thời này không còn vua, chỉ bằng cậu ta hãy trung thành với nữ trưởng tôi đây. Cậu ta nào có cam chịu,nhưng mỗi lần 'tập tọe' phản kháng tôi chỉ cần ho khan một tiếng, lập tức sẽ có người đến nhéo tai cậu ta xách về, nhiệt tình dẫn dắt:

”A Thành, không được vô lễ”, đến ba mẹ còn nghiêm cách gọi của tôi, cậu ta còn gì để nói?

Lần này thật cảm ơn cậu ta đến đúng lúc, tôi vội từ trên giường bay xuống, hơn hờ túm cổ cậu ta lôi xềnh xệch:

”Hay quá, chúng ta ra ngoài chơi!”

Cậu ta đành cúi chào ba tôi một cái rồi đi theo tôi, ba tôi đương nhiên hết cách chỉ gặt đầu cho qua, mà không muốn cho qua cũng không được.

Tôi từ trên tầng đi xuống, liếc thấy anh hai Khang Nhật của tôi từ xa đi tới lại làm bộ không thèm để ý, anh ấy ngược lại vui vẻ:

”Nữ tiểu trưởng!”

Đây là đồng lõa to gan của tên đang đi cạnh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Thực ra làm nữ trưởng cũng chẳng sung sướng như tôi nghĩ chỉ có điều mấy tên con trai trong lớp không tên nào dám chọc vào tôi mà đúng hơn là im de mỗi lần con gái chúng tôi ban lệnh, tất nhiên là vẫn có ngoại lệ, với tôi ngoại lệ ấy bơ luôn không thèm chấp!

Tôi năm nay xuân xanh vừa tròn 16 tuổi, chẳng biết có phải do kiếp trước bị nam nhân ngược đãi thể thảm hay không mà kiếp này nhìn thấy bóng tên nào đều muốn hành hạ cho bằng chết, thầy chủ nhiệm của tôi cũng không ngoại lệ!

Ngày học đầu tiên, tôi thân mặc sơ mi trắng, phù hiệu xanh, tôi ghét mặc váy nên đành quần bò đen đóng thùng tung tăng cùng Minh Minh đến trường, Minh Minh là con dì tôi cũng là bạn thân nhất của tôi.

Ngôi trường trước mắt cao lớn rộng rãi, nhìn từ đầu đến cuối đều không thể hiểu được vì sao một nơi hiện đại thế này lại thuộc chế độ nữ quyền, mặc dù hỏi ba nhiều lần nhưng lần nào ba cũng nói một câu đều đều:

”Sau này từ từ trải nghiệm con sẽ hiểu.”

Tuy nhiên tôi lại chẳng có cơ hội hiểu, đó thực ra là chuyện của mấy tháng sau, vậy đành để mấy tháng sau nói tiếp.

”Này, học sinh kia sao lại nghênh ngang đi xe trong trường?”

có ngu tôi mới không biết lời đó là nói mình, liền biết điều nhảy xuống, trưng ra bộ mặt ngốc nghếch lại chẳng ăn thua, vẫn bị người ta tạt nước vào :

”Em nhìn gì? Mau dắt xe lại đây, 5 ngày sau đến lấy!”

Ông ta biết tôi là ai không? Cùng với suy nghĩ ấy liền sẵn sàng chiến đấu, cuối cùng lại bị A Thành và Minh Minh mỗi người một tay kéo đi.

Trời hôm ấy thật dễ chịu chỉ riêng có việc ở cổng trường kia, tôi nhận định ngủ là tốt nhất, thế là úp tay xuống mặt bàn bắt đầu công tác. Ước chừng khoảng 15 phút sau Minh Minh ở một bên đá nhẹ chân, tôi liền biết điều mà tỉnh dậy, nhưng khi vừa nhìn thấy thầy chủ nhiệm lập tức phát hỏa, còn ai vào đây nữa?

Thầy đi sát bàn tôi, vốn mang một bụng ý muốn trả thù, tôi đưa chân ra ngăn, đáng chết, hựt, tôi tiu ngủ chưa kịp nhấc chân về

thì đã có một kẻ không may vấp phải... Còn ai ngoài A Thành tội nghiệp? Tôi không có ý định hại cậu ta nên cũng hơi áy náy, lại nghe rầm một cái, chông sách trên tay bạn đã yên vị trên đầu thầy sau đó mới thông thả rơi xuống, điều đó cũng chả bất thường bởi thầy giáo bụng phệ, cổ ngắn áy thấp

hơn A Thành một cái đầu. Lần này tôi thề tôi vô can, thầy có lẽ vì tiếc mấy cuốn sách liệng vội mà...thiện tai...trán thầy mới có thêm quả cà chua đỏ hỏn! Cà lóp chắc khi đó có mỗi mình tôi cười ha hả, thầy tất nhiên nhận ra tôi nhưng làm gì đây? Thầy thật 'hiền từ' nhìn tôi hẳn là muốn nói:

”Thầy trò mình xí xóa”

Ở nhà mãi cũng buồn, mấy ngày nay hết ăn lại ngủ tôi thấy mình có lẽ đã béo lên vài kí nhưng miệng lại vẫn kêu:

”Khang Nhật, anh mang trái cây cho em nha!”

”Anh tới liền!”

Tôi mặt ngầy ra, vén rèm nhìn ra ngoài trời xác định mặt trời hẳn là đang mọc ở đằng Đông, anh ta vốn chẳng coi người có chức quyền như tôi đây ra gì nhỉ?

Tôi lẽ ra không cần mất công suy nghĩ làm gì, đĩa trái cây trước mặt khiến tôi...tức chết!

”Nho xanh 3 chùm, ớt đỏ 5 trái, sầu riêng 1 miếng...”, anh hai thông thả liệt kê, tôi giây thứ nhất ứa đầy nước răng, giây thứ hai bốc hỏa, chưa đến giây thứ tư đã bất tỉnh nhân sự!

Quân tử trả thù 10

năm không muộn, nhưng lại kém xa tôi 10 phút đã giăng xong bẫy, chỉ chờ kẻ thù lọt hố. Ba tôi đi vắng không có nhà nên yên tâm cốc nước kia chẳng có ai uống mất.

Thời gian 'thấm thoát thoi đưa', khi tôi tỉnh giấc 'mới chỉ có' 10h trưa liền nhanh chóng kiểm tra thành quả. Cốc nước mất tăm! Tôi hớn hờ, riu rít gọi:

”Anh hai, anh hai!”

Anh hai không thừa mà A Thành lại lên tiếng:

”Anh Nhật lượn từ lâu rồi!”

Tôi nắm tay thành quyền, nghiêng răng:

”Tên lằng nhằng này! Ta đây sẽ ban thêm điều luật: kẻ nào vớ vẩn: Cát!”, ha ha điều này bốn nữ trưởng làm được!

Trung Quân liếc thái độ của tôi bằng nửa con mắt, tôi lại cũng dùng nửa con mắt nhưng không nhìn cậu ta mà nhìn cái cốc rỗng trên bàn:

”Quân à, cậu có khát không?”

Cật ta ngơ mặt trước sự 'dịu dàng' của tôi, cuối cùng lại nhờ Minh Minh từ trong nhà bếp trả lời:

”Cậu ấy chẳng phải vừa uống hết nước trên bàn sao?”

Tên anh mất nét của tôi lại đùn đẩy việc nhà cho bạn tôi, làm vậy tất nhiên là để có thời gian chơi bời. Tôi chẳng buồn quản, 'con dân' của tôi còn rất nhiều mà một trong số đó còn đang sắp sửa 'thi maraton' !

”Quân à, cậu chạy nhanh không?”

”Tất nhiên!”cậu ta vỗ ngực.

”Được,chuẩn bị sẵn sàng!”, liều lượng thực sự không hề nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Tôi đang đứng nghiêm trang trên bục, khuếch đại âm thanh lên hết mức khó thể, trả là đang cần tuyên truyền ý thức giữ gìn vệ sinh môi trường, tiện thể ban hành thêm vài luật lệ cần thiết chinh đồn cánh 'mày râu', mà thực ra tụi con trai bấy giờ còn chưa để râu. Mọi người bên dưới rất mực chú ý lắng nghe, nơi này của tôi thật là vô cùng có văn hóa.

Nói những lời đó ra khỏi miệng tôi đương nhiên đắc ý, đảo mắt liếc xung quanh một lượt lại vừa đúng lúc

vớ được ánh mắt thù địch của anh hai Khang Nhật, từ miệng anh ta hẳn là đang gầm lên:

”Ranh con, tiểu nhân bỉ ổi!”

Tôi hứ mạnh một cái quay đi không thèm để ý.

Con đường từ quảng trường về nhà, đầu đầu cũng gặp mùi oán khí, khỏi phải nói, chính là phát ra từ đám thanh niên trai tráng, tôi ngược lại 'lấy đức cảm hóa lòng người', nở nụ cười dịu dàng, còn vẩy tay vài cái làm quà.

Khu đảng Đông quảng trường cách nhà tôi chừng vài trăm mét có một vườn soài, vườn này lại lại giống bên ngoài, hương vị quả thật rất tuyệt. Đồ ăn ngon phải có người thưởng thức thế nên hoa quả ngon nữ trưởng có nếm trước cũng chẳng có gì không phải!

”Ngồi trên này thích thật!” Minh Minh gặm gặm quả soài, thả hai chân xuống ve vẩy. Cô nàng này ngày thường đều ra về nhút nhát nhưng thật gia là sói đội lột cừu, tôi nhiều khi cũng tự thấy mình kém cỏi.

Những quả soài thơm ngon này không phải mình tôi để ý bởi giờ đây ngay dưới tán soài rậm chúng tôi ngồi có một túm con trai đang nấp, còn nghe thấy tiếng nói quen thuộc:

”Tao bảo mày rồi, lão già ấy đã phát hiện mà.” là giọng A Thành.

Tôi nghe xong ôm miệng cười, cậu ta có phải bị soài lấp mắt trí nhớ không? Chủ vườn soài là một người trẻ trung đô vật rõ ràng!

Trận cười vừa dứt liền phát hiện túm kia đã bị một người đàn ông đồ con xách cổ ra, lại còn đang 'hát cái lương' dồn dập. Tôi liếc sang bên liền không tin được, chọc chọc tay vào người Minh Minh bấy giờ vẫn thân nhiên gặm:

”Này Minh, đúng là có ông già nha!”

Minh Minh giật mình, một vài giây sau cả hai đứa ngây ngốc nhìn cái hột soài đáp lên đầu một tên đứng cuối hàng, chúng tôi hiển nhiên bị phát hiện.

Gió, mây, chim ca nhiệt tình giúp tôi bắn tia lửa điện cho cậu ta, im lặng.

Sau một màn 'ca hát' tiếp theo phải dùng đến 7 từ 'túm tóc, tạt tai, tát tới tấp!’” Amen!

Luật này tôi thề không ban hành.

Buổi sáng ở cổng trường tôi nhìn thấy Trung Quân liền xán lại còn cậu ta, tránh, hẳn là đang muốn che vết bầm trên trán. Tôi chẳng thèm để ý nữa, vòng tay Minh Minh riu rít đọc to:

”Trên giới giang hồ online Thành bị đánh toi tã, về nhà chúng đa ngôn chương đến tàu hỏa nhập ma, hỏi 'tiểu hiệp' Thành còn đâu trốn dung thân?” đọc xong thấy hào sảng vô cùng! Cậu ta không phải kháng bởi 'cậu ta tên Quân', chết không muốn đổi!

^

Tôi có một cô em họ, con nhỏ này rất đáng ghét, tuy nhiên tôi là ai? Là nữ trưởng nha!

”Linh ơi, mang chị ly nước tranh!”

con nhỏ này mấy hôm nay rất hay lượn lờ ở nhà tôi, mà nó ở bản vô cùng!

”Sao tranh ngọt vậy?”, tôi làm bộ nhấp một ngụm.

Con bé nhìn thấy tôi uống cười híp mắt:

”Em bỏ đường!”

”Đường hay nước miếng của em?”, tôi nghĩ bụng xong lại cầm cốc nước đưa cho nó:

”VẬY em uống đi!”

”Dạ?” con bé ngờ ngác, thậm kinh ngừng trệ.

”Chị đang giảm cân.”

Con bé:“...”

Tôi hài lòng nhìn nó, người ta nói 'thua keo này ta bày keo khác' nhưng con bé này quả thực không có đầu óc sáng tạo! Thỉnh thoảng tôi vẫn thường chỉnh nó như thế.

Thầy chủ nhiệm chẳng ưa gì tôi nhưng lại chẳng có cơ hội bắt lỗi, đành lơ lửng nói:

” Con gái cần phải nết na, dịu dàng, ăn nói lễ phép, đừng có cứng nhắc thô kệch!”

Tôi nghe xong lại nghĩ đến việc cô giáo khen tôi có tâm hồn văn chương, vừa chạm đến lại lăn lóc ra cười, hình tượng vì thế mà lại tụt bậc thảm hại! Nói thật vẫn tôi viết đọc lên chìm lẫn đùng ra chết, xác cả nổi đầy sông, mặt trời sợ không dám lộ ra,...ý là 'cảm động' quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2: Nhớ Nhà.

Tôi không nhớ rõ mình đã dời nhà được bao lâu, lí do thì có thể khi một ai đó hỏi không chừng tôi sẽ cao hứng mà kể ra hoặc cũng có thể một đêm mưa bão nào đó sẽ bản thân mà nhớ lại cũng chưa biết.

” Dừng!”

Trời ơi, tôi bị gì thế này? Đang làm thí nghiệm lại để đầu óc trên mây khiến bây giờ khắp nơi khét lẹt, may mắn vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ này. Đây cũng là lí do khiến bà chủ nhà và mấy bác hàng xóm thường xuyên phát tiết, thiếu chút nữa là xách cổ tôi ném ra đường. Mà lại nói đến hàng xóm, cạnh nhà tôi có một công dân rất chi là đẹp trai nha, kẻ chung vách tường đó!

Danh sách đen của khu trọ tôi vinh dự đứng đầu, còn sát bên một dòng chữ ngay ngắn: “ 2 lần phá hoại nữa mời đi khỏi!”,tôi khi đó ngoan ngoãn vâng dạ rất ưu nhiệt tình.

Vụ nổ vừa rồi thiệt hại không lớn lắm, lớn là ở tiếng sầm sập nện vào cầu thang bộ của bà chủ nhà. Tôi loay hoay vài phút vẫn không tìm được nơi giải quyết óng hóa chất hồng:

” Làm sao đây? Làm sao đây?” chân tay luống cuống, nhưng rồi tôi liếc thấy một thứ, khoe miệng cười gian xảo.

Tiếng bước chân lại sầm sập, nhưng lần này là đi xa dần, tôi vượt ngục nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn chậu hoa nhà hàng xóm hoan hỉ:

” Thế là đỡ toi một lần, thật là may mắn”

Phải công nhận tôi thật là có con mắt tinh đời, chọn được một nơi ở trong xanh gió mát như vậy, buổi sáng chim ca vang trời làm tâm trạng tôi cực kì khoan khoái, tôi quên hẳn chuyện khuất tất đã làm mà cười tươi với anh chàng hàng xóm một cái trong khi anh ta vẫn tỉnh bơ, tôi cũng chẳng lạ lùng gì.

” Tôi qua anh ta về rất khuya, trong phòng còn có tiếng con gái, mình rõ ràng nghe được mà!”

” Trời ơi, con nhỏ nào may mắn thế?”

Tôi xoa cằm “ Khó nói, khó nói.”

Tôi quả thực không thích tọc mạch chuyện riêng tư của người khác, càng không muốn nói dối chỉ có điều ngày nào đến lớp tôi cũng bị giằng xé để tra hỏi về anh chàng đẹp trai Khang Lâm kia. Tiên sư nhà chúng nó, tôi là hàng xóm chứ có phải mẹ anh ta đâu!

Thông thường mỗi khi tôi nói xong mấy bà tám đã nhao nhao, hôm nay bỗng yên lặng đáng sợ, biểu cảm trên khuôn mặt lại vô cùng kì quái, tôi ngay lập tức cảm thấy một luồng sát khí xộc đến, giọng nói lạnh lùng lại chứa đầy sự khinh bỉ:

” Cô thật sự 'rất hiểu' tôi đấy nhỉ”, hai chữ kia coi chừng có thể nát bét thành cám.

Tôi cười khỏ, ông cố nội của tôi ơi, anh sớm không đến, muộn không đến lại đến đúng lúc này...Lại nói nơi này khác xa quê tôi, bạn học đồng loạt tôn vinh chủ kiến 'có sắc cùng chia, có họa tự chịu' bỏ lại tôi một mình đối đầu với 'ác quỷ'.

Thật là ngạc nhiên, tôi cứ tưởng anh ta sẽ 'binh' cho một trận, không ngờ vẫn cho tôi thời gian ngẩn ngơ ngơ... Mà không đúng, anh ta là con trai, chắc chắn sẽ không binh tôi giữa thanh thiên bạch nhật thế này, nghĩ thế tôi bỗng tràn đầy dũng khí dương dương tự đắc nói:

” Đây, anh xem con gái đã bỏ đi hết rồi, anh còn không mau đuổi theo, đứng ngáng đường tôi làm gì?”

Anh ta vẫn đứng im lặng, khoe miệng nhếch lên cười, kiểu như trò hề tôi đang diễn rất chi thú vị. Tôi chẳng rảnh mà độ mắt với anh ta, uống một ngụm nước lấy can đảm chuẩn khỏi.

Giờ tôi mới biết thế nào là mặt dày hoặc là anh ta ra đường bị xe cán hù nào? Không phải, sáng nay tôi còn cười với anh ta rồi theo đuôi đến cổng trường mà, hay là anh ta thâm thương trộm nhớ tôi? Con khùng trong tôi lộn chuồng, phải bắt lại ngay lập tức!

Vì sao?

Là vì thế này:

Anh ta bắt ngờ nắm lấy hai vai tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt 'chết ruồi':

” Em đừng giận mà, anh chỉ có mình em thôi”

Tôi phụt nguyên ngụm nước kia giúp anh ta tỉnh táo nhưng anh ta vẫn 'chấp mê bất ngộ', huyền thuyên. Cái gì mà xin tôi tha thứ? Cái gì mà tôi đừng ghen với bọn họ? Cha nó, tôi chẳng hiểu gì cả!

Con người là động vật bậc cao, cái gì không biết có thể dần dần tìm hiểu, tôi cuối cùng cũng hiểu được thiên tài cùng với tiểu nhân rúc chung một chỗ sẽ ra cái gì. Đây chính là anh ta

” Con gái mặt dày, cùng đàn ông qua đêm một chỗ còn không biết xấu hổ mang kẻ khắp nơi!” Đây hẳn là ý tứ mà anh ta muốn truyền đạt đến bà con cô bác.

Thật may người nhà tôi ở xa, nếu không chắc chắn sẽ bị cạo đầu bôi vôi, thả bè trôi sông!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Thời gian trôi qua cũng thật là nhanh nhưng danh tiếng của tôi cũng khó có thể lấy lại, tôi đường đường là một nữ trưởng vùng Hoa Diên rộng lớn, không ngờ dôi khỏi lại trở thành một đứa con gái dơ dáy như vậy. Vẫn câu cũ: “Tôi sẽ không dễ yên!”

Anh ta quả thật là đi sớm về khuya như tôi đã nói, canh cửa mấy đêm cuối cùng sáng sớm tỉnh mơ vớ được anh ta ngồi thù lù ở cửa, không hổ công ngày nào tôi cũng tưới hóa chất cho cây cảnh nhà anh ta, ban đầu còn tưởng anh ta ngộ độc chết, nhưng rồi chậu nước lau sàn đã chứng minh anh ta không chỉ còn sống mà còn rất khỏe mạnh.

” Dốt cuộc anh định bao giờ thì dừng cái trò trẻ con ấy lại hả?” tôi chẳng hỏi đâu mà suy nghĩ nhiều, hét thẳng vào mặt anh ta.

Anh ta không thèm nhìn tôi một cái, thông thả đứng dậy, hai tay bỏ trong túi quần, ngữ điệu đầy khinh bỉ:

” Xin lỗi, nhưng cô hãy tự xem lại mình đi, có gì xứng đáng?”

Máu dồn toàn bộ lên não, sôi sùng sục, tên điên này hết thuốc chữa rồi, tuy nhiên tôi lại thấy câu này nghe rất quen, xong chưa kịp nhớ lại đã nghe thấy giọng nói của chính mình, quả thật khi ấy rất lạnh lùng:

” Anh nói như thể rất tự tin, anh cứ coi như mình hoàn hảo mà không biết mất anh bị đui, nhân cách anh bị chó tha đi mất, anh đui mới túm một đứa xấu xí, tro trên như tôi mà nhận làm bạn gái...chưa hết đâu, tôi sắp tới sẽ cho anh cảm giác muốn tự tay chọc thủng màng nhĩ!” Tôi vô cùng thoải mái rời khỏi.

Sân trường đang giờ ra chơi, không quá náo nhiệt nhưng rất đông đúc, tôi cư nhiên khoác tay một đứa con trai đi lại, hai chúng tôi đang cười nói vui vẻ, còn nghe thấy tiếng bàn tán:

” Con gái kiểu gì kia? Đang ở cạnh Khang Lâm mà còn vô si như vậy!”

Tốt lắm, chính là câu nói này. Tôi dùng chân kéo người đang đi cạnh tôi lại phía họ:

” Này bạn, mình trước kia cùng bạn chưa hề quen biết, sao lại nói như thể rất hiểu mình vậy?”

Cô bạn kia á khẩu, nhất thời không nói được gì, những người xung quanh kéo đến xem náo nhiệt, tôi tiếp:

” Bạn tưởng tên Khang Lâm kia thực sự có giá vậy hả? Nếu nói là của tôi, tôi 'biểu' không cậu, có miễn nguyện không? Với tôi, Câu này là tôi mượn của anh ta: Không xứng!” Tên Khang Lâm kia nổi như vậy, tôi đây sẽ cho anh ta thêm chút nổi tiếng, anh ta phải cảm ơn tôi nữa.

Cô bạn kia còn ngây ngốc, những người khác không khỏi xì xào. Tôi kéo tay người kia rẽ lối, thoát ra khỏi đám đông, danh tiếng của tôi dù gì cũng chẳng tốt đẹp, chỉ khô thân A Thành biểu cảm khổ sở rơi vãi khắp nơi.

Ngồi trong lớp hôm nay thật vô cùng thoải mái, cô giáo giảng bài cứ như véo von, tôi híp mắt nhìn A Thành cười, lâu lắm rồi không gặp, cậu ta quả thật ngày càng đẹp trai nha! Không biết con gió nào đưa cậu ta đến đây, tiếc là Minh Minh của tôi còn chưa đến.

”A Thành cậu may mắn nha, hàng xóm nhà tôi vừa dọn đi không thì chịu khó ở gần cầu!” Nói thì nói vậy thôi, thực ra là tôi lôi kéo cậu ta, dù gì có thêm đồng minh cũng sẽ không sợ bị trả thù!

”Bản lĩnh thật không tầm thường, vừa mới xa anh đã tìm được thể thân nha!”

Còn có thể là ai? Tất nhiên là kẻ đến trả thù tôi. Tôi khinh bỉ liếc anh ta bằng nửa con mắt:

”Không dám, mà anh có soi gương mỗi ngày không? Có nhận ra nét quyến rũ hơn người của anh ấy không? Khi ấy anh sẽ thấy mình là cảnh củi khô, rất dễ bắt lửa”, tôi 'âu yếm' nhìn A Thành, không thêm cho vào mắt biểu cảm xịt khói của Khang Lâm. A Thành nghe tôi khen ngợi chắc hẳn 'cảm động' lắm!

A Thành đang tí mẩn với chiếc máy tính, tôi bước vào ngồi ngay một bên yên lặng quan sát, khoảng 5' sau cậu ta bỗng quay sang nhìn tôi, cười gian xảo:

”Y Vũ, tôi vì cậu mà bại hoại thanh danh, làm kẻ thứ ba, cậu định trả ơn cho tôi thế nào đây?”

Tôi hai mắt chớp chớp, ngây thơ không tả nổi:

”Cậu có phải đang đề ý tôi không vậy?”

Cậu ta giật mình, sau đó lại tiện tay sửa lại biểu cảm trên mặt:

”Nữ trường, người có nguyện ý cùng thân không?”

Tôi còn chưa kịp thu lượm da gà rơi vãi lung tung đã nghe 'sầm' một cái, một cái bóng lướt qua, tôi tự coi là gió đẩy cửa, tiếp tục 'ngọt ngào':

”Người mang tiền đến rồi hả?”

A Thành giật mình, tiền, kẻ nào cười tôi chẳng thà kí khế ước bán thân cho lệ!

”Ngày nào Minh Minh đến?” tôi nôn nóng hỏi A Thành.

”Khoảng một tuần sau sẽ có mặt”

Tôi phấn khởi chuẩn bị, tí muội tốt của tôi hẳn rất xinh đẹp! Mà tôi đã hỏi A Thành làm sao tìm được tôi chưa nhỉ? Thôi kệ có hỏi thì tôi cũng quên mất tiêu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Minh Minh chuyển đến chưa được bao lâu đã trở nên nổi tiếng, cùng với A Thành cũng chẳng kém gì khiến tôi cảm thấy tự ti vô cùng, mà tôi cũng chỉ hơi mập một chút thôi, ngày trước tôi cũng được coi là có nhan sắc nha.

Từ ngày gặp lại hai bằng hữu chí cốt, tôi không dung trở thành người 'hạnh phúc' à ghen. Bên phải có hot boy Khang Lâm, bên trái có nữ nam Trung Quân, trong phòng lại có nữ hậu Minh Minh. 'Hạnh phúc' quả là rất khéo chọn người nha!

Thật ra mà nói, tôi cũng chẳng ghét bỏ gì cái tên Khang Lâm kia, chuyện trước đây coi như huê, quan hệ cũng không đến nỗi tệ.

Tờ mờ sáng, phải nói chính xác là tờ mờ sáng của tôi chứ thực ra ngoài trời đã sáng chóing vó được vài giờ đồng hồ rồi, tôi nằm trên giường, lăn qua lăn lại cuộn chán vào người kín mít, chỉ còn hở ra cái mồm. Tôi hít hít mấy cái, nhâm nhâm

”Tiểu Minh Minh, cậu mau đi mua cái gì ăn đi, mình đói...”

Minh Minh bĩu môi nói:

”Tiểu thư như cậu nên để chết đói thì hơn!”

Tôi lười biếng, mắt không buồn động đậy, bỏ mặc cho cơ miệng tự do hành tẩu:

”Mình đang ăn kiêng”

Không biết có phải do mơ ngủ hay không mà giọng của Minh Minh bỗng biến thành tiếng đàn ông trầm trầm mang theo vài phần lạnh lùng nhưng lại rất dễ nghe:

”Xem như tôi lo chuyện bao đồng”, tiếng giấy thẻ thao đảo bước như muốn dời khỏi, mùi thơm của đồ ăn vẫn vít cùng tiếng cười khúc khích của Minh Minh đánh thức đại não tôi. Tôi vội vàng bay xuống:

”Này, này, đừng đi!”

Ý của tôi là bảo bánh mì đừng đi, cuối cùng lại đâm sầm vào người đứng đó. Tôi hơi đầu mà để ý, tóm lấy túi bánh mì kẹp thịt xong vẩy vẩy tay:

”Được rồi, có thể đi ra ngoài.”

Mà khoan, là tôi ra ngoài mới phải. Tôi cười cười huých tay Khang Lâm lại đưa mắt liếc Minh Minh một cái, sau đó nhảy chân sáo ra khỏi cửa.

”Dậy rồi hả? Ăn sáng chưa?” A Thành từ phía đối diện đi lại.

Tôi thành thật lắc đầu, A Thành lắc lắc cái túi giấy trước mặt tôi, nói:

”Mang đồ ăn đến cho hai người nè!”

Tôi hí hửng giật lấy cái túi, rồi kéo cậu ta đi:

”Cái này tôi ăn là đủ, tiểu Minh Minh có người lo rồi!”

A Thành liếc nhìn vào trong phòng, vừa thấy Khang Lâm liền cười gian xảo một cái sau đó theo tôi xuống dưới. Hai người kia giờ khóc dở cười, túi thức ăn kia rõ ràng là đã bị tôi cuôm mất không chừa lại một mẫu.

Ha ha, tôi thỏa mãn đánh chén!

Anh bạn A Thành của tôi giỏi toán, mĩ hậu giỏi anh, hotboy thiên tài,...tôi tụt hậu làm nền cho bọn họ, thế nhưng cũng không phải không tốt, bài tập thực hành tôi chỉ cần phui mông đi chơi là có thành tích xuất sắc!

Mới vừa sáng ra trong phòng đã nồng nặc mùi hóa chất, A Thành đã mấy lần máng tôi là đồ không có não mới làm thí nghiệm trong phòng ngủ, tôi phản kháng:

”Cũng không hẳn thế nha, cùng lắm chỉ như thuốc muối, mùi có chút khó ngửi thôi!”

Khang Lâm ở một bên cũng bị tôi làm kinh động chạy sang. Kết quả thế nào? Kết quả là tôi lại phui mông đi tìm xích chó ha ha. Xích chó là đã từ tể lâm rồi nha!

Thầy giáo đang nghiệm thu sản phẩm, còn không tiếc lời khen tôi vài câu. Tôi bày ra bộ mặt biết ơn bằng hữu nhìn Minh Minh và A Thành còn phải cảm ơn tác giả bài 'diễn văn' của tôi nữa. Tiền lương tháng này không thể yên ổn rồi!

Tôi đi làm thêm ở quán cà phê, tiền kiếm được cũng tạm, lại thêm tám thẻ ngân hàng ba tôi nhờ A Thành đem đến mà cuộc sống của tôi cũng dư dả, he he!

Hôm nay, tôi làm ca tối, theo như đã hẹn A Thành sẽ đến đón tôi, cuối cùng lại thành ra Khang Lâm, anh ta có vẻ như đã đợi rất lâu. Trong lòng tôi bỗng có chút cảm động xong lập tức bị cái gì đó cản lại.

Hai chúng tôi đi trên đường, tôi thăm dò anh ta:

”Anh thích Minh Minh nhà em à?”

Anh ta hình như không nghĩ tôi sẽ hỏi câu này “Hả?” lên một tiếng.

Tôi xua xua tay: “không phải ngại, hỏi lộ em đi em giúp cho!”

Anh ta cười cười, thân nhiên bỏ tay vào túi áo nói:

”Giúp bằng cách nào?”

Tôi kiêu ngạo vỗ ngực, cười:

”Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn!”

Vì sao tôi biết ý đồ của anh ta? Rất dễ!

”Minh Minh, đừng nói cậu trốn ở đó uống hết hóa chất 'thơm ngon' rồi nhá!”

Tôi vào tủ hóa chất tìm Minh Minh và nhìn thấy hai người tay chạm tay. Tôi rất thức thời nha, chỉ cười gian một xù:

”Thất lễ, thất lễ, hai người cứ tự nhiên!” sau đó lập tức dời khỏi, trước khi đi còn kịp dòm thấy khuôn mặt đỏ bừng của tiểu Ming Minh, còn Khang Lâm chân tay lúng túng, thật là rất thú vị nha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 3/ Ta Sẽ Xe Sợi Tơ Hồng Cho Các Ngươi!

Tôi vừa nhắc đến tiền anh ta liền cười cười:

”Thật sự thích tiền sao?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi gật đầu chắc chắn. Tiền không phải vạn năng nhưng thiếu nó sẽ là 'vạn khổ'! Tôi tự cho mình là thông thái.

Tôi cùng A Thành ngồi trong phòng chờ đợi, đột cuộc cũng có tiếng đập cửa, tôi thư thả đáp lại:

”Minh Minh à, mình với Quân có...có chuyện riêng, tối nay cậu sang phòng anh Lâm ngồi chờ nhé!”, tiếng tôi len qua lớp cửa sắt vọng ra ngoài.

”Hai người có việc gì?” Minh Minh truy vấn.

Tôi buột miệng thốt ra hai chữ:

”Vô duyên!”

Tôi cười gian xảo, cửa này khóa rồi, có nói rách miệng tôi cũng không mở. Tôi cần tiền, 'thần tài gia' cần người! He he!

Vài giây sau bên ngoài truyền đến tiếng nói nhàn nhạt, hầu như không lưu chút cảm xúc nào:

”Nếu em không ngại có thể sang chơi một chút” câu này hẳn là của Khang Lâm nói với Minh Minh.

Tôi bấu môi nhìn xuyên qua cửa:

”Một chút? Đồ giả tạo!”

Tiếng cánh cửa bên phòng kia vừa đóng lại tôi liền nhanh chóng liếc thấy dáng vẻ kì cục của A Thành, hai tay ôm ngực 'sợ hãi':

”Định... cướp sắc hả?”

Tôi nghe xong lập tức muốn nhờ cho cậu ta một miếng nước, lại phát hiện cổ họng khô khốc, đành dúi đầu cậu ta một cái, mắng:

”Đừng có tưởng bở, một lát sẽ thả cậu về chuồng, tối nay phải để cho thần tài gia hàn huyên một chút!”

Tôi rất ngoan nha, không hề kể tai zô vách nghe trộm nha.

Chim hót líu lo, ánh mặt trời nhảy nhót, tôi rất có tâm trạng nên dậy thật sớm tập thể dục, lúc trở về đã gặp được khuôn mặt tràn ngập sát khí của Minh Minh:

”Cậu chết trôi ở đâu giờ mới về?”

Ai nha, cô nàng này còn cả gan mắng nữ trưởng nhà mình nha, tuy nhiên tôi tâm tình đang rất tốt chẳng những không trách phạt mà còn hào hứng:

”Sao rồi? Tối qua hai người tâm sự những gì?”

Tiểu Minh Minh thật sự không biết điều, tiếp tục chấp vấn tôi:

”Cậu còn dám nói? Đẩy người ra ban công ngủ có suy nghĩ không?”

Tôi mù mù tịt tịt một lúc sau đó hiển nhiên rất hài lòng:

”Đúng là thanh niên chân chính, xem ra mình càng phải giúp nhiệt tình!”

Giọng sư tử gầm của Minh Minh bỗng nhẹ nhàng, mắt nhìn tôi dò xét:

”Nói thật đi, cậu cùng A Thành dốt cuộc là có chuyện gì?”

Tôi ngó người ra, hai tay bầu bầu vào nhau, ấp úng:

”Hai bọn mình...đã...đã...thực ra...là không có ý...à...là bắt đắc dĩ!”

”Hai người là đã thế nào?”

Giọng nói lạnh lùng của Khang Lâm truyền đến tai tôi khiến tôi giật mình. Thái độ này là sao? Anh ta tức giận cái quái gì? Tôi chỉ là muốn giúp anh ta, có điều vẫn chưa nghĩ ra được cái lý do biện hộ. Không lẽ anh ta vì phải ngủ ở ngoài mà tức giận? Nhỏ mọn!

A Thành chui từ trong phòng ra, nhìn chúng tôi cười cười. Khang Lâm lạnh lùng liếc cậu ta một cái rồi bỏ đi, tiểu Minh Minh nhìn theo bóng anh ta vào phòng rồi cũng đóng cửa nôt, bỏ tôi giữa đường giữa chợ.

A Thành khó hiểu nhìn tôi:

”Hai người này bị cái quái gì vậy?”

Tôi bắt lực nhún vai:

”Ai biết?”

Tôi nói xong lại cười sang sảng vỗ vai A Thành:

”Đi thôi, chúng ta cùng đi luận chính sự, kiếm tiền!”

A Thành nhiệt tình đồng ý. Hai chúng tôi một ông Tơ, một bà Nguyệt háo hức đi kiếm xèng hốt của thần tài gia!

Canteen đang giờ ăn, Minh Minh đang chăm chú trộn com, tôi liếc ngang liếc dọc, cuối cùng liếc thấy thần tài gia đại nhân liền hyúch A Thành một cái, trước khi dời khỏi còn cung kính hướng đến nữ hậu nói hai chữ “cáo lữ”.

Khang Lâm lạnh lùng liếc hai chúng tôi một cái, tôi lại không thèm để ý, vỗ vai anh ta, cười hì hì nói:

”Cố gắng nha!”

Anh ta đi rồi, tôi nhìn chiếc hầu bao của mình, ngọt ngào:

”Ngoan, chị sẽ cho em ăn no!”

Một cô bạn đứng gần đó nhìn tôi chăm chăm như kiểu đang kiểm tra dấu vết của người sao hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Phía sau trường tôi có một khoảng sân nhỏ mà lối đi ra đó lại rất tron, hoàn toàn phù hợp với văn cảnh mà tôi đã vẽ ra. Tôi túm Khang Lâm vào trong một góc thì thảo to nhỏ:

”Một lát nữa A Thành đưa Minh Minh tới anh phải...thế này...thế này...”

Tôi rõ ràng là toát hết mồ hôi bày binh bố trận giúp anh ta, vậy mà anh ta chẳng ư hữ lấy một câu khiến tôi vài lần còn tưởng thiếu năng trí tuệ.

Thật sự sắp nản rồi, tôi cuối cùng đưa ra một giải pháp, nhìn thẳng vào mặt anh ta nói:

”Bây giờ thế này nhé, anh cứ coi em là Minh Minh, bỏ qua cảnh đầu...3 2 1...diễn!”

Tôi nói xong liền chống hai tay vào hông mắt nhìn Khang Lâm. Mà không đúng, Minh Minh không có cái điệu bộ này, nghĩ vậy liền sửa lại dáng vẻ thực nữ.

Tôi đã cực vậy rồi mà anh ta còn không hiểu lại còn khinh bỉ tôi:

”Thật sự giống sao?”

Được, tôi thừa nhận là không giống. Tốt nhất anh ta nên nhắm mắt lại tự mình tưởng tượng!

Khuôn mặt tuần mi ở gần lúc này vô cùng hoàn hảo, hàng mi cong khép hờ rất có chất lãng tử, phải công nhận thập phần quyến rũ. Nhưng, sao tôi lại thấy có gì đó giống A Thành? Nét đẹp này rất phổ thông chẳng? Mà cũng không phải.

Tôi ngần ngại suy nghĩ, không để ý lại chính mình biến thành người thừa bầy. Khi sắp thân ái nhào vào lòng đất mẹ, tôi bỗng dưng được kéo lại. Sau vài giây thần thờ liền nhảy ra khỏi tay Khang Lâm:

”Đã bảo bỏ qua cảnh này mà!”

Anh ta nhếch mép cười:

”Là ai?”

Tôi á khẩu.

Vốn rất tích cực rèn luyện, thời điểm này da mặt cũng đã đạt được độ dày đáng kể. Tôi cứ nhiên coi như chưa có chuyện gì, liền thoảng:

”Không được lời thôi, bắt đầu lại”

Ánh mắt Khang Lâm bình thần nhìn tôi làm tôi có chút bối rối, tiếp đó lại nghe thấy tiếng A Thành:

”Hai người đang làm cái quái gì thế? Minh Minh đang đến rồi đó!”

Cậu ta hôm nay thật kì lạ, hay là bị Minh Minh mắng cho liền trút giận sang tôi.

Tôi đẩy Khang Lâm ra, định quay lại nhìn A Thành, có lẽ vì nhập tâm quá mà lại trượt chân ngã, lần này còn vô phúc kéo theo cả anh ta.

Giờ tôi mới biết trí tưởng tượng của mình thật phong phú, khi này còn nghĩ sẽ bị Khang Lâm đập cho bất tỉnh. Cuối cùng giữa mùa thu lại thoảng hương hoa đào, sau đó phát hiện mình đã đứng an toàn, còn sắp bị A Thành tới túm cổ kéo đi.

Tôi quay lại áy náy liếc Khang Lâm một cái, vẫn là anh ta phải tự lực cánh sinh.

Mùa thi đang đến gần, thư viện vì thế mà đông nghịt, mấy cuốn sách hay đều quý hơn vàng, nếu không nhanh tay đừng mong đến lượt. Tôi cũng vì lí do này mà dậy sớm, đến trước cửa thư viện xí chỗ, cuối cùng lại vì ngủ gật mà...thật là xấu hổ chết mất.

Tôi thất thểu ra về lại đụng phải một bạn nam liền vội vàng xin lỗi, tình cờ liếc thấy cuốn sách trên tay cậu ta, không nén nổi mà mang ánh mắt thèm muốn từ cuốn sách di chuyển lên mặt cậu ta.

Người kia nhìn tôi cười:

”Cậu cần nó à?”

Tôi thành thật gật đầu lại không nghĩ đến chuyện cậu ta đưa nó cho tôi. Suýt nữa tôi đã ảo tưởng rằng người kia bị nhan sắc của tôi thu phục.

Tôi phản kích đón lấy cuốn sách, nhiệt tình cảm ơn.

Đang định dời đi lại nghe thấy tiếng cậu ta gọi lại:

”Này bạn gì ơi...”

Cậu ta có nói hết câu nhưng do ồn không nghe rõ, tôi quay lại định bụng hỏi xem thì thấy A Thành từ đâu nhảy ra giật lấy cuốn sách trên tay tôi trả lại.

Tôi sững người vài giây, còn chưa kịp phát tiết đã thấy A Thành cười nham nhở:

”Mấy cuốn sách cậu cần ở phòng tôi đều có, đi chơi với tên đó làm gì?”

Diên! Đi chơi với ai? Nhưng nghĩ tới mấy cuốn sách liền thấy vô cùng phản kích.

Tôi đang nằm bò trên giường đọc sách lại tia thấy Khang Lâm cầm một chồng sách đứng ở cửa liền hớn hờ chạy ra:

”Quý hoá, quý hoá”

Anh ta không thèm để ý tôi, liếc mấy cuốn sách lộn xộn trên giường không nóng không lạnh nói:

”Đã mượn được sách rồi?”

Tôi đưa mắt nhìn mấy bảo bối gập đầu xong lại nói:

”À mà tiểu Minh còn thiếu mấy quyển” tiện tay liền đỡ lấy chồng sách trên tay anh ta cười cười:

”Lại vừa hay là mấy quyển này, em nhất định sẽ giúp anh chuyển cho cậu ấy!”

Khang Lâm giao chồng sách cho tôi không nói gì nữa, hai tay bỏ trong túi áo, thân nhiên đi về phía cầu thang. Tôi nhìn theo bóng anh ta lại liếc sang cửa phòng A Thành, có nhan sắc thật là rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 3.3

Trường tôi sau khi thi xong liền tổ chức một buổi cắm trại mà anh chàng Khang Lâm kia là hội trưởng hội học sinh sao có thể không đi?

Suốt chuyến xe tôi ngủ gà ngủ gật, lại may vớ được A Thành làm vai dựa ngủ ngon lành. Mà phải nói số tôi cũng thật là hên, ban đầu ngồi cạnh Khang Lâm vội biết điều nhảy sang ngồi cùng A Thành, cung kính dâng chỗ cho mỹ hựu tiểu Minh. Khang Lâm khi ấy chỉ lạnh nhạt liếc tôi một cái rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ. Chắc cu cậu xấu hổ.

Con sông trước mặt chảy qua một thôn nhỏ dưới chân núi, bốn bề nguyên sơ, hiện nay cũng thật khó tìm được một nơi thanh bình thế này.

Chúng tôi theo phân phó dựng lều ở gần bờ sông. Sáng sớm mặt trời vừa lên, sương còn đọng trên lá, tôi vác cái máy ảnh đi lung tung, nửa đường gặp Khang Lâm liền rủ anh ta đi chung. Anh ta quả thật chụp ảnh rất khá.

Buổi chiều ở đây cũng vô cùng dễ chịu, mấy người bạn hò nhau bắt cá còn tôi lại thân nhiên kiếm một chỗ ngủ ngon lành, đến khi mùi thức ăn thơm phức xộc vào mũi mới mơ màng tỉnh dậy.

A Thành đang đốt lửa nướng cá, tiểu Minh Minh thì đang phụ nấu ăn. Ái chà, Khang Lâm đeo tạp dề, động tác thật là chuyên nghiệp, công nhận vô cùng quyền rũ. Tôi phục anh ta sát đất.

Nhìn toàn bộ thức ăn thật không nên nổi cảm xúc, trước đó tôi đã lo thu xếp cho đôi uyên ương kia ngồi cạnh nhau rồi. Có người bạn nào tốt bụng như tôi không? Minh Minh gấp một miếng thịt cá cho Khang Lâm cười:

”Ăn đồ ăn mình làm sẽ rất ngon”

A Thành “e hèm” một cái muốn nói cá đó là do cậu ta nướng liền bị tôi chặn họng. Khó khăn lắm mới có chút tiến triển, không thể để cậu ta phá hủy.

Tôi quay sang chỗ hai người kia, vừa đúng lúc thấy Khang Lâm gấp lại cho Minh Minh một miếng thịt heo, mắt còn hơi nhếch nhìn tôi. Tôi tủi thân, mắt long lanh nhìn tiểu Minh, lời “trọng sắc khinh bạn” còn chưa kịp nói ra đã thấy A Thành cười cười đưa cho tôi một con cá bự:

”Ném thử tài nghệ của tôi đi!”

Tôi cảm động suýt dớt nước mắt.

Thật không hiểu vì sao, thức ăn trước mặt vô cùng hấp dẫn, khi đưa lên miệng lại vô cùng khó ăn, rất buồn nôn. Tôi nhìn xung quanh mọi người vẫn ăn ngon lành, khẳng định vị giác của mình có vấn đề liền thử lại lần nữa. Kết quả là vừa đưa lên miệng đã không chịu nổi chạy ra ngoài.

Biểu hiện của tôi đương nhiên là làm mọi người lo lắng. Minh Minh chạy tới, lo lắng vuốt lưng cho tôi, A Thành đỡ tôi vào trong lều.

Khoảng một lát sau Khang Lâm cùng mấy người khác ghé qua thăm tôi. Tôi cũng chẳng để ý xem mặt mình xanh trắng thế nào, cười cười:

”Mọi người yên tâm, mình không sao”, nhìn đến Khang Lâm lập tức khó hiểu, mặt anh ta có lẽ còn kì dị hơn tôi.

Suốt một ngày hôm sau tôi vẫn không ăn được gì, mặt xanh như tàu lá. Chuyến cắm trại vì tôi mà kết thúc sớm một ngày.

Vừa xuống xe, tôi được đưa thẳng vào bệnh viện, A Thành đưa Minh Minh về lấy một vài thứ rồi quay trở lại.

Bác sĩ vừa ra không lâu, Khang Lâm đã đẩy cửa đi vào, đoán chừng anh ta chưa gặp nên lo lắng hỏi tôi:

” Em không sao chứ?”

Tôi hơi mệt mỏi lắc đầu: “ không sao”, tay lại không kiềm chế nổi xoa xoa bụng.

Khang Lâm liếc nhìn động tác của tôi biểu cảm kì quặc.

Vừa chớp mắt một cái đã thấy A Thành đi vào, lại chẳng hiểu vì sao lãnh chọn cú đâm của Khang Lâm, tôi và Minh Minh cùng người bị hại đơ toàn tập, không hiểu mô tê gì.

” Anh làm gì thế?”, tôi hỏi anh ta, kì thực cũng có chút kích động.

” Em đau lòng sao?”

Anh ta nói vẫn không quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi giật mình “hả?” lên một tiếng.

Lần đầu tiên tôi chứng kiến biểu cảm này của anh ta tôi rất bất ngờ, lại càng bất ngờ hơn khi nghe anh ta nói với A Thành:

” Cậu định chịu trách nhiệm thế nào với cô ấy?”

Trách nhiệm? Trách nhiệm gì?

Theo ánh mắt anh ta nhìn xuống bụng tôi, cả ba lập tức hiểu ra vấn đề, không hẹn mà gặp, cùng bò lên ra cười. Tiếp đó liền giải thích cho anh ta hiểu.

Tôi chỉ là bệnh dạ dày, hơn nữa hai ngày không ăn cơm đương nhiên là rất đói, còn lý do A Thành ăn đòn hẳn là lời nói ngắc ngứ của tôi sáng hôm đó.

Khỏi phải nói mặt anh ta đỏ như gấc.

Minh Minh cúi đầu tôi một cái, mắng:

” Còn muốn giảm cân nữa không?”

Tôi chưa kịp phản ứng thì đã thấy cái gương rơi xuống trước mặt, Khang Lâm lạnh lùng nói:

” Nhìn kĩ đi, cóc khô còn bày đặt giảm cân!”

Tôi nhìn người trong gương không tin nổi, thậm chí còn thon thả hơn trước kia vài phần. Tôi kích động ôm Minh Minh cười sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 4/ Thế Thân?

Tôi nhớ rất rõ đã từng nói rằng bạn bè tôi toàn anh tài, còn tôi...thế nên việc tôi làm sao có thể bùng bít hết mọi sơ hở? Minh Minh tay vẫn đang lật giở cuốn tạp chí, thỉnh thoảng lại liếc sang tôi dò xét. Hành động đó làm tôi thấy gai người.

” Cậu liếc ngang liếc dọc gì thế?” Tôi cuối cùng không chịu nổi, dừng cảm nhìn thẳng vào mặt cô ấy.

Tiểu Minh Minh lúc này cũng công khai mà chiêm ngưỡng nhan sắc của tôi, lại ném cuốn tạp chí sang bên, điệu bộ nghiêm túc:

” Cậu với anh Lâm đang hẹn hò à?”

Hả? Cái gì? Có đánh chết tôi cũng không nghĩ cô ấy sẽ hỏi câu đó. Trí tưởng tượng so với tôi phong phú hơn hẳn vài bậc.

Tôi nhảy dựng lên, vội vàng phản bác:

” Cậu hôm nay chưa uống thuốc hả? Minh làm sao có thể làm ra cái chuyện đó được?”

Đúng, tôi sao có thể làm chuyện đó? Tôi còn đang dốc sức nghĩ cách bán cô ấy cho thân tài gia mà!

Vốn tướng Minh Minh sẽ lái nhai mãi, ai ngờ cô ấy chỉ thản nhiên nói một câu:

” Không phải thì thôi, cần gì cậu phải loạn lên như vậy?” xong liền đứng dậy đi ra cửa. Tôi ngồi ngơ ra một lúc. Rõ ràng là không mà.

Khang Lâm dạo này không biết vì lý do gì mà mất hút, cả ba chúng tôi suốt 3-4 ngày mới có một người may mắn ừ hử được với anh ta một tiếng. Thật là khó hơn gấp hàng trăm.

” Anh Lâm dạo này có việc gì à?”

Hôm nay tôi là người may mắn túm được anh ta liền không nể nang chặn lại.

Khang Lâm cười cười, tay vịn vào thành cầu thang:

” Không có gì, chỉ là về nhà ở mấy ngày”

” Về nhà?” tôi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên anh ta nhắc đến nhà, chúng tôi từ trước tới giờ một chút thông tin cũng không dò được.

Khang Lâm nhìn tôi, chữ “Ừ” kia còn chưa nói được đã liếc thấy một bóng hồng thấp thoáng đi tới. Tôi vốn tưởng oanh yến của anh ta nên định đi trước, không nghĩ tới việc bị anh ta kéo lại, sau đó còn thân mật vòng tay ôm lấy eo tôi. Tôi đây không phải thứ con gái tùy tiện, chuẩn bị phản kháng lại nghe được giọng nói rất nhỏ của anh ta truyền đến:

” Giúp anh một chút được không?”

Mấy lời nói của anh ta tôi nghe hoàn toàn không lọt. Cái gì mà đời này ngoài tôi ra sẽ không yêu ai? Cái gì mà chúng tôi tâm đầu ý hợp? Rồi gì gì đó tôi cũng không nhớ hết, chỉ biết cô gái đó khóc lóc bỏ đi khiến tôi cảm thấy thật có lỗi ghê gớm. Anh ta nói dối sao có thể không chớp mắt như thế chứ?

Nam nhân thật vô tình! Tôi xin phát lời thề sau này sẽ thật tàn nhẫn với kẻ nào không may yêu phải tôi. Mà cái luật lệ hôm ấy tôi ban ra chính là một ví dụ.

++++++

Có ai đoán được vào lúc nửa đêm canh ba này tôi đang ở đâu không?

” Chị Y Vũ, chị còn thức không?”

Thôi rồi, tôi ngủ quên tắt đèn mà người em này của Khang Lâm cũng thật kì lạ, đêm không ngủ lại chạy tới chỗ tôi.

” Em vào đi!” tôi cuối cùng vẫn phải trưng ra bộ mặt hoan hỉ chào đón.

Trăng đêm nay rất sáng, Lan Phương dựa vào người tôi. Cô bé này hình như rất thích tọc mạch truyện riêng tư của người khác. Tôi đã có mấy lần cứng miệng.

Hiện giờ cô bé đang mắt chớp chớp long lanh nhìn tôi, tôi biết số tôi thảm rồi. Quả không sai.

” Chị gặp anh Lâm nhà em như thế nào vậy?”

” Bọn chị là hàng xóm” câu đầu vẫn có thể trả lời.

Câu thứ hai:

” Anh ấy tỏ tình với chị thế nào?”

Tò tình thế nào làm sao mà tôi biết được. Cuối cùng đành mượn đỡ mấy câu sến súa của anh soái ca ngôn tình qua quýt. Nói xong chính mình cũng thấy nổi da gà vậy mà con bé lại tin mới ngộ. Đã vậy lại còn bày ra vẻ mặt thích thú như kiểu phát hiện ra một dương kho báu vô chủ.

Tôi nhìn vẻ mặt cô bé lại rất muốn thờ dài, thầm nghĩ:

” Anh hai của nhóc nếu mà thật sự nói được những câu đó thì chỉ sợ kéo hết con gái nhà người ta thủ tiết chờ người thôi...haizza...” biểu hiện của Lan Phương thật không có gì khó hiểu.

Cuối cùng cũng hỏi đến câu thứ ba này, tôi thật không biết nói sao. Con bé nhìn tôi chờ đợi:

” Sau này chị sẽ kết hôn với anh em đúng không? Em rất vui!”

Vui? Kết hôn? Sao có thể!

Tôi thành thật:

”Ngốc, chị chỉ là thể thân thôi”

Tôi quả thực không nhẫn tâm gieo ảo tưởng cho nó.

Hai mắt con bé nghi hoặc nhìn tôi, hỏi lại:

”Thế thân là sao?”

Là sao? Thì là tôi chỉ thay tiểu Minh Minh tới đây thôi, sao lại có thể thay cô ấy vào nhà thờ được?

”Em đi hỏi anh em đi, chị buồn ngủ rồi.” Tôi tính bài lùi đẩy con bé về phòng rồi đóng cửa lại.

—

Chúng tôi đang trong dịp nghỉ hè, Minh Minh và A Thành về Hoa Diên, tôi lại không có mặt mũi nào... Đã vậy còn lỡ chân giẫm vào kịch bản của Khang Lâm đành phải diễn đến cùng. Đây là lí do tôi đến nhà bá kiến trưởng bối anh ta, ngoan ngoãn làm 'bạn gái' hờ. Mà phải công nhận ngôi nhà này so với căn nhà ở Hoa Diên của tôi còn lớn hơn một chút, mọi người cũng thật thân thiện khác hẳn Khang Lâm, hơn nữa còn ít lễ nghi.

Tôi phải thừa nhận thật ra là sống rất thoải mái, xem như người bạn tốt này giúp tiểu Minh Minh 'khảo sát địa hình'. Kết luận: đường đi tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 4.2

Tôi kì thực là đã rất lâu rồi không sống cùng gia đình, nay bỗng dưng mỗi sáng đều có người kêu dậy, thức ăn đã chuẩn bị tươm tất, không tránh khỏi có chút không quen.

Tôi mặc chiếc áo cộc tay màu lam, quần lửng kiểu vẫn thường mặc ở nhà, lững thững từ cầu thang đi xuống. Mẹ Khang Lâm nhìn tôi cười hiền hậu:

”Con đã dậy rồi à? Mau lại đây ăn luôn”

Tôi ngại ngần gãi đầu một cái rồi từ từ tiến lại. Khang Lâm vẫn để tâm đến mấy món ăn hân bởi chúng hấp dẫn hơn tôi.

Tôi mời cả nhà, nâng bát lên ăn một miếng com, còn chưa xuống đến cổ họng đã nghe thấy cái giọng quen thuộc của Lan Phương vang lên:

”Anh hai, thế thân là sao?”

Tôi ho sặc lên mấy cái, không ngờ con bé mang việc này đi hỏi Khang Lâm thật.

Mặc kệ ánh mắt mọi người lo lắng nhìn mình, tôi bỏ nhào đến chỗ con bé, to nhỏ dụ dỗ, cuối cùng cũng bùng bít được nó.

^

Người Việt Nam đúng là giàu lòng nhân ái nha! Tôi đang cùng Khang Lâm đi làm tình nguyện, cái này do khu phố nhà anh ta tổ chức. Anh ta đi tôi chẳng nhẽ lại ở nhà tám chuyện với ba mẹ anh ta?

—

”Hai người có chuyện gì thế?”, Khang Lâm ngồi kế bên tôi, hai mắt khép hờ.

Tôi sau khi “há?” lên một tiếng mới biết anh ta hỏi chuyện của tôi với con bé Lan Phương. Tôi cười hi hi:

”À, là con bé hỏi có phải chúng ta sẽ kết hôn không...”

Tôi tự nhiên lại thấy buồn cười càng cười to hơn. Khang Lâm hơi nhú mồm, cơ miệng khể cừ động:

”Rồi sao?”

Sao là sao? Tôi khó hiểu nhìn anh ta, lại thành thật:

”Anh yên tâm, tôi không nói sảng bậy, tất nhiên là nói sự thật rồi!”

Anh ta bỗng dưng mở mắt xoay qua nhìn tôi, tôi lập tức bảo chữ:

”Không phải, không phải, em tất nhiên là biết giữ miệng!”

Khang Lâm không nói gì, tiếp tục nhắm mắt. Tôi liếc anh ta một cái, lẩm bẩm:

”Thần tài gia, cái này là em thay Tiểu Minh Minh làm, tính phí không quá đáng nhỉ?”

Anh ta cau mày, tôi lập tức biết điều, im lặng không nói gì hết.

—

Xe chúng tôi dừng lại ở một thôn nhỏ dưới chân núi. Lối vào tôi nhìn thấy mấy đứa trẻ nhỏ, gầy gầy đang chơi liên đến gần hời:

”Mấy em có biết nhà cô giáo Thu Đào ở đâu không?”

Thằng bé cao nhất nhìn chúng tôi một hồi rồi cũng chỉ đường. Chúng tôi đi dọc theo một con đường nhỏ dài đá cuối cùng cũng thấy một ngôi nhà nhỏ, cạnh con mương.

Cô Thu Đào là một cô gái trẻ người Hà Nội, ở cùng khu phố với Khang Lâm. Cô ấy chuyển lên đây dạy học hồi đầu năm ngoái. Tôi hích tay Khang Lâm:

”Chị ấy xinh thật”

Khang Lâm nghe xong liếc tôi một cái không nói gì.

Tôi mãi ngắm cô giáo suýt nữa thì quên gói quần áo và sách vở mang theo tặng cho lũ nhỏ. Bọn chúng đều rất vui.

Chúng tôi ở lại 3 ngày, ngoài giúp đỡ người dân trồng trọt chúng tôi cũng đến lớp giúp các em học. Tôi còn nhớ Khang Lâm khi ấy còn nhìn tôi rồi nói với bọn nhỏ:

”Chị kia sẽ dạy các em $1 \text{ nhân } 1 = 2$ chứ không?”

Nói xong một đám người vô nhân tính hùa theo trêu chọc tôi. Tôi tức giận bỏ ra ngoài. Dù gì thành tích học tập của tôi cũng cao chứ bộ.

^

Chúng tôi về nhà vào đúng khi không có ai, tôi nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ. Trước cửa phòng treo mấy chữ to đùng: “Không phận sự cấm làm phiền!”

Trong nhà Khang Lâm, tôi quý nhất là mẹ anh ta, ba anh ta sớm tối đều ở công ty, gặp mặt thật rất ít. Bác gái rất xinh đẹp, vui tính, chúng tôi suốt ngày bác bác, con con ngọt sớt. Xem ra sau này Minh Minh sẽ rất hạnh phúc. Tôi hài lòng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 5: Những Gì Người Làm, Ta Đương Nhiên Biết!

Từ ngày ta dời khỏi nhà Khang Lâm đến nay cũng phải được vài tháng rồi, mà lại nói trong vài tháng đó không biết bao việc xảy ra. Đầu óc ta bị xoay mòng mòng, đến bây giờ thì tỉnh hẳn.

Đúng như tâm trạng chẳng mấy tốt đẹp của ta lúc này, bầu trời mây đen vần vũ, gió giật mạnh tấp từng đợt dữ dội, ta đứng trước mặt tiểu Minh Minh, khinh miệt nhìn nàng ta, lạnh lùng cất tiếng:

”Yên Đào tiên tử, thủ đoạn của ngươi cũng thật là...lẽ ra ngươi phải đối phó với Ngược Khiêm trước” lời nói của ta còn xen lẫn ý cười.

Yên đào một thân hồng y trong gió bay lên dữ dội, nàng ta trốn tránh ánh mắt của ta, chậm chậm nói:

”Ta chỉ là vì thiên hạ, vì chúng sinh”

Ta nghe nàng nói xong lại thấy chán ghét vô cùng, một tay tùy ý phát lên làm cho gió bất động:

”Tiên nhân các ngươi người nào người nấy thật vĩ đại, một 'tiểu yêu' nhỏ bé như ta sao có thể sánh được?” ta cố ý nhấn mạnh hai chữ 'tiểu yêu' kia, cũng chẳng có gì sai bởi trước khi trở thành như bây giờ ta vốn là một tiểu yêu đến linh thần cũng chẳng có.

Ánh mắt Uyên Đào ánh lên vài phần sợ hãi càng làm cho hương hoa đào trên người nàng lưu chuyển mạnh mẽ. Ta không kiềm chế được lấy tay che mặt.

Ta vốn là người rất nhạy bén nên cũng chẳng khó khăn gì phát giác có sự xuất hiện của người khác mà lại là một người lai lịch không hề nhỏ.

Thần Thiên Phong đứng cạnh Uyên Đào, quanh người hắt tỏa ra tiên khí vô cùng lớn. Hắt trên người vẫn mặc trang phục phàm nhân tuy nhiên mái tóc đã dài ra rất nhiều, đáng vẻ uy nghiêm, cao ngạo nhìn ta không nói gì.

Ta nhíu mày nhìn hai người bọn họ, thật muốn một chương tiến lên đường. Bất ngờ một giọng nói nham nhở vang lên bên tai ta:

”Y Vũ muội muội không nên tức giận”

Ta quay đầu lại liền thấy Ngược Khiêm, anh ta quen thói muốn đưa tay xoa đầu ta, bị ta hất ra cũng không hề cố chấp, cười cười nhìn Uyên Đào:

”Dù gì cũng là nàng giúp chúng ta, chúng ta cũng không cần quá tuyệt tình”

Ta nghe Ngược Khiêm nói vậy uất ức:

”Nhưng nàng lại là người hại ta!”

”Không phải khi ấy ta đã giúp muội rồi sao?”

Ta đành nghe hẩn một lần, trở về sẽ phân cao thấp với bọn họ.

—

Sở dĩ ta nói Uyên Đào từng hại ta là chuyện xảy ra ở Hoa Diên trước kia, cũng chính là lí do ta đòi đi.

...

Ta 16 tuổi, là nữ trưởng vùng Hoa Diên mà cái nơi ta ở lại rất coi trọng việc kế nhiệm, cũng vì thế mà mới ban ra luật lệ: mấy người bọn ta đều phải kết hôn lúc 16, tránh trường hợp rủi do không có người kế tục.

Ta lần đầu nghe đến cái này đã thật sự phát điên. Nữ trưởng ta cũng chỉ là con người sao lại bị bắt công như vậy? Cha ta lại không hiểu, một mực bắt ta phải kết thân với một thằng cha nào đó. Ta đương nhiên không chịu thế là liền ban luật: kẻ nào lấy ta sẽ phải cống nạp 100 triệu trong 2 ngày làm việc, đồng thời phải làm trâu ngựa cho ta suốt đời.

Cũng thật không ngờ bản lĩnh kẻ đó rất khá, chỉ hai ngày sau đã mang tiền tự mình làm ra đến cho ta. Ta không còn cách nào đành quyết định bỏ chốn.

Thiên đình bọn họ hoàn toàn là cấu kết với nhau! Ta khi đó không biết tiểu Minh Minh là Uyên Đào tiên tử liền mang ý định này nói với cô ấy. Kết quả là không biết cô ấy làm sao mà khiến ta ngoan ngoãn vào nhà thờ. Sau này ta vẫn nghĩ mình bị ma ám, hoàn toàn không nghĩ ngờ gì.

Vốn là ta đã không thể tỉnh lại cho đến khi Khang Nhật lên vào phòng và đưa cho ta thứ gì đó. Ta vẫn mù mờ nghĩ nó là kẹo thông thường, ăn xong liền khôi phục bình thường, tức tức bỏ trốn.

Nhờ việc ta bỏ trốn ấy mới gặp được đối thủ thực sự của mình- hotboy Khang Lâm cũng chính là Lục hải thượng thần Thần Thiên Phong.

Ấy là cái mà Uyên Đào đã nợ ta. Chúng ta vốn là đang đánh cược, tiên giới bọn họ lại không tin vào năng lực của Lục Hải Thượng Thần mà chơi ăn gian, hại ta suýt nữa là không thể trở về.

Vì sao ư? Cuộc chiến giữa Tiên giới và Yêu giới vốn chẳng thể nào chấm dứt trừ khi một bên diệt vong. Bọn họ một mực muốn tuyên chiến, giết sạch chúng ta, Yêu hậu như ta lại không thích cho nên muốn cùng Thượng Thần bọn họ chơi đùa. Chỉ cần một trong hai ta vì sinh tình mà ở lại phạm giới, mọi chuyện còn lại sẽ do đối phương tùy ý định đoạt.

Ta thật không ngờ bọn họ lại dùng hạ sách đó. Lấy phạm nhân kia ép buộc ta. Ta cũng không còn từ nào khác, chỉ có thể dùng hai chữ Thất Vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 5.2

Uyên Đào vẫn đứng im bất động nhìn ta và Ngược Khiêm nói chuyện, ta thấy vậy cũng quay sang đối diện với ánh mắt nàng ta, lại nghĩ đến việc khi trước.

—

Nửa đêm ta đang ngủ trong phòng tại nhà của Khang Lâm liền bị một âm thanh nho nhỏ là cho thức giấc. Người áo đen trước mặt ghé sát gần người khiến ta giật mình, vốn định hét toáng lên lại nghe người kia nói:

” im lặng, là ta”

Ta nghe giọng nói quen thuộc kia không khỏi ngạc nhiên:

” Khang Nhật, anh làm gì ở đây?”

Anh hai nghe ta hỏi không trả lời mà chỉ đặt vào tay ta một viên bảo thạch, dặn dò:

” Hãy để tiểu Minh Minh thấy nó!” nói rồi lập tức dời đi.

Ta cầm viên bảo thạch màu xanh lam đó mơ hồ thấy một bóng dáng thướt tha mặc xiêm y màu trắng đang ngự trên ngai, gương mặt kiều mĩ ánh lên vài ý cười... dường như thấy trong người có dòng khí lực mạnh mẽ lưu động.

Ta theo lời anh hai, ngày hôm sau lập tức chào tạm biệt người nhà Khang Lâm. Kì thực có chút không nỡ.

—

Trở về phòng trọ, quả nhiên Minh Minh đã ở đấy nhưng không thấy A Thành đâu, ta liền khoe ngay với cô ấy viên bảo thạch kia. Minh Minh trong mắt ánh lên vài tia khó hiểu sau đó cũng chẳng để ý tới nó nữa. Ta thấy vậy lại càng cảm thấy kì quái.

Cả ngày không có việc gì ta thường hay mang viên bảo thạch đó bên mình, rảnh rỗi lại mang ra ngắm nghía. Cuối cùng cũng vì vậy mà ngày càng tỉnh táo, sau là thoát ra khỏi cuộc chơi.

Thời gian gần đây tóc ta dài ra nhanh chóng, vốn hình dáng này ta đang mang không phải của ta, ngày ngày luôn muốn quay về diện mạo ban đầu nhưng chỉ khi một trong hai người nhận thua mới có thể kết thúc...hoặc là... Thực ra còn một cách khác.

—

Ta nằm trên giường, một chân gác lên cửa sổ, Minh Minh đang ngồi cạnh đọc sách. Ta lẩn lẩn viên bảo thạch trên tay hỏi cô ấy :

” Tiểu Minh à, cậu đánh rơi A Thành ở đâu rồi?”

Minh Minh liếc nhìn ta một cái:

” Cậu ấy sẽ nhanh đến đây thôi, đừng nôn nóng”

Ta thật ra không hề nôn nóng.

Điện thoại đầu giường bỗng rung lên, ta ngó màn hình thấy đề hai chữ Khang Lâm nhấp nháy liền vui vẻ bắt máy:

” A lô, anh Lâm, lâu rồi không gặp”

” Ra ngoài đây một chút được không?” đại loại cái này là nội dung chính của cuộc gọi.

Ta mặc dù không biết giờ này anh ta còn có chuyện gì nhưng vẫn khoác tạm một chiếc áo đi xuống, vội quá nên quên mang theo viên bảo thạch kia.

—

Dưới ánh đèn mờ, ta nhìn thấy Khang Lâm đang đứng dựa vào ghế đá, hai tay bỏ trong túi, vừa nhìn thấy ta liền cười.

Ta nhanh miệng hỏi :

” Sao, thần tài gia có chuyện gì vậy?”

Khang Lâm trái lại im lặng nhìn ta, một câu cũng không nói.

Ta sốt ruột:

” Anh sao thế?”

Ánh sáng chiếu vào một phản gương mặt anh ta càng làm ánh lên vẻ kì lạ trước giờ chưa từng có.

Khang Lâm bỗng dung nắm lấy hai vai ta, xoay đối diện với mình. Ta bất ngờ, lại càng khó hiểu.

—

Đến tận bây giờ ta vẫn chưa biết khi đó là hắn định nói gì với ta bởi chỉ ngay sau đấy ta đã nghe thấy tiếng hét rất to của Minh Minh:

” Đứng! Thượng Thần, nàng ta là yêu!”

Cả hai chúng ta kinh ngạc quay lại liền nhìn thấy viên ngọc thạch màu xanh lam vỡ vụn trên đất phát ra vô vàn đốm sáng nhỏ.

Ta tỉnh hoàn toàn.

—

Thực ra ta trước đó không hề nhìn được thân phận thật sự của nàng ta, chỉ là thấy có chút không bình thường.

Mái tóc ta, dáng vẻ ta hoàn toàn hiện ra như ban đầu. Ta quay sang nàng ta cười lạnh một cái, nói:

” Cho ngươi biết, những gì ngươi làm ta sớm đều đã biết hết!”

Ta vung tay biến thành một làn khói chạy đi tìm Ngược Khiêm, trước khi đi còn hạ hê chiêm ngưỡng vẻ mặt cứng đờ của nàng ta.

—

Ta kết thúc một hồi suy nghĩ liền phát hiện vẻ mặt điềm tĩnh kia của Thần Thiên Phong đã gắn trên người Uyên Đào, hơn nữa toàn thân hắn ta đã chuyển sang y phục trắng. Ta cau mày, xưa nay vốn không thích người khác mặc màu trắng bởi đồ trên người ta vốn đã rất trắng rồi!

Thần Thiên Phong hướng thẳng tới Uyên Đào mà nói, chất giọng trầm trầm lại càng khiến cho người đối diện thêm sợ hãi:

” Ai cho phép ngươi tùy tiện xen vào? Còn chưa biết lỗi?”

Uyen Đào nghe hắn nói vậy lập tức quỳ xuống:

” Tiểu tiên nhiều truyện, mong Thượng Thần trách tội!”

Hắn im lặng không nói gì.

Ta nhìn một màn này của hai người họ bất giác muốn cười sặc sụa. Nếu là ta, nàng xin trách tội chắc chắn sẽ thành toàn cho nàng.

—

Ta liếc nhìn toàn cảnh một lượt, cuối cùng quay lại nói với Ngược Khiêm:

” Đã đến lúc chúng ta trở về rồi”

Ngược Khiêm gật đầu.

Vẫn là tiên nhân bọn họ nhanh hơn một bước. Ta vừa nói xong đã không thấy hai người kia đâu. Máy người này cũng thật không lịch sự cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 6: Bỏ Oi

Ta thật không thể nào tin nổi cảnh tượng trước mắt, rõ ràng là vừa có một trận nội chiến xảy ra.

Trong không khí nơi đây đượm mùi máu, sát khí còn rất nồng nặc, tuy nhiên lại được một tầng sáng vàng nhạt bao lấy, không làm dò di chút ảnh hưởng nào xuống bên dưới. Nhìn thôi cũng đủ biết là một cuộc chiến không cân sức.

Máu trong người cuộn sôi dữ dội, thật sự là phần nộ vô cùng. Ta lạnh lùng nhìn thẳng vào đám người trước mặt, thứ quang khí tỏa ra trên người bọn họ thật đáng ghê tởm:

”Tiên giới các ngươi kì thực cũng chỉ là một lũ người bỉ ổi, nhìn thế nào cũng không bằng một góc yêu ma bọn ta, còn nói quang minh chính đại cái gì chứ?”

Mấy người kia không may mắn đến lời ta nói, một mực cảm pháp bảo hướng về phía ta lại khiến ta càng giận dữ. Ban đầu rõ ràng đã nói ta cùng Thượng thần bọn họ đánh cược một phen, thiết nghĩ tiên nhân dù gì cũng có chút phép tắc, không ngờ rằng cũng lật lọng dối trá như vậy.

Ngược Khiêm lo lắng nhìn ta gọi một tiếng: "Vương hậu"

Ta nghe thế liền quay lại gay gắt nói một câu:

”Ngươi xem ta còn dùng được hai chữ này sao? Máy trăm vạn yêu ma chỉ vì ta nông cạn mà chết, ta sao dám nhìn mặt Ma Vương nhà các ngươi? Hắn chết rồi, mình ta cũng chẳng làm nên trò trống gì!”

Ta nói xong liền phất tay áo, bay thẳng lên, lớn giọng hét một tiếng:

”Ta hôm nay sẽ cùng lũ người bỉ ổi các ngươi tạ tội với sư phụ!”

Mấy vạn thiên binh còn lại tránh hết ra xa để cho tướng quân bọn chúng nghênh chiến. Ta đẩy một mình cũng dễ ý lao vào giữa một đám thần tiên pháp lực cao cường. Ngược Khiêm vốn muốn cùng ta lại bị ta đánh văng ra, phong bế toàn bộ pháp lực.

Thật nằm ngoài dự đoán, bọn họ còn chần chừ mãi vẫn chưa ra tay, ta lại sót ruột xong cuối cùng khi nghe thấy một tiếng hét thất thanh từ xa vọng tới ta đã thấy mình tan ra, cơ thể dần dần hóa thành vô vàn đốm sáng bay thẳng vào chiếc bình ngọc. Tiếng hét ấy là của Khải Đồng, đệ đệ ta:

”Ti ti...đó là Thanh Khương Thi ngọc!”

Thanh Khương thi ngọc? Thì ra là nó. Ta vốn còn tưởng thứ gì có bản lĩnh đó... Cái này đúng là khắc tinh của ta mà. Nhưng cũng không sao, ta thực sự muốn đi tạ tội với sư phụ.

Bản thân ta vốn không có linh thần, vốn là có người dùng đá Thanh Khương tạc thành, khi ấy đã nói đá Thanh Khương này sau khi luyện thành Thi ngọc sẽ là khắc tinh của ta. Ngoài ra không cần lo sợ loại pháp bảo nào.

Thì ra bọn họ là đã tu luyện ra được thứ này. Thật uống công sư phụ đã truyền hết pháp lực cho ta, hôm nay vừa lâm trận đã bỏ mạng.

_ Ta không còn gì tiếc nuối, chỉ mong Ngược Khiêm và Khải Đồng có thể dời khỏi. Nhưng xem chừng không có mấy khả năng.

—

Trước đây có lần đã nghe sư phụ nói ta ở trong Thi ngọc dần dần sẽ tan biến rồi cùng nó hòa làm một, trở về nguyên bản ban đầu nhưng cái này vĩnh viễn không thể tạc thành người nữa.

Có điều thời gian bao lâu cũng phải phụ thuộc vào tu vi người luyện.

Ta chợt nghĩ nếu là Lục Hải Thượng Thần đích thân tu luyện không chừng chưa nổi một tháng đã khiến ta mất hết dấu vết. May mắn cái này rất ít khả năng, mà cũng chưa chắc.

—

Ta ở trong này lại thấy không đến nỗi tệ, có một lầu cao dựng giữa hồ nước, chỉ là hơi cô đơn.

Bỗng dưng ta lại nhớ đến một chuyện. Hồi xưa, lúc chưa thành người thường hay tám nhảm nhiều thứ. Máy tằm Thanh Khương bọn ta biết cũng rất nhiều nha.

Một 'tí' của ta đã nói rằng nếu chúng ta mà vào trong Thi ngọc khi tan biến sẽ để lại một nữ cảnh trong đó. Ta nói ta muốn thử, ti ti liền cốc đầu ta mắng:

”Đồ ngốc!”

Ta lúc đó cũng không biết ngốc là sao bởi Thanh Khương bọn ta không có linh thần, không thể tự hóa người. Cùng lắm chỉ là dọa dẫm mấy phạm nhân đi qua. Ta rất nhân hậu chỉ dọa mỗi tên một lần nhưng khổ nỗi bọn ta không thể ghi nhớ. Lần nào có người đi qua đều thích thử:

”Cho ngươi thử một lần cho biết!”

—

Thật không ngờ hôm nay lại có cơ hội vào thật.

Ta liếc ngang liếc dọc cuối cùng nhìn thẳng vào hồ nước trong vắt nói:

”Ta sau này sẽ biến thành sen tỏa kín hồ này”

—

Ngày ngày bị cầm tù ta cảm thấy chán ngán vô cùng. Nhiều khi thật muốn nhảy xuống hồ cho mát nhưng lại chỉ thấy đang đâm đầu vô tường. Cuối cùng vì đầu u lên một cục mà ngoan ngoãn bỏ cuộc.

Thật không biết cái nào của ta tan biến trước. Chân? Tay? Nếu cái đầu ta mà biết mất trượt hẳn là ngộ vô cùng. Ta thực thấy rất tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 6.2

“Anh có thể chết vì em không?”

”Tất nhiên là có!”

”Vậy...anh chết đi!”

”Anh... Vợ anh đang gọi rồi!”

“...”

Ta nhàm chán ngồi coi ti vi. Cái này là hóa phép mà ra. Đạo nọ ở phạm giới ta cũng thường coi mấy loại phim này, lâu lâu quả thực cũng có chút nhớ. Mà phải công nhận Thi ngọc này bắt sóng rất tốt.

—

Thần tiên bọn họ đúng thực không hề có chút phép tắc nào, sớm không sớm, muộn không muộn lại nhầm đúng lúc ta ngủ mà quấy phá. Ta bực dọc định la mắng cho một trận, nhưng còn chưa kịp đã nghe có tiếng người nói. Nếu ta đoán không nhầm thì là 'sư thúc' Trữ Thiên của ta:

”Á yêu nghiệt này đã được Trữ Xích truyền cho toàn bộ ma pháp của hần, e rằng không dễ tiêu tan!”

Ta nghe xong thấy phần nộ vô cùng. Hần nói sư phụ ta có ma pháp, ta lại thấy của hần mới là ma pháp! Mà hần hình như là đánh giá ta quá cao rồi. Ta thật có sự có thể sống sót trong Thi ngọc này sao? Hoặc là hần muốn ta sớm hồn phi phách tán để diệt trừ hậu họa.

Ta lại nghe người bên cạnh hần nói:

”Vậy chẳng hay người có cao kiến gì?”

Trữ Thiên cười một cái, ta có thể hình dung hần là đang vuốt vuốt đám râu ngắn ngủn của mình:

”Chi bằng chúng ta dùng Lam Châu của Lục Hải Thượng Thần!”

Người kia e ngại:

”Việc này mà nói cũng thật không dễ.. Theo ta thấy hần còn đang tức giận chuyện lần trước”

Ta phát bực vì điệu cười quái thai kia của lão, lão nói:

”Ha ha! Cái này ta có cách!”

Hai kẻ này thật chẳng dễ cho ta chút mặt mũi nào, ngang nhiên đem chủ ý tiêu diệt ta đến nói cho ta nghe. Cũng là do bọn họ khinh thường ta bị nhốt trong này, mức độ gây hại còn không bằng con kiến.

Ta vò đầu bứt tai cố nghĩ xem sư phụ trước đây có nói dùng cách nào có thể từ trong Thi ngọc mà đánh trọng thương kẻ bên ngoài không. Cuối cùng nghĩ cả buổi mà vẫn không có. Cũng đúng, sư phụ người sao lại chỉ cho ta thứ hại người này? Thật là quá nhân từ rồi!

—

Sen trong hồ này cũng là do ta dùng phép thuật mà biến ra, mỗi ngày đều ngửi hương sen nên cảm thấy trong người cực kì dễ chịu. Ta đã từng nghĩ nếu ta là cây tinh nhất định sẽ chọn liên hoa.

Có sen ắt có cá, ta liền thêm vài con cá nhảy nhót trong nước, thỏa mãn tận hưởng.

—

Sen trong hồ chỉ sau một đêm đã héo rũ, cá cũng chết sạch không còn một mống. Ta xót xa nhưng chỉ có thể đứng trên cao nhìn xuống. Cuối cùng ta cũng biết lí do.

Viên Lam Châu tỏa quang khí rực rỡ đang lơ lửng trên đỉnh lâu mà cái nó phá giải là yêu thuật của ta. Sen và cá trong hồ cũng vì vậy mà chết. Còn nói cái gì mà khó mượn, ta thấy thực chất Lục Hải Thượng Thần kia cũng sớm muốn ta biến mất. Không biết chừng chính hắn tự động mang thần châu kia đến nếu không sao có thể nhanh chóng như vậy?

Ta vốn tưởng có thể sống lâu một chút, nay lại bất ngờ như thế thời gian viết di chúc còn không có, ta nhiều tài sản như vậy không lẽ mang từ thiện xây đền thờ, trại trẻ mồ côi hết? Lại nghĩ viết di chúc để cho ai? Mấy người bọn Ngược Khiêm liệu có thoát được? Ta bỗng thấy trong lòng thật nặng nề.

—

Thân thể ta vốn được tạc từ đá Thanh Khương, pháp thuật một khi đã vào sẽ dung hoà, cùng ta là một, cho nên muốn tước đi phải hủy hoàn toàn bản thể.

Ta càng ngày càng thấy mình yếu ớt đi, cơ thể ngày càng trong suốt, phỏng đoán chỉ khoảng ba ngày nữa sẽ không

còn dấu vết gì lưu lại nơi đây nữa. Khi ấy hồ sen ta hóa thành cũng sẽ mãi không bị phá hủy, chỉ tiếc là thành sen không thể thành thêm cá mà thôi. Họa chăng lần sau có kẻ nào rủ bị tống vào đây ngắm vừa mất hồ sen của ta mà thương tình thả vài con cá.

Sắp hết ngày thứ hai, ta thực cũng chẳng còn ảo tưởng sống sót. Thân hình ta trước khi biến mất đã trở về nguyên dạng, cùng với đó là những đóa sen lác đác hiện ra. Thật không ngờ vẫn có thể nhìn thấy.

Chắc chắn ta ở cùng phạm nhân ít lâu đã ngấm phải sở thích của bọn họ, hơn nữa còn có khuynh hướng nghiện. Mà cái ta nghiện là Bánh Chung!

Giờ phút này chỉ còn một phần ba cái mạng ta bỗng muốn ăn bánh Chung liền cố hết sức trở lại hình người sau đó hóa phép ra gạo nếp, đỗ, thịt lợn, lá dong rồi làm một nồi nước để luộc.

Ta ninh bánh rất lâu, cuối cùng sau một đêm cũng chín. Đợi bánh nguội cái mạng của ta cũng chỉ còn một chút.

Sao có thể phí phạm thời gian? Ta vội vã bóc bánh. Thật thơm. Nhưng chưa ăn được miếng nào đã nghe sau lưng vang lên vài tiếng “két két...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 7/ Ta Sao Phải Cảm Thích Người?

Ta chẳng buồn để ý tới tiếng kêu kia liền lấy một miếng bánh đưa lên miệng, còn chưa vào đến nơi đã nhăn mặt lại. Ta hẳn là đã quên thứ gì đó. Lúc này thật cảm hận bản thân đã không học từ tế. Ta xót xa nhìn đĩa bánh bị những đốm sáng trên cơ thể ta bao lấy.

Ngay lúc nhận thấy sự sống cuối cùng đang dần mất đi lại nghe thấy một tiếng nói có chút quen thuộc:

”Ta không nghĩ người như thế này vẫn còn tâm trạng ăn bánh”

Ta thật ngạc nhiên, những đốm sáng từ cơ thể ta đi ra nhưng chưa kịp tan biến liền tụ lại nguyên vẹn. Tuy nhiên phần đã biến mất vĩnh viễn không thể quay về. Ta giờ đây nhìn thật rất mờ nhạt.

Người kia đến gần đĩa bánh của ta tiện tay nhắc một miếng. Ta chưa kịp ngăn lại đã nghe người ấy nhàu mày:

”Người là đang làm thứ gì đây?”

Ta biết hắn đang nói mỉa mình lại không đủ sức chinh hắn đành xoay sang chuyện khác:

”Người là ai? Tại sao lại vào đây?”

Người kia nhìn ta nghi hoặc:

”Ta là ai?”

Ta thấy hắn thật là đầu óc không bình thường. Hắn là ai sao lại hỏi ta?

”Trí nhớ người quả thật kém vậy sao?” người kia thờ dãi một hồi.

Ta ngó hắn một lượt, đúng là rất quen nhưng nhất thời lại không nhớ đó là ai.

Cuối cùng hắn khinh bỉ nói một câu làm ta tỉnh ngộ:

”Người tự xưng Yêu hậu mà tới bổn Thượng Thần còn không biết, có phải quá khinh địch rồi không?”

Ta "A" lên một tiếng, thì ra hắn chính là Thần tài gia ở phạm giới của ta nha. Suy nghĩ một chút ta liền tức giận hung hăng nhìn hắn:

”Người đến đây là muốn xem ta đã hồn phi phách tán hay chưa sao? Người lẽ ra nên đợi vài canh giờ nữa”

”Ta đến đưa người đi”

Ta nghe hắn nói thế liền há hốc mồm:

”Người...người..đốt cuộc là có ý gì? Thần châu kia là do người đưa đến giờ lại muốn cứu ta?”

Hắn không nói gì chỉ kê phát tay lên đưa ta ra ngoài.

—

Căn phòng này với ta hoàn toàn xa lạ. Ta nghi hoặc hỏi hắn:

”Đây là đâu?”

Hắn nhìn ta, sắc mặt không cảm xúc chậm rãi nói:

”Ngoài thư phòng của ta còn có thể ở đâu?”

Ta thất kinh, tay chỉ vào mặt hắn lắp bắp:

”Người...người muốn làm gì?”

”Người có thể đoán” hắn thần nhiên nhả ra mấy chữ đó.

Ta nghe thấy hắn nói vậy mặt mũi một chốc mà đã biểu hiện toàn bộ cảm xúc. Cuối cùng cơ mặt méo xệch, rõ ràng là đoán không ra.

Hắn liếc thấy biểu cảm kì dị ấy của ta cuối cùng cũng nhân từ đặt ly trà xuống, nhẹ giọng nói:

”Người nghĩ xem ngoài chỗ này còn có thể có nơi nào an toàn hơn?”

Thì ra là hắn muốn giúp ta. Ta lại không nhận được tra khảo:

”Sao lại giúp ta? Còn nữa mấy người Ngược Khiêm không phải bị các người giết hại rồi chứ? Mà sư phụ của ta người đâu rồi? Các người có quấy dầy Người nghỉ ngơi không? Tốt nhất là không!”

Ta không biết mặt mũi một tràn dài, cuối cùng nhận được một cái cau mày của hắn:

”Người còn nào loạn nữa ta nhất định đưa người trở lại Thi ngọc”

Ta biết điều liền im lặng nhưng ánh mắt không tự chủ được lên quan sát hắn.

Kì thật hắn lúc này khác hẳn khi cùng Uyên Đào lần cuối cùng bọn ta ở chung một chỗ. Bạch y trên người hắn so với ta càng thanh tao hơn, trên người hắn toát ra tiên khí bức người. Thần thái uy nghiêm kia thực xứng với mấy chữ Lục Hải Thượng Thần. Ta âm thầm đánh giá hắn một lượt cuối cùng bị hắn phát giác mà xấu hổ cúi đầu xuống.

Bị ánh mắt hắn chiếu vào toàn thân thật giống như con cây sấy...

—

Ta một mình ở trong căn phòng rộng cảm thấy chán nản vô cùng. Mà thực ra ta không hẳn ở trong phòng, ta là đang ở trong bức tranh treo ở trong

phòng. Thần Thiên Phong đã nói ta lúc này chỉ còn một chút mạng sống không thể ra ngoài, hơn nữa khắp nơi đều nghĩ ta đã hồn phách phi tán trong Thi ngọc nên hiện giờ ở tại nơi này là tốt nhất.

Ta coi như hấn còn có chút lương tâm mới đem ta giam giữ ở trong một bức tranh đẹp, có hồ sen, có cá đúng như ta mong muốn. Có điều đến giờ vẫn không biết hấn vì sao mà cứu ta.

Ta ban ngày ở trong tranh, đêm đến liền có thể ra ngoài đi dạo. Không gian chỉ giới hạn trong điện của hấn nhưng lại rất rộng. Ta có đi xem vài ngày cũng chưa hết. Tuy nhiên ở đây rất vắng vẻ, thi thoảng cũng chỉ có vài tiên ti đi lại dọn dẹp, mà ta thấy các nàng liền trốn tiệt.

Ta nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này thì hấn có ngày ta quên mất là mình biết nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 7.2

Ta không biết có phải là do trong Lục Hải điện này vốn lạnh lẽo hay vì tiết trời thực sự lạnh, pháp thuật của ta giờ cũng chỉ còn chút ít liên quân không được cảm thấy có phân biệt giá.

—

Thời gian gần đây ta không biết Thần Thiên Phong có việc gì mà không thường xuyên không về phòng. Ta nhiều đêm không ngủ được đứng ở cửa ngóng hấn về cùng ta buôn chuyện phiếm. Kết quả là tới lúc gần sáng ta trở lại trong tranh cũng chưa thấy hấn về. Ta mà như hấn đã sớm từ bỏ ngôi vị Thượng Thần kia rồi. Nhưng như vậy sẽ chẳng phải là hấn.

Đêm nay ta đoán chừng hấn sẽ lại không trở về, nằm trong này rét co ro. Ta vốn muốn đợi hấn về mà kêu hấn cho một tấm chăn vậy mà chẳng có chút tấm tích đành phải tự mình đi tìm, kết quả là ta lục lọi đến nóng người vẫn không thấy một mảnh chăn nào. Cuối cùng ngộ ra, vỗ trán một cái:

”Hấn không biết thế nào là lạnh sao cần lưu lại mấy tấm chăn cho chặt chỗ chứ?”

Hai tay ta đan vào nhau, đầu gối khép lại ngồi xuống một góc, miệng không ngừng hà hơi lên mu bàn tay. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Ta vốn tưởng là hấn, sau cùng lại không phải. Bước chân của hấn rất nhẹ, ba phần ưu nhã bảy phần uy nghiêm mà bước chân kia dường như rất vội vã.

Quả nhiên không phải hấn. Tiên ti kia gõ cửa, thấp giọng gọi:

”Ngược Miên cô nương...”

Ta hồ nghi. Nàng vì sao lại biết tên ta? Quan trọng là vì sao biết ta ở đây?

Ta thận trọng tiến lại gần cửa. Tiên ti kia nghe tiếng động liền biết ta đang ở trong. Nàng gõ nhẹ cửa một tiếng nữa, khe khẽ nói:

”Thượng thần người dặn nô ti mang một tấm nệm đến cho cô nương”

Ta rét đến độ vừa nghe từ 'nệm' ảm áp kia liền sáng bừng con mắt, lập tức mở cửa. Bây giờ nghĩ lại mình thật giống cô bé quàng khăn đỏ, cũng may nàng kia không phải sói mà là một con cừu non. Mà con cừu đó tên gọi là Lan Chi.

Tiểu Chi nói với ta nàng là do Thần Thiên Phong giao phó chăm sóc ta. Nàng ngoài biết ta tên Ngược Miên Y Vũ, ở trong một bức tranh thì hoàn toàn mù tịt, mà cái này cũng là do sau này ta nói cho nàng biết.

Tiểu Chi trước sau như một đều gọi ta một tiếng Ngược Miên cô nương. Ta sau này mỗi tối thay vì đợi vị Thượng thần 'đầu tắt mặt tối' kia lại chạy đi tìm tiểu Chi. Phải nói chúng ta rất hợp nhau.

—

Buổi chiều hôm ấy, ta ở trong tranh chốc chốc lại ngó mặt trời. Thời điểm tia sáng cuối cùng tắt, ta liền nhảy ra, không may mà đụng trúng người trước mặt, “Ui da” lên một tiếng.

Thần Thiên Phong nhú mày nhìn ta:

”Ngươi đi đâu mà lại vội vã như vậy?”

Ta không chú ý đến hấn đáp:

”Ta đi tìm tiểu Chi, người có thấy nàng ở đâu không?”

Ta tuy hỏi nhưng không đợi hần trả lời đã muốn vụt đi. Hần lòi ta lại, giọng điệu có chút mệt mỏi:

”Hôm nay nàng ấy đã ra ngoài, tà ngày mai mới trở về”

Ta quay đầu lại nhìn hần:

”Nàng đi đâu?”

”Trụ Song điện”

”Trụ Song điện? Đó không phải nơi ở của Trụ Thiên sao?”

Hần không nói, khẽ gật đầu. Tâm tình ta lúc này thật không tốt.

—

Ta từ trong tranh nói vọng ra:

”Người sao lại nói cho tiểu Chi biết?”

Thần Thiên Phong đang ngồi xem sách, nghe ta hỏi vậy liền ngẩng đầu lên:

”Người thấy nàng ta không đáng tin sao?”

Ta vội lắc đầu:

”Không phải, nàng đối với ta rất tốt”

Hần vẫn đang chăm chú, thấy ta nói vậy chỉ điềm tĩnh nói:

”Vậy thì tốt rồi”

Ta trong lòng vẫn có chút băn khoăn, ngập ngừng:

”Chỉ là...”

”Chỉ là rất muốn cảm ơn ta sao?” Hần gấp cuốn sách lại cười tự mãn sau đó đến gần ta gõ gõ hai tiếng vào bức tranh.

Ta từ bên trong rơi bịch ra như trái bóng, oán hận nhìn hần:

”Ta vì cái gì lại phải cảm thích người?”

Hần thông thả ngồi xuống, tiện tay vuốt vuốt mép sách:

”Ta không phải cứu người một mạng sao?”

Ta bĩu môi nói với hần:

”Một mạng này của ta nếu không phải do người hại cũng sẽ không tồn thất.”

Ta đắc ý nhìn hần, lại bị cái mặt 'không cảm xúc' làm ta mất đi mấy phần vui vẻ.

Bỗng dung nhớ đến một người ta liền hỏi hần:

”Uyên Đào nàng ấy dạo gần đây thế nào?”

”Vẫn ổn, đã quay về Hoa cung rồi”

Ta gật đầu, lại nhìn hần, cười gian:

”Nói cho ta biết người với nàng bây giờ còn có tình cảm đó không?”

Ta thiết nghĩ hần khi ở phạm giới luôn nhờ ta giúp hần, có thể giờ vẫn cần. Ta còn nghĩ có thể vơ vét chút gì từ chỗ hần, thật không ngờ hần lại lạnh lùng dùng một chiêu đánh ta trở lại trong tranh. Ta tự nghĩ hần là lần này tự mình ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 8/ Đá Thanh Khương.

Tiểu Chi ngồi cạnh ta trên bậc. Ta nhìn mái tóc của cô ấy liền sinh cảm giác thú vị. Mái tóc kia rất lạ, kì thực không giống mái tóc của mấy người ở đây, trái lại còn ngắn ngắn buộc lên như kiểu người ở phạm giới. Ta thường ngày gặp nàng đều thấy nàng đội mây che kín, hôm nay lại để hở mới tạo cho ta cơ hội thấy được.

Đưa tay vuốt vuốt mái tóc kia, tò mò hỏi nàng:

”Lan Chi, mái tóc của ngươi sao...”

Ta vẫn đang cân nhắc xem nên dùng từ thú vị hay kì lạ đã nghe thấy tiếng nàng cười. Nàng nhắc hấn chiếc mũ mây trên đầu ra, vui vẻ khoe với ta:

”Cái này là cô nương không biết...”

Nàng nhìn trước nhìn sau, dịch lại gần ta nói:

”Tóc của ta thực ra ban đầu cũng giống với những người khác..”

Lại cẩn thận ngó nghiêng lần nữa:

“..Hôm ấy ta vào phòng Thượng thần dọn dẹp lại thấy căn phòng sạch quá, cơ bản không cần quét dọn gì liền nhàm chán mà ngó nghía xung quanh. Kết quả là thấy cái này..”

Tiểu Chi chìa cuốn tạp chí ra trước mắt ta. Ta đưa tay đón lấy. Người trong hình ta nhớ không nhầm chính là ngôi sao Hàn Quốc nổi tiếng Lee Min Ho.

Ta liếc nàng bằng ánh mắt dò hỏi:

”Ngươi bắt trước kiểu tóc anh ta?”

Tiểu Chi ngượng ngịu nhìn ta gật đầu:

”Khi đó ta thấy rất mới lạ liền lém thử mới thành ra như bây giờ”

—

Hỏi ta ở trần gian kì thực ngày nào cũng nghe mấy nữ sinh bàn tán về diễn viên này thế nên bây giờ nhìn thấy mới nhanh chóng nhớ ra.

—

Ta cầm lấy chiếc mũ mây của tiểu Chi đội lên đầu mình, tiện miệng hỏi nàng:

”Ta thấy tóc kia như vậy cũng rất được, vì sao lại phải che đi?”

Tiểu Chi trong lòng có nỗi khổ nghe ta hỏi liền rầu rĩ nói:

”Thực ra sau khi ta đem cuốn sách kia đi Thượng Thần hỏi tới nó...Ta sao dám thú nhận mình vào phòng Người lấy đồ? Như vậy sách này không thể đưa ra mà tóc người khác cũng không thể thấy”

Ta nghe nàng nói liền gật đầu:“ Ra là vậy”

Lại nghĩ có gì không hiểu liền hỏi tiểu Chi:

”Thượng Thần nhà ngươi vì sao lại có cái này? Không lẽ hấn không dung lại rảnh rỗi chạy xuống phạm giới thưởng sách?”

Tiểu Chi cẩn thận giải thích:

”Lần Thượng Thần đi lịch kiếp bọn ta muốn nhờ ngài mang về chút quà. Có lẽ là cái này...”

Lịch kiếp? Cái này ta đã đọc trong sách ngôn tình của phạm nhân. Không ngờ là có thật. Ta không hiểu:

”Vậy không phải vốn là cho các ngươi sao?”

Tiểu Chi lắc đầu:

”Ngài còn chưa đưa vẫn không thể tính”

Nàng nói xong nhìn ta chăm chăm. Ta hiểu ý liền cười:

”Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không nói lại với hần”

Tiểu Chi nghe vậy liền cảm ơn ta sau đó đội mũ mây, chuẩn bị dời đi. Ta bỗng dừng nghĩ ra một chuyện liền đứng lên cùng nàng đi một đoạn lại hào hứng khoe với nàng:

”Ở phạm giới còn có một loại bánh rất thơm ngon. Khi nào có cơ hội ta làm cho ngươi ăn”

Tiểu Chi hai mắt sáng bừng, xúc động kéo tay ta:

”Cô nương thật là tốt!”

.....

Ánh mắt ta tràn đầy hi vọng nhìn Thần Thiên Phong:

”Sao? Ngon chứ?”

Hần đã ăn đến đĩa bánh thứ năm của ta rồi nhưng mỗi lần mỗi khác. Ta kiên nhẫn làm, hần bị phải 'kiên nhẫn' thử. Lần này hi vọng có chút tiến bộ.

Đáp lại sự hi vọng của ta, hần gật đầu:

”Có tiến bộ”

—

Thật ra bánh ta làm không phải không ăn được mà còn có chút ngon nhưng cái ta muốn là hương vị bánh chưng truyền thống của Hoa Diên. Kì thực ban đầu ta tự mình nếm thử, về sau thấy nhàm chán liền kéo hần cùng ăn.

—

Nghe Thần Thiên Phong nói vậy cảm thấy rất vui, vội vã mang đến chỗ tiểu Chi..

— — —

Ta giận dữ nhìn Thần Thiên Phong:

”Chuyện nhỏ như vậy, hà có gì ngươi nhất định phạt nàng?”

—

Ta là đi tìm tiểu Chi lại thấy nàng bị phạt chép nội quy của Lục Hải điện. Nguyên do là việc cuốn tạp chí kia bị hần phát hiện.

—

Mất hần từ cuốn sách trên bàn chuyển tới nhìn khuôn mặt tức giận của ta, lạnh lùng buông mấy chữ:

”Đó là quy tắc”

Ta bĩu môi nhìn hần:

”Quy tắc của các ngươi với tiên nhân thì dùng, với yêu bọn ta căn bản không cần coi trọng đúng không?”

Kì thật nhắc đến chuyện trước kia, ta không khỏi cảm thấy khinh thường.

Bỗng dưng ta nhớ lại mình trước đây nguyên bản chỉ là một hòn đá, sống tự tại, căn bản không hề biết đến hai chữ “quy tắc”.

Ta hỏi hần:

”Ngươi trước đây đã từng đi qua núi đá Thanh Khương chưa?”

Câu hỏi này hình như thật là thừa thãi. Hần sao có thể chưa thấy qua?

Quả nhiên hấn gật đầu. Ta vui vẻ ngồi xuống ghế:

”Ngươi có muốn nghe cuộc sống của ta khi chưa thành người không?”

Hấn im lặng, ta xem như hấn muốn nghe liền hào hứng kể lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 8.2

Đá Thanh Khương là một loại đá kì lạ, toàn thể nó là một màu xanh ngọc bích, lại như thấy cả sắc trắng lẫn ánh hồng trong nó, tưởng như trong suốt nhưng lại không thể nhìn xuyên qua, tưởng như mềm mòng lại không thể đập vỡ, vừa như đứng trên đất mà lại tựa lơ lửng trên không trung... Thật là rất khó nắm bắt.

—

Khi ta được sinh ra, núi đá Thanh Khương đã cao tới hơn hai nghìn trượng. Cũng không biết nó có từ bao giờ.

Đá của chúng ta sở dĩ đặc biệt là vì có thể nói được. Tuy nhiên lại không có linh thần, không thể nào tự động chuyển dạng, cũng không có khả năng ghi nhớ.

Ta lần đầu hiểu chuyện đã được chứng kiến một chuyện rất ưu là thú vị nha. Một đôi phạm nhân một nam một nữ tựa đầu vào cửa nhà ta thì thầm. Tất cả ta đều nghe thấy.

Nam nhân kia nắm tay nữ tử bên cạnh, ngọt ngào:

”Tinh Hồng, muội đồng ý cùng ta một đời một kiếp hay không?”

Nữ tử kia đỏ mặt, đẩy nhẹ nam nhân kia:

”Huynh... thừa biết ý người ta rồi còn hỏi?”

Ta vừa nghe xong lập tức nổi da gà, lại không cẩn thận mà thốt lên:

”A...gian phu dâm phụ!”

Kì thực lúc ấy cũng không hiểu rõ ý nghĩa của từ ấy, chỉ là do có lần tọc mạch được mấy tí tí tám chuyện.

Hai người kia giữa nơi vắng vẻ tự dưng nghe được tiếng nói, hốt hoảng nhìn nhau rồi mệnh ai nấy chạy. Ta chếp miệng:

”Ôi dào, ta còn tưởng hai người các ngươi tình cảm sâu đậm...”

Mấy tí của ta thấy có mùi náo nhiệt cùng nhau tìm đến góp vui. Lam Hồng tí xoa đầu ta bằng cách ngo ngoáy chạm mồm đá vào đầu ta:

”Tiểu Vũ, muội từ khi nào học được thói xấu ấy?”

Ta bĩu môi:

”Còn không phải ta nghe được mấy tí nói sao?”

Chưa nói hết câu ta liền cảm thấy bị một lực mạnh kéo đi. Trong lòng thầm kêu không ổn. Quả nhiên 'lão thạch đầu' nghiêm nghị nhìn ta :

”Tiểu nha đầu, ngươi có biết mình phạm tội gì không?”

Ta biết điều hạ toàn thân sát đất, ngoan ngoãn nhận tội:

”Son trưởng, con biết lỗi, con không nên hô to mấy từ 'gian phu dâm phụ' làm người ta mất mặt”

'Lão thạch đầu' giận tím toàn thân. Ta kinh ngạc “A” lên một tiếng, lại phần khích kêu:

”Oa! Oa! Thật không ngờ Thanh Khương chúng ta lại có màu sắc tuyệt vời này nha!”

'Lão thạch đầu' nghe xong liền gõ cho ta vài cái cảnh cáo rồi đuổi ta về.

—

Một nơi thâm sơn cùng cốc này thật vô cùng vắng lặng, gặp người còn khó hơn gặp tiên. Mà phàm những người đặt chân đến đây đều không bình thường. Mấy người bọn họ không phải nam nữ tư tình thì cũng là gian phu dâm phụ, không lưu manh cướp bóc thì sẽ là kẻ bần khổ muốn thoát đời... Đầu óc ta càng ngày càng không được ngây thơ.

—

Ta đã nói Thanh Khương là đá mau quên, 'Thạch lão đầu' đơn nhiên cũng không ngoại lệ. Hôm trước ông ấy nhát ta, hôm sau ta liền nói ông ấy đã đồng ý cho ta tự ý giải khuây trên đũa phạm nhân một chút, xong còn bắt ông ấy 'điểm chỉ'. Kết quả ta là khối đá duy nhất lộng quyền, sau dẫn lại mách kẻ cho toàn bộ mọi người.

Kể từ đó Thanh Khương núi trở thành truyền thuyết, lại càng thu hút nhiều kẻ hiếu kì tìm đến ta lại càng có nhiều trò vui.

—

Hôm ấy, trời có chút sương mù, ta bị tiếng ầm ầm đánh thức, mở mắt ra liền thấy một nhóm người tay cầm rui đục đi tới. Hiển nhiên là muốn đào chúng ta mang đi.

Mặt trời lúc này đã lên giữa đỉnh đầu, đám người kia mồ hôi đầm đìa vẫn không làm ta xước một mảnh, kiệt sức mà nằm lăn ra đất.

Ta ôm mặt cười thích thú. Muốn dời chúng ta đi thật ra không phải khó nhưng mà dùng cách thô bạo này sẽ luôn luôn là ngu ngốc.

Sờ dĩ chúng ta nói được là vì có rễ. Đứng, không phải là cây nhưng vẫn có rễ. Mà rễ này lại mọc ngược lên tuổi tiên trên trời lại được các thần tiên tận tình ưu ái mới được thành như vậy.

Cho nên muốn mang được một khối đá dời khỏi phải tìm được rễ của nó, nhẹ nhàng mà mang đi. Ta đây cũng chính vì có người rút rễ mới lúc này ngồi đây mà kể chuyện, tán dóc cùng Lục Hải thượng thần.

...

Câu chuyện kể từ khi ta lên 8 tuổi, tức là có 8 năm gắn trên núi đá này. Sau ngàn ấy thời gian ta từ một viên đá nhỏ nằm ở trong khe đá thành một phiến đá đẹp mắt luôn ngịch ngợm, không khi nào ở yên một chỗ. 'Thạch lão đầu' cũng vì cố đó mà phiến muộn nói xưa nay chưa từng có 'tên đá' nào như ta. Ta lại lấy đó làm tự hào.

—

Mùa xuân đến ta liền đổi thành sắc hồng đón xuân xong lại thấy mấy tí tí ai cũng vậy, các sư huynh màu xanh, duy chỉ còn màu trắng. Ta quyết định chọn màu này. Nghiễm nhiên trở nên nổi bật nhất và vì thế mà có người chú ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 8.3

Cái tên này hẳn cũng không biết rơi từ đâu xuống mà cứ nhìn ta chăm chăm. Đã vậy lại còn nắm lấy cái chóp mũi của ta mà lắc. Tiểu cô nương là ta khi ấy cực kì tức giận liền lên tiếng mà quát hẳn:

”Tiểu tử thôi, ngươi từ đâu đến mà không biết điều như vậy?”

Hắn giật mình quay lại nhìn thẳng vào mặt ta.

Ta chột dạ. Chẳng lẽ hắn biết mình nói?

Cái tên từ kia dùng tay gõ gõ vào mặt ta mấy cái xem xét. Ta chẳng nề cần cho hắn một nhát. Tất nhiên không được đành quát lên:

”Ngươi gõ mặt ta làm cái quái gì?”

Hắn ta lúc này hiển nhiên đã biết, tuy vậy vẫn nghi hoặc nhìn ta:

” Ngươi là ai?”

Bồn cô nương bị hấn chọc cho tâm tình không tốt cũng chẳng nể nang gì mắng hấn một câu:

” Bộ ngươi bị đui hả? Ta đây chính là phiến đá Thanh Khương này!”

Ta vốn tưởng hấn sẽ bị ta hù chết ai ngờ hấn vẫn điềm nhiên lại còn quăng cho ta một cái nhìn lạnh lùng:

” Nữ tử không phép tắc, không xứng nói chuyện với ta.”

Ta nghe hấn nói liền ho khù khụ. Hấn nhìn chỗ nào mà nói ta là nữ tử? Hơn nữa ta chỉ là một phiến đá sao phải có mấy thứ phép tắc đó?

Sau một hồi suy nghĩ, ta nhận thấy vẫn là không nên để hấn chọc cho tức chết. Cuối cùng ta giọng điệu 'nhân từ' nói:

” Thôi, nguyên tắc của ta là chỉ nhát người ta một lần, ngươi xem như đã qua. Ta không chơi với ngươi nữa.”

dứt lời liền chuyển lên vị trí cao hơn mà ngắm cảnh.

—

Sáng hôm nay ta cùng mấy tí rảnh rồi ngồi tán dóc. Y Lan tí nói:

” Ta thấy hôm qua tâm trạng muội không tốt. Vì sao vậy?”

Ta nhìn tí ấy chăm chăm:

” Tí chắc chắn nhớ nhầm rồi, muội hôm qua vẫn vui vẻ mà!”

Y Lan nhìn hai chúng ta cười:

” Hai muội trí nhớ không tốt, có nói cũng vậy thôi.”

Ta nghe xong liền dẩu mỏ lên:

” Trí nhớ của tí tốt hơn bọn muội sao?”

Cả ba chúng ta cùng cười ha ha.

—

Mấy nay hình như chẳng có phạm nhân nào ngó vào cho ta trêu chọc khiến toàn thân rất khó chịu.

—

Ta thay đổi tư thế, ngồi gác chân lên cửa, ngó nghiêng.

” A...có người!”

Trước mặt ta là một thiếu niên khoảng 12, 13 tuổi, thân mặc bạch y đi đến. Ta khẳng định người này là lần đầu tiên liền bắt đầu trêu chọc hấn.

Ta nện một miếng đá trên cửa ném vào đầu tiểu tử đó. Hấn quay đầu về phía này, lạnh lùng. Cái dáng vẻ đó làm ta chán nản. Ta quăng cho hấn cái móc cửa nhà ta rồi nói:

” Ngươi lần đầu bị ta nhát sao không sợ?”

Hấn nhú mày:“ Lần đầu?”

Ta gạt đầu sau đó phát tay bảo hấn:

” Ngươi thật nhàm chán. Ta không thèm chơi với ngươi”, nói xong liền chạy đến chỗ ' lão Thạch đầu' tám chuyện, à không là tám với con trai lão ' thiếu Thạch đầu'.

—

Theo lí mà nói đây đã là lần thứ ba nhưng theo ta nhớ vẫn là lần đầu. Ta gọi tiểu bạch y trước mặt:

” Tiểu tử ngươi đi đâu đấy?”

Hắn không trả lời.

”Tiểu công tử...ta lạnh”(ma nữ=_=!!)

Hắn không cảm xúc.

Ta kiên trì gọi hắn thêm một tiếng:“đại hiệp”

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn liếc ta một cái sau đó bước đi.

Ta là 'lần đầu' bị khinh thường như vậy liền tức giận:

”Ít nhất lần đầu tiên gặp ta ngươi cũng phải chào hỏi một tiếng chứ! Bộ tổ tiên ta thiếu tiền nhà ngươi hả? Nếu vậy để ta tìm 'lão Thạch đầu' hỏi, hay là 'thiếu thạch đầu' cướp nữ nữ của ngươi? Vẫn cần lên tiếng chứ! Ngươi không nói tính đòi làm sao?”

Hắn ta nghe một tràng kia của ta lông mày cau lại dính sát vào nhau:

”Lại là lần đầu tiên?”

...

Ha ha, ta lấy đức cảm phục lòng người. Hắn cuối cùng cũng nói cho ta biết hắn tên Tiểu Thần!

—

Cảm giác của ta lúc này thật mãnh liệt. Ta giống như đang bị bứt rễ mà kéo ra. Quả nhiên, lúc ta tỉnh lại đã nằm trong tay một lão sư tóc trắng, râu bạc. Ông lão cười hiền hậu:

”Ta và ngươi rất có duyên”

Ta thăm nguyên rùa:

”Duyên cái quái gì? Ông bứt cổ ta lòi đi, hại ta xa nhà. Ta...ta sẽ đốt sạch râu của lão!”

Lão không để ý đến cảm nhận của ta, một mực đưa ta đi. Nếu chẳng may lão thấy ta không vừa mắt mà ném đi, khi đó ta nhất định trở thành kẻ vô gia cư.

—

Chúng ta dừng lại trước cửa điện rộng lớn, trên đề mấy chữ 'Khương Thanh Tân'. Ta nhắm mấy chữ này liền thấy có phần giống cái tên Thanh Khương bọn ta. Chẳng lẽ lão già này dựa vào cái này mà cùng ta ghép vào một chữ 'duyên'? Không đúng, không đúng, núi Thanh Khương bọn ta hẳn có trước, lão là xào nẫu của chúng ta mà thôi!

—

Ta ở bên trong, bên ngoài đánh giá một lượt. Quả nhiên tiên khí bức người, kim quang sáng chói. Ta bỗng thấy mình cũng theo đó mà lung linh thêm bội phần.

9 năm! 9 năm ta lần đầu thấy mình là một phiến đá tuyệt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 9/ Lột Hồ Ly

Ta đưa tay lên che miệng ngáp một cái, lại thấy Thần Thiên Phong thần thái ung dung nhìn mình như thể hắn với những chuyện ta vừa kể đã nắm rõ như trong lòng bàn tay.

Ta bị hắn làm cho cụt hứng lại thấy hơi buồn ngủ liền bỏ mặc hắn quay trở lại trong tranh.

—

Tiểu Chi đạo này rất ít đến tìm ta, thành ra ta cả ngày chỉ biết ăn với nằm. Mà cũng là vì cái điện này quá uy nghiêm như chủ nhân của nó. Ta hiển nhiên

không bói đầu ra trò nghịch ngợm.

—

Sớm hôm ấy, ta cuối cùng không chịu nổi mà chui ra ngoài. Vừa rơi bịch xuống đất liền thấy Thần Thiên Phong đang dựa người vào vai ghế, hai mắt khép hờ. Ta bỗng nảy ra ý muốn trêu chọc hắn. Xong xuôi quay lại bức tranh ngủ ngon lành.

Tầm khoảng nửa canh giờ sau hắn tỉnh lại, cũng không thèm để ý điều khác thường mà đem dung mạo 'tuần nữ' đi tới đi lui trong điện.

Mấy tiên ti nhìn thấy hắn đều e dè chào một tiếng “Thượng Thần“. Hắn gật đầu một cái xong lại để ý đến biểu hiện khác lạ của các nàng, trong lòng có chút không hiểu.

Đi qua hồ sen, quả nhiên hắn phát hiện.

...

Ta đang nằm ngủ bị hắn nhảy vào túm cổ kéo ra, liền nhăn nhó:

”Đường đường là Lục Hải Thượng Thần sao nguoi lại thô lỗ như vậy?”

Mặt hắn lúc trắng lúc tím nhìn ta giận dữ:

”Nguoi vẫn còn nhớ ta là Thượng Thần sao?”

Ta đối với thái độ của hắn không thèm để ý, lại nhin không được mà cảm thán một câu:

”Nguoi so với 'lão Thạch đầu' nhà ta thật rất lợi hại! Xem đi, màu tím cũng rất rõ ràng!”

Ta mang chiếc gương hướng về phía hắn. Ta là chi bôi mực đen vào hai bên má hắn thôi, màu khác là hắn tự làm. Lúc này nếu hắn cười hắn vị trí má lúm của hắn sẽ có hai giọt mực đọng vào. Bảo đảm là rất đáng yêu!

—

Hắn chính là người quy củ cứng nhắc nhất mà ta từng thấy mà lại không mau quên như 'Lão Thạch đầu', thành ra ta bị hắn nhốt 10 ngày không được ra ngoài. Ngay cả sư phụ cũng chỉ mới phạt ta 7 ngày!

—

Ở trong tranh này tuy rất nhiều cảnh đẹp, nhưng tất cả ta đều đã xem hết, thậm chí còn đem chúng vẽ lại thành tranh. Một ngày ta ba lần ngó ra ngoài xem hắn có động lòng từ bi mà thả ta ra hay không, kết quả là hắn vẫn mắt nhắm mắt nhắm. Ta mang rượu ra uống. Rượu ta tự ủ rất là ngon.

...

Hắn nửa đêm mới quay trở về phòng, vừa mở cửa ra đã thấy mùi rượu nồng nặc, liền nghi hoặc đi xem ta thế nào. Kết quả hắn thấy ta cả phờ cả phát ở bên hồ sen còn đồ rượu cho cá của hắn uống.

Thần Thiên Phong hai mày chau lại bước đến gần lại bị ta túm cổ kéo xuống.

Ta lúc đó kì thực không phân biệt được hắn, một mực ngồi bên cạnh lăm lăm:

”Nguoi nhốt ta thế này chẳng bằng giết ta luôn đi... Bỏ cô nương vốn quen đi khắp nơi...”

Ta ực lên một tiếng rồi lại nói tiếp:

”Ta đường đường là một Yêu Hậu lại rơi vào cảnh này... Ngược Khiêm, hắn sẽ cười ta đến chết”

Ta mơ hồ thấy Thần Thiên Phong giọng điệu trầm trầm nói:

”Tôi mai ta lại cho nguoi ra ngoài”

Chân tay khua mấy lung tung, ta đẩy hắn một cái:

”Ta đây một phút cũng không muốn ở lại nơi này nữa,...nguoi mau thả ta ra!”

Không biết hắn trả lời thế nào vì chỉ vừa nói xong ta liền say rượu mà lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

—

Sáng hôm sau ta tỉnh dậy thấy đầu óc đau nhức, đối với chuyện tối qua không nhớ một mẩu.

Cơ thể có phần mệt mỏi, nhưng lại không hề có chút hơi rượu, nhớ không lầm là ta có uống mà. Xong cũng không buồn quan tâm nữa, lười biếng cuộn tròn chân lại mà ngủ.

—

Đến trưa, khi ta vừa tỉnh lại đã nhìn thấy Thần Thiên Phong đứng trước mặt ta, trên tay hắn ôm con Hồ ly trắng muốt, cái đuôi ve vẩy quăn vào tay hắn nhìn cũng thật đáng yêu.

Ta hớn hờ lao đến, hai mắt long lanh ngó lên mặt hắn:

”Ngươi đem tiểu hồ ly này đến làm bạn với ta sao?”

Hồ ly kia nghe vậy liền bám chặt vào áo hắn như thể ta là mẹ yêu quái hảo thịt hồ ly vậy. Ta dẫu mờ liếc nó một cái lại nhìn Thần Thiên Phong trông đợi.

Hắn cuối cùng lắc đầu.

Ta thấy vậy liền mắng :

”Đồ keo kiệt bủn xỉn”

Hắn không để ý, hướng thẳng đến ta mà hỏi:

”Ta cho ngươi thần xác con hồ Ly này, ngươi có thể ra ngoài, thế nào?”

Ta đưa mắt nhìn nhúm lông trắng muốt kia, phản đối:

”Ta không muốn nó!”

Đúng, ta không muốn, ta sao có thể muốn đi bằng bốn chân trong cái cơ thể nhỏ bé kia?

Hắn nghe ta nói, lạnh lùng bỏ lại hai chữ:

”Tùy ngươi”

Cuối cùng ta vẫn nhịn một bước, trước khi hắn dời đi liền kéo tay áo hắn lại, nói:

”Thôi được, ta đồng ý”

Sau đó liền theo hắn ra ngoài. Nhúm lông trắng muốt lay động theo gió

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 9.2

Hồ ly một thân trắng tinh nằm vắt vẻo bên hồ sen. Thần Thiên Phong đã nói nếu như ta chịu khó tu luyện sẽ chẳng bao lâu mà biến thành hình người. Ta kì thực cảm thấy bộ dạng này rất bất tiện nhưng lại hoàn toàn không có một chút cảm hứng gì hết. Ngày ngày làm một con hồ ly nghịch ngợm, về sau lại thấy cũng chẳng có gì không tốt.

Một đám tiên ti đi tới, ai nấy đều mặt mày vui vẻ, gọi ta một tiếng:

”Tiểu Y Y”

Ta cũng chào lại bọn họ một tiếng:

”Tiên nữ tí tì”

Đây gọi là có qua có lại. Chỉ riêng có tiểu Chi thì ta gọi nàng là muội muội, nàng cũng thân mật mà gọi ta là Ngược Miên tỷ.

—

Ta hôm nay là lần đầu tiên ra khỏi Lục Hải điện, cùng tiểu Chi chạy đến Hoa cung đưa thiệp mời Uyên Đào tiên tử đến dự Hội Vân Yên(trấn yên mây trời, ý nói khắp nơi không bị yêu ma quấy phá).

Thật ra việc này là do Túy Cung của Ngân Hoa tiên tử phụ trách, Thần Thiên Phong lại thấy bọn ta cả ngày nhàn rỗi mà kéo công việc về. Ta cũng không trách hẳn.

—

Tiểu Chi đặt ta cùng với chỗ thiệp mời kia vào trong giỏ mây mang đến Hoa Cung. Ta lâu rồi chưa gặp Uyên Đào, dù gì ta với nàng khi xưa cũng được coi là tri kỉ. Trong lòng ta cũng khó tránh khỏi có chút háo hức.

—

Hoa cung chẳng mấy chốc mà hiện ra trước mắt ta. Trước cửa có một hồ sen tuyết. Quả nhiên loài hoa này rất được ưa chuộng bởi nó thanh tao, không vướng bụi. Tuy nhiên ta nhìn thế nào cũng thấy sen tuyết kia không đẹp bằng sen hồng ở Lục Hải điện.

Ta nhẹ nhàng nhảy ra khỏi giỏ mây chạy lên trước tiểu Chi. Nàng nhìn ta cười:

”Tỷ tỷ hình như rất vui”

Ta vẫn một mực đùa nghịch với đám hoa, nói vọng lại:

”Ta đương nhiên rất vui! Muội thấy đấy, ta ở trong Lục Hải điện đã mười năm rồi!”

Thời gian cũng trôi thật nhanh, kể từ ngày Thần Thiên Phong đưa ta từ trong Thi ngọc về cũng đã được mười năm. Quả thực 10 năm qua ta sống rất an nhàn.

—

Thoáng thấy trước mặt ta xuất hiện một dáng vẻ thướt tha, hồng y trên người nàng theo gió bay nhẹ nhẹ, hương hoa đào cũng theo đó mà lan tỏa. Tiểu Chi cúi đầu hành lễ:

”Nô tì bái kiến Hoa cung chủ”

Uyên Đào cười nhẹ, giọng nói thanh thoát vang lên:

”Ngươi tới đưa thiệp mời sao?”

Tiểu Chi lấy tấm thiệp ánh kim từ trong giỏ mây ra đưa cho nàng:

”Thượng thần phân phó ta cùng tiểu Y Y mang đến cho cung chủ”

Ta lúc này mới thấy nhắc đến mình liền chạy lại, cúi đầu hành lễ với nàng ta một cái.

Uyên Đào nhìn thấy ta liền vui vẻ:

”Không phải tiểu Hồ Ly trong Lục Hải điện sao? Ngươi lớn hơn trước rồi nha!”

—

Tuy thời gian qua ta không hề ra khỏi thần điện nhưng mấy năm trước ở trong điện có tiệc, lại là tiệc ngàn năm hiếm thấy tổ chức tại Lục Hải điện. Hầu hết các thần tiên đều có mặt, hiển nhiên cũng có cả Đế Quân. Ta cũng nhờ đó mà mở rộng quan hệ. Trừ các tiểu tiên mới tới ai cũng thân thiết gọi ta một tiếng “Tiểu Y Y”.

Ta vốn còn muốn dạo chơi trong Hoa cung, lại nhìn chỗ thiệp còn lại trong giỏ mây đành phải nhanh chóng dời đi. Thần Thiên Phong hẳn đối với việc xử phạt rất hà khắc, ta không thể hại tiểu Chi.

—

Ta cùng tiểu Chi trên đường đến Cao Minh cung của Vương mẫu lại vui vẻ tám chuyện.

”Uyên Đào tiên tử nàng ngày càng xinh đẹp!” ta dùng móng cào cào vào một tấm thiệp mời.

Tiểu Chi đối với lời nói này của ta rất tán thành:

”Đúng vậy, nàng là một trong Ngũ đại tiên tử xinh đẹp nhất Thiên Đình”

Ta gật gật đầu, lại hỏi:

” Nàng ấy không gả cho ai sao?”

Tiểu Chi ái ngại trả lời:

” Cái này muội cũng không rõ lắm, có điều...muội nghe nói nàng đã từ chối rất nhiều thần tiên...có thể nàng thấy họ không hợp với nàng..”

—

Ta nghe vậy liền “Hừ” nhẹ một tiếng, vốn định nói nàng ấy không phải vì có ý với Thượng Thần nhà muội sao, xong lại thấy những lời này để nói với Thần Thiên Phong sẽ thú vị hơn liền im lặng.

—

Chúng ta vất vả một ngày cuối cùng cũng chỉ còn hai tấm thiệp. Một tấm là của Trụ Song điện, tấm còn lại là của Tiêu Huyền điện. Ta nhìn cái tên này lại nhìn tiểu Chi hỏi:

” Tiêu Huyền điện này là của ai?”

Tiểu Chi nhìn tấm thiệp trong tay ta trả lời:

” Điện này là của Nam Chiêu đế...nhưng mà ngài đi lịch kiếp còn chưa về, chúng ta lát nữa chỉ cần đưa nó cho tiên tử trong điện là được”

Nàng nói xong lại chỉ toà điện Uy nghiêm trước mặt nói:

” Tỳ xem, chúng ta đã đến Tiêu Huyền điện rồi!”

Ta để mặc nàng đi đưa thiệp, một mình đi dạo xung quanh. Điện này so với Lục Hải điện không hề thua kém, đủ để biết người kia có lai lịch thế nào. Mong là không phải lão sư râu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 9.3

Bọn ta rời khỏi Tiêu Huyền điện. Ta thực sự không muốn đặt chân tới Trụ Song điện liền trở về trước.

Ta vừa về tới cửa điện liền nhìn thấy Thần Thiên Phong một thân bạch y đi về phía mình, trên tay còn cầm một chiếc vòng ngọc nhỏ, hẳn đưa chiếc vòng ngọc kia về phía ta nói:

” Cái này sẽ giúp ngươi nhanh chóng tu thành hình người”

Ta hai mắt sáng lên như sao, vốn là rất lười tu luyện nay không dung lại có được thứ đồ tốt như vậy tất nhiên là sẽ vui vẻ nhận lấy.

Thần Thiên Phong giúp ta đeo chiếc vòng kia vào cổ. Ta không tiếc lời khen hắn mấy câu:

” Ngươi đúng là vị thần tiên tốt bụng, rất rất tốt bụng”

Hắn trái lại không cảm thích ta mà còn lạnh nhạt nói:

” Ngươi bây giờ mới nhận ra thật là không có con mắt”

Ta nghe vậy liền “Hừ” lên một tiếng, chợt nhớ đến Hoa cung ta liền mang chuyện kia ra trêu chọc hắn:

” Ta suy nghĩ lại liền thấy mình thật là sai nói ngươi tốt bụng”

Hắn cau mày nhìn ta:

” Ngươi là có ý gì?”

Ta cầm một bông hoa đào lên đưa qua đưa lại trước mặt hắn, lại hỏi:

” Rất đẹp, rất thơm phải không?”

Hắn lẩm khi trung ra nhiều biểu cảm khó hiểu như thế.

Ta vào chuyện chính:

”Tiên tử nhà bọn chúng còn xinh đẹp duyên dáng hơn trăm lần vậy mà ngươi lại nở để nàng mòn mỏi chờ đợi. Sao ngươi còn chưa nói rõ lòng mình với nàng, sớm rước nàng về làm nữ chủ Lục Hải điện?”

Thần Thiên Phong nghe xong mấy lời này của ta sắc mặt đen sì, hắn hung hăng nhìn ta:

”Tiểu Hồ Ly nhà ngươi hôm nay uống lộn thuốc rồi sao? Ăn nói vớ vẩn gì vậy?”

Ta bĩu môi nhìn hắn:

”Ngươi không cần chối, ngày trước là ai nhờ ta lôi kéo nàng? Bây giờ biết rõ tâm ý của nàng còn giả bộ?”

Thần Thiên Phong nghe ta nói vậy không hiểu vì sao tức giận bỏ đi. Ta thấy vậy nghiễm nhiên cho rằng hắn là đang xấu hổ.

—

Vốn ta đang quen ăn nằm, đi đưa thiệp về liền cảm thấy mệt mỏi mới đi ngủ một chút lại không ngờ ngủ tới hai ngày mới tỉnh.

—

Ta từ trong phòng bước ra, tiểu Chi nhìn thấy liền vui vẻ chạy đến:

”Ngược Miên tỷ, hai ngày qua tỷ đi đâu? Muội tìm tỷ không thấy”

Ta ái ngại nói thật:

”Ta ngủ”

Tiểu Chi nghe vậy cũng không ngạc nhiên như ta nghĩ, còn ngường mộ nhìn ta:

”Tỷ thật sung sướng, chẳng bù cho bọn muội mấy ngày này đều đôn đáo chuẩn bị cho Hội Vân Yên”

Tiểu Chi nói xong lại như sức nhớ ra điều gì liền tiếp tục:

”À, phải rồi, Trữ Thiên đế có hỏi thăm tỷ đấy”

Ta bĩu môi:

”Hắn hỏi ta đã chết chưa à?”

Tiểu Chi lắc đầu:

”Không phải nha, Ngài hỏi tỷ gần đây tu luyện thế nào? Có gặp khó khăn gì không?”

Ta nhếch môi một cái thảm mắng:

”Đạo đức giả!”

Ta bắt quá ở trong Lục Hải điện này mới 10 năm mà 10 này với bọn họ chỉ như một cái chớp mắt. Hắn từ bao giờ lại tốt bụng như vậy?

—

Tiểu Chi bận rộn, tiên ti khác đương nhiên cũng bận rộn. Ta ngoài Thần Thiên Phong ra thì còn ai để mà tán dóc bèn chạy đi tìm hắn.

—

Chỗ ở của hắn cách căn phòng của ta không bao xa. Khi ta đến nơi lại thấy hắn đang đứng trầm tư trên đỉnh viện, vạt áo dài trong gió không ngừng lay động. Trông hắn đậm nét phong sương.

Ta từ phía sau nhảy đến, hắn lại dường như không thấy ta khiến ta không thể không lên tiếng đánh động hắn:

”Này, ngươi sao thế?”

Hắn lúc này mới chú ý đến, lại hình như chú ý quá mức tới đám lông trắng muốt của ta bị gió thổi nghiêng ngả, chậm chậm lắc đầu.

Thật ra thời gian qua ta không gặp hấn nhiều bởi cứ dăm bữa, nửa tháng hấn lại ra ngoài phải rất lâu mới trở về, hơn nữa cũng đóng cửa tọa thiền. Ta ban đầu còn tưởng là hấn đang luyện thứ pháp bảo gì lợi hại...

Ta không hiểu hấn.

—

Vốn tưởng hấn sẽ chỉ im lặng ai ngờ hấn lại hỏi ta:

”Ngươi đã từng nghe đến Nam Chiêu đế chưa?”

Ta còn tưởng ai, đó không phải đế chủ của Tiêu Huyền điện sao? Ta gật đầu:

”Hai ngày trước ta cùng tiểu Chi có đến Tiêu Huyền điện đưa thiệp nhưng Ngài lịch kiếp còn chưa trở về”

Hấn hơi thờ dãi một tiếng lại hỏi ta:

”Ngươi đã thấy thần tiên nào lịch 10 kiếp phạm nhân chưa?”

Ta lắc đầu, đến việc thần tiên phải lịch kiếp gì đó ta cũng mới nghe kể. Ta hỏi Thần Thiên Phong:

”Vị Nam Chiêu đế kia sao?”

Thần Thiên Phong gật đầu, im lặng một lát lại nói:

”Từ trước khi Tiên-Yêu giao chiến hấn đã đi rồi”

Ta nhẩm tính, có chút không thỏa đáng, cứ cho là 10 kiếp đi, vị Nam Chiêu đế kia đáng lẽ phải về rồi. Thần Thiên Phong nhìn ra suy nghĩ của ta. Hấn nói:

”Nam Chiêu đế thật ra đã trở về rồi...có điều hấn hiện giờ không ở trong Tiêu Huyền điện”

”Vậy hấn thật ra đang ở đâu?” Ta ngạc nhiên hỏi.

”Ngược Miên Cung”

Ngược Miên này thật giống tên ta. Nơi này cũng chẳng phải nơi suối tiên mà núi đá Thanh Khương mọc ngược rể sao. Hấn không dừng đến nơi đó làm gì?

Ta quay sang Thần Thiên Phong thắc mắc:

”Ngươi sao lại nói chuyện này cho ta?”

Hấn không đáp, một mực xoay lưng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 10/ Hội Vân Yên

Thần Thiên Phong ngồi ở tít trên cao cạnh Đế quan, sát bên hấn còn có một vị trí để trống. Ta đoán đó chính là nơi của Nam Chiêu đế kia.

—

Hội Vân Yên này được tổ chức với quy mô vô cùng lớn, phạm là thần tiên đều có thể tham gia mà ta lại còn nghe mấy tiên ti nói lần này còn do đã tiêu diệt Yêu giới nên đặc biệt mời cả người ở Minh giới lên. Ta chép miệng, nếu phạm nhân bay được không biết chừng cũng được mời lên. Bọn họ rõ ràng thủ đoạn không quang minh mới tiêu diệt được chúng ta, có gì đáng khoe mẽ?

—

Ta vẫn còn để bụng việc trước kia vốn không muốn tới lại bị Thần Thiên Phong dụ ép, cuối cùng đành phải đi.

Hội còn chưa bắt đầu đã rất đông đúc, ngoài tiền ti cũng có tới gần một vạn mấy nghìn thần tiên. Ta chịu không nổi liền đi tìm một chỗ vắng vẻ nằm xuống ngủ một giấc.

—

Mộng xuân còn chưa kịp dệt ta đã bị tiếng nói của mấy tiên tử làm cho thức giấc. Thật không ngờ nơi đây cũng chuộng bà tám như vậy.

”Ta nghe nói Nam Chiêu đế lần này sẽ đến” tiên tử áo xanh nói.

Mấy nàng còn lại nhao nhao kích động, một lát có người phản bác:

”Ngài đi lịch kiếp chưa về, muội chớ nói bừa”

Tiên nữ áo xanh lúc này liền biện bạch:

”Ta rõ ràng là nghe người từ Tiêu Huyền điện truyền ra sao có thể sai được”

Ta nửa tỉnh nửa thức lại nghe thấy giọng nói có chút phẫn nộ của ai đó, nàng nói:

”Cũng chỉ tại à Liên hoa kia mà Nam Chiêu đế Ngài mới phải khổ sở như thế, cũng may nàng ta đã không còn nữa...”

Mấy người kia im lặng một hồi mới thận trọng lên tiếng:

”Muội sao dám nhắc đến người kia, chẳng may lọt đến tai Đế Quân, tu vi muội khó bảo toàn mà nếu không may để Nam Chiêu đế nghe được e rằng hồn phách khó giữ”

Nàng kia cơ hồ da mặt xanh mét, họ ngó đông ngó Tây, cuối cùng chỉ ngó thấy một tiểu hồ ly lười biếng là ta mới yên tâm bỏ đi.

—

Ta không biết là mơ hay tỉnh, thấy một bóng người vô cùng quen thuộc lướt qua trước mắt. Cuối cùng lại không để ý, lấy là sen úp lên người mà ngủ.

—

Mấy tiên nữ kia cũng thật là gat người, nửa ngày đầu của hội ta vẫn chẳng thấy Nam Chiêu đế đâu, đã vậy bụng lại đói meo.

Tiểu Chi mang một giỏ đào đến đưa cho ta, nàng nói:

”Ngược Miên tỷ, chắc là tỷ cũng đói rồi phải không? Ăn đỡ cái này vậy”

Ta nhón một quả đào, xúc động cọt cọt vào chân tiểu Chi xúc động nói:

”Cám ơn muội”

—

Ta len qua một đám người mà chạy tới chỗ Thần Thiên Phong. Lúc đi qua Trụ Thiên liền bị hấn tóm lấy. Ta không vui muốn thoát ra lại bị hấn ôm ngày càng chặt, còn một tay vuốt lông mượt của ta nói:

”Tiểu Hồ ly nhà ngươi, lâu rồi không gặp, ngươi tu luyện thế nào rồi?”

Ta lặng thinh không thèm bắt chuyện với hấn.

Một lát bỗng nghe tiếng nói quen thuộc của Thần Thiên Phong vang lên:

Hấn cười:

”Thì ra tiểu Y Y nhà ta là tới chỗ ngài nghịch ngợm, không biết có là chuyện gì mất mặt không?”

Ta nghe mấy lời này liền khinh bỉ bĩu môi một cái thay cho lời nói:

”Việc xấu hổ kia e rằng là do ngươi làm ra cũng chưa biết chừng”

Lão Trụ Thiên kia mang ta đưa vào tay Thần Thiên Phong lại cười bảo:

”Hồ Ly này nhà Thượng Thần rất có căn cơ, cũng chẳng bao lâu nữa sẽ tự mình đổi dạng”

Ta chẳng buồn để vào tai nhưng lời đó. Thần Thiên Phong hấn cũng khách sáo đáp một vài câu sau đó mang ta dời đi.

Hai chúng ta đi khuất bóng Trụ Thiên đế kia, Thần Thiên Phong bỗng nâng ta lên gần mặt một chút nói nhỏ:

”Tiểu hồ ly, ta cho ngươi gặp người này”

Ta trước hết không hề soi xét xem người kia là ai đã vội trừng mắt lên nhìn hắn:

”Ta không phải tiểu hồ ly, ta có tên nha, Ngược Miên Y Vũ nha, hoặc chí ít ngươi cũng nên giống mọi người gọi ta một tiếng tiểu Y Y”

Hắn bị ta mắng không hề tức giận, ngược lại còn nhìn ta cười thần bí:

”Đợi lát nữa gặp người kia, ngươi đảm bảo sẽ không tức giận nữa”

Ta nằm bên cạnh Thần Thiên Phong nhìn thần tiên khác kính rượu hắn nhất thời sinh ra nhàm chán. Ta đang định lên tiếng trách hắn gạt mình lại nghe giọng nói quen thuộc đã rất lâu rồi không nghe thấy.

”Lão Thạch đầu” kính cần nâng ly rượu lên mời Thượng Thần đại nhân:

”Tiểu thần núi Thanh Khương kính lễ Lục Hải Thượng thần”

Thần Thiên Phong đưa tay nhận ly rượu. Ta đưa mắt còn thấy 'Thiếu Thạch đầu' kia ngoan ngoãn đứng một bên. Tuy vẫn là phiến đá xanh lè nhưng ta đây có thể nhìn thấy hắn lớn lên vô cùng tuần mĩ.

Thật không kìm chế nổi, ta vốn muốn lao thẳng vào ôm lấy bọn họ lại bị Thần Thiên Phong đưa tay xoa đầu cản lại đành ngoan ngoãn ở một chỗ nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 10.2

“Lão Thạch đầu” vừa rời khỏi “Thiếu Thạch đầu” cũng tới, hướng Lục Hải Thượng thần hành lễ. Hắn quả nhiên là đức cao vọng trọng.

Ta bấy giờ đã thoát khỏi kiềm chế của Thần Thiên Phong liền nhào tới ôm lấy 'Thiếu Thạch đầu'. Thần Thiên Phong cau mày nhìn ta, biểu tình kì dị. Lão thiếu lại bị bất ngờ giờ tay ra đỡ lấy ta. Ta dùng vuốt cào cào vào mặt hắn, hắn cau mặt nhưng vẫn miễn ôm lấy ta, không dám lơ đãng.

Thật ra 'Thiếu Thạch đầu' hắn tên là Ngược Trắc Lượng nhưng ta khi xưa lại thấy tên đó không hay nên thường gọi hắn là 'Thiếu Thạch đầu', bây giờ hắn đã thành một nam tử cao ráo, nể quan tuần tú, e rằng nếu tiếp tục gọi hắn bằng cái tên này hắn sẽ bực ta bẽ mặt. Huống hồ gì ta đang mang thân hình tiểu hồ ly nhỏ bé này. Vì vậy ta nghĩ thử thời một chút vẫn tốt hơn.

10 năm sống trong Lục Hải điện ta không chỉ có chút thành tựu tu luyện mà cũng tám được không ít chuyện.

Liên Thành tiên tử là người thường xuyên đi về từ nhân giới nhất. Phàm là những chuyện xảy ra ở hạ giới nàng đều nắm rõ.

Thành Cung của nàng là nơi gần Lục Hải điện nhất. Bình thường lúc rảnh rỗi sẽ qua kiếm ta tám chuyện. Ta nhớ Liên Thành tiên tử từ đã có lần nói với ta 5 năm trước núi Thanh Khương được Đế Quân ban tặng thần vật. Đá trong núi chỉ cần được sự cho phép của Sơn trưởng đều có thể xuất ra thành hình người mà đi lại. Chính là nhờ công dụng của thần vật kia. Tuy nhiên số lượng người lại bị giới hạn... Nàng còn nói cho ta biết thiếu chủ Thanh Khương đã lên nhiệm chức Sơn Trưởng, hình như là khoảng thời gian 3 năm trước thì phải. Có điều hắn không biết vì sao vẫn mang trên mình màu sắc xanh lè kia, không giống 'Lão thạch đầu' đã trắng trẻo mịn màng.

Nếu theo như lời Liên Thành nàng nói thì Trắc Lượng giờ đây đã là Sơn Trưởng của ta. Ta đương nhiên với hắn phải thể hiện chút thành ý.

Ta từ trên người hắn tụt xuống, lại cẩn thận cúi đầu, dùng vuốt 'xoa' chân hắn một chút. Hắn liền nhảy dựng lên.

Thôi chết, ta quên mất chân là thứ cảm kị của hắn. Trước đây cứ hề hắn bị ai chạm tới chân là toàn thân mất kiểm soát. Cái này rất ít người biết, ta cũng

là do vô tình mà phát hiện. Hôm nay quả thật là không cố ý làm hấn mắt mặt.

—

Hành động kia của ta thực đã dẫn đến một cuộc hỗn loạn. Mọi người đổ dồn về phía này ngạc nhiên, lại càng ngạc nhiên là kẻ kia từ một tên dị hợm xanh xanh trắng trắng bỗng biến thành một nam tử phong độ tuyệt đối, đáng vẻ tuấn tú khôi ngô, sợ rằng ở đây ngoài vị Lục Hải Thượng Thần cao ngạo kia sẽ không kém cạnh ai nửa phần.

Ta “A” lên một tiếng. Hóa ra ban nãy hấn dùng thuật che mắt, cố ý không để lộ hình dáng thật. Hấn là Thần Thiên Phong đã nhìn ra lại không thèm nói ta biết.

—

“Lão Thạch đầu” vội vã chạy đến trước mặt Đế Quân và Thượng Thần khẩn khoản nhận tội:

“Tiểu tử không hiểu chuyện mong Đế Quân cùng Thượng Thần thứ cho”

Trác Lượng lại hoàn toàn không để ý chuyện kia, một mực dán ánh mắt nhìn ta. Ta lại mang ánh mắt khẩn thiết nhìn Thần Thiên Phong. Hấn liếc ta một cái, cất giọng:

“Không có gì, đều là do tiểu hồ ly nhà ta gây rối, mọi người không cần để ý”.

Hấn đã nói vậy Đế Quân liền cười, thuận miệng nói một câu:

“Đều là tuổi trẻ, sau này chú ý hơn một chút là được”

—

‘Lão Thạch đầu’ nghe xong hiển nhiên là rất vui mừng, chấp tay nói vài lời tạ ơn rồi lui xuống.

...

“Ngược Miên tỷ, tỷ biết người đó sao?” Tiểu Chi thoáng chút ngượng ngừng hỏi ta.

Quen biết với nữ nam, với ta chính là một niềm tự hào mà ta với hấn trước đây từng sống cùng một chỗ lại càng đáng tự hào. Ta vốn định gật đầu, lại sức nhớ thân phận có bất tiện liền ừ ừ lắc đầu:

“Chỉ là gặp sớm hơn mọi người một chút”

Tiểu Chi nghe ta nói vậy cũng không hỏi gì thêm, ngược lại có chút lúng túng:

“Muội...muội đưa tỷ về phòng nghỉ”

Cũng phải, ta trốn tiên Hội về trước cũng là vì lý do này, dù gì cũng còn kéo dài mấy ngày nữa, mà có thiếu một tiểu hồ ly như ta ngoại trừ Thần Thiên Phong cũng chẳng ai để ý. Ta thuận miệng ngáp một cái, gật đầu sau đó theo tiểu Chi trở về Lục Hải điện.

—

Lúc đi ngang Tiểu Huyền lại vô tình thấy có ánh đèn bèn lấy làm lạ hỏi Tiểu Chi:

“Muội xem, có phải ta buồn ngủ nên hoa mắt không? Ta nhìn thấy Tiểu Huyền điện sáng đèn”

Tiểu Chi lắc đầu:

“Tỷ không lầm, muội cũng nhìn thấy”

Hai chúng ta nghi hoặc nhìn nhau. Vân Yên Hội tổ chức vốn yêu cầu mọi nơi phải tắt đèn chỉ để ánh sáng nơi chính hội..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 10.3

...Lục Hải điện của bọn ta đối với sự kiện này cũng đều phải nghiêm ngặt tuân thủ, nơi đây lại không may may thay đổi, hướng hồ Nam Chiêu đề kia...

Ta bỗng dưng nhớ ra một chuyện, hình như có người nói Nam Chiêu đề đã về, không lẽ là thật? Lại nghĩ đến Thần Thiên Phong nói hán đang ở Ngược Miên Cung, sao có thể?

Ta đứng ngây ngốc nhìn vào trong điện lại bị Tiểu Chi ôm lấy:

“Đi thôi, muội còn phải quay lại kia trước khi Thượng Thần phát hiện, chúng ta vẫn là không nên tọc mạch việc không liên quan”

Không liên quan? Ta lại thấy cùng nó có gì đó dính líu, xong vẫn miễn cưỡng cùng tiểu Chi về.

—

Ta ngủ đến nửa đêm liền thức giấc. Ngày thường trong Lục Hải điện đã rất ít người, đêm nay lại càng vắng vẻ.

Ra khỏi phòng, đi dạo quanh hồ sen, gió thổi làm lông hồ ly trắng muốt dưới trăng không ngừng lay động, tựa như từng đợt sóng. Ta nghĩ ngợi một hồi, quyết định chạy đến Tiêu Huyền điện kia.

—

Trên đường đi ta đã suy nghĩ rất nhiều cách để len vào trong lại không ngờ cửa điện không đóng, cũng không có ai trông coi, xem chừng tất cả đều đến tiên hội. Ta thầm nghĩ việc này lẽ ra phải biết sớm, với ta có lợi, với yêu ma bọn chúng còn có lợi hơn. Xong lại thấy không đúng, Thiên Đình lúc này đang tụ tập rất nhiều thần tiên tu vi thâm hậu, khác nào tự chui đầu vào dọ, vẫn là nên tấn công thâm khuyến các thần tiên ở xa đến trước.

—

Ta cứ thế ngơ ngếch nghĩ ngợi một hồi mới giật mình quay về thực tế, nhanh chân chạy vào trong, sau cùng vẫn là ôm hi vọng điện kiến dung mạo người kia.

—

Ta theo ánh đèn đi một mạch vào trong. Thông thường kẻ trộm sẽ chọn bóng tối mà hành động, ta đây không phải kẻ trộm, hiển nhiên đường hoàng chọn ánh sáng mà đi. Tuy nhiên, nếu bị phát hiện nửa đêm xông vào điện của thần Đế hán không tránh khỏi bị thiên lôi đánh cho cháy xém.

—

Đúng như dự đoán, ta đi rất thuận lợi, chẳng mấy chốc đã đứng trước cửa một thư phòng mà quan trọng là trong thư phòng kia có bóng dáng nam tử.

Ta rón rén đi lại gần, định bụng ghé thử xem trong đó là ai, lại thấy một bóng đen khác vụt qua, người trong phòng kia lại chẳng hề để ý tựa như đối với việc ở ngoài không hề có chút liên quan.

Ta vội vã đuổi theo bóng đen đó, nhưng thân hình nhỏ bé, mấy chân ngắn ngủn nhanh chóng để mất dấu hán. Ta chán nản định quay lại tiếp tục mục đích chính.

Vốn là định thế, lúc này đây lại bất ngờ bị nhắc bóng lên. Kẻ kia nắm ta trong tay nói:

“Người có bản lĩnh đuổi theo ta tới đây, với một Bạch hồ ly nhỏ bé cũng không tồi”

Ta không quan tâm tới lời kia nhảy ra khỏi tay hán, nói:

“Người vì sao giữa đêm lại len vào Tiêu Huyền điện?”

Tuy không nhìn thấy mặt hán nhưng chỉ nghe giọng nói thôi cũng đủ thấy được ý tứ giễu cợt cực điểm:

“Ta thấy người cũng chẳng quang minh chính đại gì”

Ta liếc mắt ra phía sau hán bất ngờ lên tiếng:

“Thượng Thần!”

Quả nhiên hán quay đầu lại. Ta nhân cơ hội cướp lấy mặt nạ của hán. Hán giật mình quay tới, hung dữ nhìn ta:

“Hồ Ly sảo quyệt, người thật là chán sống rồi!”

Ta mặc kệ hán nói gì vẫn khăng khăng nhìn vào mặt hán, một hồi mới lắp bắp:

“Khải...Khải Đồng?”

Hắn có chút bất ngờ, sau đó lại cười lạnh:

”Ta thật không nghĩ tiên giới lại xem trọng ta đến thế, đến cả một hồ ly nhỏ bé cũng biết rõ tên ta”

Ta vẫn không để ý, tiếp tục gọi hắn:

”Tiểu Đồng”

Hắn bị ta dọa cho 'sợ', tức giận:

”Ngươi...!”

Hắn chuẩn bị ra tay, ta lại chạy đến gần, dụi dụi người vào hắn, nước mắt dung dung:

”Đệ không nhận ra tỷ sao? Ta là Y Vũ tỷ của đệ...”

Hắn đột nhiên ngưng động, cảm xúc có chút hỗn loạn:

”Tỷ...? Ngươi sao có thể”

Ta phát đuôi, nhảy lên người hắn, ghé sát vào tai thì thầm. Hắn sắc mặt xanh lại trắng, sau đó kích động ôm lấy ta mà gọi mấy tiếng “tỷ tỷ”.

Ta đem chuyện trước đây kể sơ cho hắn, hắn cũng cho ta biết Ngược Khiêm vẫn sống tốt. Tuy nhiên đây lại không phải là chỗ cho bọn ta hàn huyên.

Trước khi hắn dời đi, ta dặn dò tạm thời đừng kể lại cho Ngược Khiêm biết. Hắn gật đầu đồng ý.

—

Sau khi Khải Đồng đi, ta cũng quên bống việc ở Tiêu Huyền điện, cũng không trở về Lục Hải điện mà quay lại nơi diễn ra hội Vân Yên.

—

Hơn một vạn thần tiên lúc này đang chăm chú thưởng thức điệu múa của các tiên nữ. Ta lên vào ngoại trừ một bạch y cao ngạo và một tên đầu đá còn lại không ai để ý.

Đi tới chỗ Thần Thiên Phong, ta ung dung nhảy lên bàn của hắn, thỏa mãn thưởng thức. Hắn liếc ta cười sau đó còn tự tiện vuốt lông ta. Ta cũng chẳng buồn để ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 11/ Là Ai Khó Chịu?

11.1

Vân Yên Hội qua mấy ngày cũng tới lúc kết thúc. Ta phe phẩy đuôi hồ ly trắng tinh, thảnh thơi còn rượt theo mấy con chuồn chuồn. Thần Thiên Phong hẳn nói có việc gì đó, bảo ta trở về Lục Hải điện trước. Mà tiểu Chi cùng mấy tiên tì đã sớm trở về sắp xếp mọi thứ trước.

Ta lấy vuốt vuốt cào cào mấy đám mây trắng như kẹo bông gòn lại nghĩ:

”Không biết 'Lão Thạch đầu' cùng Trác Lượng bọn họ đi đâu? Vốn là muốn tới chào một tiếng cuối cùng tìm không thấy”

Mãi suy nghĩ, ta cũng không để ý từ lúc nào đường đi vắng vẻ lại xuất hiện một người cao lớn chắn đường, nhất thời phanh không kịp mà đâm sầm vào người kia. Ta sau vài giây trấn tĩnh liền không khách khí mắng, không thèm để ý tới đối phương là ai. Vạn nhất đụng phải Đế Quân cùng lắm là từ nay về sau không cần nói.

”Ngươi là ăn xong rảnh rồi tới kiểm tiêu khiển hả? Bất quá qua tìm mòng manh này của ta bị ngươi dọa bể thì thế nào?...”

Ta vốn quen miệng định cho hắn mở mang tầm mắt lại phát hiện mắt hắn vốn đã mở rất to, lại còn trừng lên nhìn ta. Ta trong lòng thầm kêu không ổn: Hồng rồi, hẳn rõ ràng là đã ghi hận ta, biết thế vừa này đã không nhớ nhung hắn. Cũng chỉ có thể trách hắn quá thiêng, không biết chừng đốt giấy * kêu hắn cũng tới.

—

Trác Lượng nhếch mép nhìn ta cười chế giễu:

”Sao? Còn chưa tiếp tục mắng? Ta nhớ không nhầm ngươi còn chưa mắng: Lão thạch đầu nợ tiền ngươi à? Hay Thiếu Thạch đầu cướp mĩ nữ của ngươi...”

Ta thật sự há hốc mồm kinh ngạc. Sao hắn lại nhận ra ta hơn nữa đối với 'thuyết pháp chương' này của ta còn nhớ rõ mồn một.

—

Sao bay đầy đầu, ta thật không biết hắn đã đạt tới bản lĩnh này. Trác Lượng thản nhiên ngồi xuống vuốt lông ta. Ta thăm hện, sớm biết thế này trước kia đã chọn con cóc ghè mà chui vào xem các ngươi lấy gì để vuốt.

Giọng nói của Trác Lượng khiến quanh ta đầy khí lạnh:

”'Tiểu đầu đá' ngươi càng ngày càng vô pháp vô thiên, đúng là bị Thượng Thần chiều hư mà...haizza nhìn thấy bốn Sơn Trưởng như ta đây cũng không thèm chào hỏi một tiếng, xử sao đây?’”

Ta nghe hắn nói không khỏi chột dạ, sau đó hướng hắn dụi dụi đầu vào làm nũng:

”Sơn trưởng đại nhân rộng lượng, ta thật biết sai, khi ấy hoàn toàn là không cố ý làm ngươi mất mặt...còn nữa, ngươi làm thế nào lại biết là ta?’”

Hắn nhếch mép cười tự đắc:

”Trừ bỏ ngươi của Thanh Khương, mùi vị của suối tiên Ngược Miên Cung đừng nói là một tiểu hồ ly, đến cả thế gian này, ai có thể có?’”

Ta giật mình, trước đây chưa từng nghĩ tới chuyện này, lại nói những tiên tử kia có thể không biết lí nào Trữ Thiên kia cũng không nhận ra, đã vậy hắn đối với việc tu luyện thành người của ta rất rõ nhìn thấy ý tứ quan tâm. Cái này sau cùng là gì?

—

Ta vẫn trong tư thế gần gũi với Ngược Trác Lượng, hắn lại cũng mang ánh mắt kì quái dán lên người ta. Nhất thời cả hai cùng trầm mặc, người nhìn còn có thể tưởng ra là chúng ta đang... mờ ám.

—

Từ một hòn đá chuyển thành người lại không phải người bình thường mà là Yêu Hậu rồi bỗng dưng biến thành Bạch tiểu hồ ly đáng yêu. Ta bỗng thấy cuộc đời mình thật ngộ, không biết tương lai có khả năng biến thành cái gì nữa không. Ta tự cảm thán một lượt, khi ý thức ra đã đứng trước Lục Hải điện.

—

Không biết có phải ta bị Ngược Trác Lượng hù cho thần kinh bất ổn, thị giác sinh ảo tưởng hay không? Thần Thiên Phong một thân áo trắng lạnh lùng đứng trước cửa phòng ta. Ta hiển nhiên thấy lạ, trước nay đều do ta nhầm chán chạy đi tìm hắn chơi, hôm nay hắn là có việc quan trọng gì mà muộn như thế còn đến tìm ta?

—

Ta cười cười chạy đến chỗ hắn, nhanh miệng bắt chuyện:

”Ngươi muộn thế này, là có việc gì vậy?’”

Hắn không hiểu sao lại nghiêm khắc nhìn ta, ngữ điệu lạnh lùng:

”Ta còn tưởng ngươi không biết thế nào là muộn’”

Đầu ta lộp độp rơi xuống vài giọt mồ hôi to đùng. Thần Thiên Phong hôm nay ăn phải thứ gì sao? Tính tình không dung lại quái đản như vậy? Mà Lục Hải điện này từ khi nào bắt đầu quỷ chuyện giờ giấc.

—

Nhìn thấy biểu tình ngờ vực ấy của ta hắn lại xem không lọt mắt, tiếp tục đem giọng điệu khổ chủ ra dạy dỗ:

”Đã nói cho ngươi nơi đây rất xem trọng quy tắc, ngươi cố tình vi phạm?’”

Ta vốn đã định hỏi hắn cái quy tắc kia có từ bao giờ lại nhận thấy ánh mắt bùng bùng sát khí kia đành kiên nhẫn giải thích:

”Chỉ là ta đi gặp cổ nhân, bọn ta lâu ngày xa cách’”

Hắn nhếch miệng, lời nói có chút cay nghiệt xưa nay chưa từng thấy:

”Cố nhân? Thân thiết tới mức nào có thể khiến người khác nhìn vào liềm tường phu thê ân ái?”

Đầu ta nổ dùm beng, không lẽ...hắn không lẽ là...sẽ không thể...không thể nghĩ ta ngang ngược làm loạn hủy đi danh tiếng của hắn? Bất quá chúng ta chỉ động chạm tay chân một chút, không nghiêm trọng như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 11.2

Thần Thiên Phong không thêm chú ý tới ta nữa, một mực hướng thư phòng của hắn dời đi.

—

Mấy chốc mùa đông đã lại tới. Ta nhiều lần đề nghị Thần Thiên Phong dùng phép thuật cho nơi này ấm lên một chút, hắn lại nhất quyết cự tuyệt ta, nói:

”Đông lạnh vốn là quy luật tự nhiên của trời đất làm sao có thể tùy tiện?”

Ta bĩu môi một cái sau đó xoay mông bỏ đi. Hắn là đường đường là Lục Hải thượng thần có cái gì là làm không được? Chỉ là keo kiệt không chịu giúp ta.

”Tiểu thần tham kiến Lục Hải Thượng Thần”

Ta không thêm đề ý tới lời người kia, về mặt vẫn ôm một cục giận dữ. Tốt nhất là hai người các ngươi nói chuyện tới chết công đi. Lại nghĩ chuyện này nào có thể xảy ra.

Lòng tràn đầy ảo não, vốn định chui vào phòng không nghĩ lại nghe thấy giọng nói quen thuộc:

”'Tiểu đầu đá' không hoan nghênh ta sao?”

Ôi trời ơi, ta thật không hồi tưởng lại dáng vẻ của mình lúc ấy nhào thẳng vào lòng Ngược Trác Lượng y như đứa nhỏ bị bắt nạt gặp được cứu nhân.

Hai bàn chân nhỏ bé ôm chặt lấy cánh tay Ngược Trác Lượng uất ức:

”Son trưởng, người đến thật đúng lúc, hắn bắt nạt ta!”

Ngược Trác Lượng biểu cảm khó coi sau đó lại cung kính mà ái ngại nhìn Thần Thiên Phong:

”Thượng Thần, ta đưa nàng đi một chút”

Tuy là quay lưng lại phía Thần Thiên Phong nhưng ta rất rõ ràng cảm nhận được một luồng gió lạnh cực điểm lướt qua, tiện tay càn quét triệt để ôm chặt Ngược Trác Lượng.

—

Ta đi bên cạnh Ngược Trác Lượng, hấp thu thân nhiệt của hắn cảm thấy vô cùng ấm áp. Lúc đi qua cửa điện bất ngờ gặp tiểu Chi. Nàng thấy cảnh này thì luống cuống, nét mặt phảng phất dấu vết ngượng ngùng:

”Công tử...tỷ tỷ”

Ta còn định nói vài câu với nàng lại bị Ngược Trác Lượng nhanh chóng đưa đi.

—

Viên quang châu tỏa ra ánh sáng lam nhạt từ từ chuyển động trên lòng bàn tay của Ngược Trác Lượng. Ta thích thú nhìn viên châu kia:

”Nó là thứ gì vậy? Cho ta được không?”

Hắn đặt viên châu vào tay ta, mỉm cười nói:

”Viên Định minh châu này vốn là mang đến cho ngươi”

Ta vui vẻ xoa xoa viên châu kia, lại hỏi:

”Thật sự cho ta? Nhưng mà có tác dụng gì?”

Ngược Trác Lượng không trả lời mà ngược lại còn hỏi ta:

”Ngươi có biết ta vì sao đối với chuyện của ngươi đều biết rõ không?”

Ta thành thật lắc đầu.

Hắn đưa mắt nhìn viên châu trong tay ta nói:

”Là nhờ nó, ta trước nay luôn có thể nhìn thấy ngươi, không chỉ ngươi, phàm là người xuất thân có quan hệ với đá Thanh Khương đều có thể tìm ra”

Ta hoàn toàn kinh ngạc, thật không biết Thanh Khương lại có món đồ tốt như thế. Ánh mắt ta tràn ngập cảm thích nhìn Ngược Trác Lượng. Ngươi đúng là hảo huynh đệ của ta. Thật không uổng công ta trước đây đã có một chút ý định muốn gả cho ngươi. Tuy nhiên da mặt ta so với da Trâu vẫn còn kém xa, sao có thể nói cho hắn biết?

Lại nghe Ngược Trác Hạo cất giọng đều đều bên cạnh:

”Có điều ngoại trừ một người ra, minh châu này chỉ có thể do người Thanh Khương sử dụng, với người ngoài nó cùng một viên châu thường không có khác biệt”

Ta nhìn hắn tò mò:

”Người kia là ai?”

Hắn lắc đầu:

”Ta cũng chưa từng gặp qua, nhưng tuyệt đối không tầm thường”

—

Sống lâu mới biết cái gì là kì lạ, ở lâu mới nhận ra kẻ thất thường.

Lục Hải điện trước khi ta dời khỏi vẫn gió lạnh rít từng hồi, tuyết rơi xém chút là lấp cửa nhà ta bây giờ chờ lại nhiệt độ đã lên tới ba mấy độ. Trong khi bên ngoài đang bật lò sưởi, tiền tỉ trong Lục Hải điện lại rù nhau ăn đá bào. Cái này khỏi hỏi cũng biết là tác phẩm của Ngài Thượng Thần đáng kính.

—

Thần Thiên Phong vẫn ung dung ngồi đọc sách. Ta đẩy cửa bước vào:

”Ngươi sao lại làm cái việc quái đản này vậy?”

Hắn thân nhiên đáp:

”Ta thấy các ngươi như vậy rất ấm áp, bỗng dưng muốn thử”

Ta suýt chết sặc. Bỗng dưng? Ngươi là loại thần tiên vô trách nhiệm.

Thần Thiên Phong bày ra bộ mặt như thể hiểu tất cả suy nghĩ của ta, xong lại im lặng, ánh mắt lạnh lùng nhìn đến thùng sách, coi như ta chưa hề tồn tại.

Hắn lần này dốt cuộc lại bị sao? Không phải bị kẻ nào có mắt không trông chọc phải hắn. Mà kẻ không có mắt hắn không phải ta nha.

— — —

Hương sen mà nói quả thực rất tốt. Ta cũng vì thế mà thường xuyên nằm lười bên cạnh hồ sen chờ tiểu Chi tám dục.

Đuôi nhỏ nhẹ nhàng khuấy nước, lại dùng chân té vô cùng thoải mái. Mãi nghịch nước không để ý, cuối cùng ngẩng lên liền thấy Uyên Đào tiên tử. A...a...là từ phòng Thượng Thần nhà ta bước ra nha. Ta thật không tránh khỏi suy nghĩ bậy bạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 11.3

Uyên Đào vừa bước ra, không lâu sau áo trắng của Thần Thiên Phong cũng xuất hiện. Ta cười khi đưa tay vẫy hân. Thần Thiên Phong lại coi như không thấy ta, hướng Uyên Đào nói gì đó, vẻ mặt như kiểu đang cười.

Ta nhìn biểu hiện của họ không hiểu sao có chút khó chịu, ngay sau đó liền bấu môi mắng thảm:

”Các người thật quá phổ trương, ban ngày ban mặt lại vô tư thân thiết như vậy!”

Mắng xong liền quay mông bỏ đi.

—

Gần đây để ý thấy tần suất tới Lục Hải điện của Uyên Đào tăng đáng kể, kì thực lúc đầu cảm thấy không thoải mái nhưng sau dần nghĩ cũng chẳng có gì to tát.

—

Tiểu Chi đang cảm thức ăn ném xuống hồ, mặt nước di dào tiếng cá đớp mồi. Ta lấy hai cánh sen đắp lên mắt, nằm xuống cạnh thành hồ.

Lan Chi đang cho cá ăn bỗng quay sang nhìn ta hỏi:

”Ngược Miên tỷ, tỷ có thấy dạo gần đây Thượng thần rất ít ra khỏi thư phòng không?”

Ta chu mồm thổi gió lên cánh sen trên mắt, đùa nghịch đáp:

”Hắn còn đang bận thân thiết cùng mỹ nhân, sao có thời gian?”

Nàng nghe vậy liền hồ nghi nhìn ta:

”Chuyện này là có thật sao? Muội còn tưởng mấy nàng đùa rồn?”

Cũng chẳng lạ gì, Uyên Đào cứ sáng sớm đến, muộn mới dời đi, tiên ti của Lục Hải điện không biết thì quả là chuyện lạ.

—

Ta từ chỗ ban đầu nhảy đến cạnh tiểu Chi, lông đuôi ngoe nguẩy:

”Ta xem thấy Lục Hải điện bọn muội sắp có nữ chủ rồi!”

”Sao có thể?”

”Suy tính trước một chút vẫn tốt hơn!”

Ta nói xong không để ý đến nàng nữa, xoay người đi về phòng.

—

Mấy ngày rồi không gặp Ngược Trác Lượng ta cảm thấy có chút thiếu vắng. Nhớ đến Định Minh Châu kia liền lấy ra. Niệm chú.

Ngược Trác Lượng hiện ra trước mắt ta, y phục xanh lá khẽ lay động, miệng cười đều giả:

”‘Tiểu đầu đá’ mấy ngày không gặp nhớ ta rồi sao? Hay là ta lập tức đến tìm người?”

Ta vốn muốn nhào tới cho hắn một trận nhưng kịp thời ý thức được đó chỉ là hình ảnh, đành giả làm lơ, lại cười nịnh nọt hắn:

”Trác Lượng, người mau tới đón ta về đi, ta ở đây thật hết chịu nổi rồi!”

Trác Lượng làm ra bộ mặt mờ ám:

”Người là đang cầu xin ta hỏi cưới người? Sớm rước người về làm nương tử?”

Ta suy nghĩ nửa thì phụt máu, ở đâu ra kiểu suy nghĩ giết người như vậy. Vốn là định mắng hắn là kẻ vô liêm sỉ lại nghĩ chính mình là người nhờ vả ... Đã vậy ta liền thuận nước đẩy thuyền:

”Đúng thế, ta vốn trong lòng đã có hình bóng chàng, ta rất nhớ chàng, muốn đi theo chàng “

Ta nói xong tim gan thật muốn ói hết ra khỏi bụng. Ngược Trác Lượng cũng bị ta dọa sợ.

”Ngươi uống lộn thuốc à?”

Ta thấy biểu hiện kì quái của hắn vô cùng đặc chí, quyết định bám riết không tha. Ta làm ra ánh mắt kiên định nhìn hắn:

”Mặc kệ, ta nhất định muốn chàng, chàng mau đến đây!”

Thật không ngờ hắn đã sớm khởi động chế độ mặt dày:

”Đội ngươi sinh tiểu hài tử lập tức rước về.”

Ta đây đâu thể chịu mất mặt, mạnh miệng la lớn:

”Ngươi tới mạng ta đi”

—

Lời vừa dứt, cửa phòng bật mở, Thần Thiên Phong sắc mặt đen sì đứng đó, lạnh lùng nhìn ta. Ta hoảng hốt vội túm lấy viên châu kia cất đi, áp ứng gọi một tiếng “...Thượng... Thần”

—

Thần Thiên Phong hắn rõ ràng là đang nổi lời đĩnh, gằn giọng:

”Ngươi tưởng Lục Hải điện của ta là nơi tùy ý muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Ta bị hắn dọa sợ xanh mặt mềo, vội vàng giải thích:

”Ta chỉ là hơi nhàm chán muốn tìm người đùa vui một chút...”

Gương mặt Thần Thiên Phong vẫn chẳng có biểu hiện nào cho thấy hắn nghe lọt lời giải thích của ta, tiếp tục chất vấn:

”Ngươi cũng thật biết chọn người”

Nghe hắn nói thế ta cũng không hiểu tại sao lại hứng thú đem chuyện lúc trước ra khoe:

”Hắn đương nhiên là người thích hợp nhất, khi còn ở Thanh Khương mỗi lúc nhàm chán ta đều đến tìm hắn. Hắn rất biết cách quây...”

Vốn còn định nói tiếp lại phát hiện ánh mắt Thần Thiên Phong đầy sát khí, khuôn mặt tuấn mĩ không biết thế nào đã chuyển sang xanh đen. Ta thức thời dừng lại.

—

Trời thật không phụ lòng người tốt là ta. Đúng lúc tim đập chân run không biết làm sao mới phải lại nhìn thấy Uyên Đào tiên tử hoa lệ đi đến, ta lúc này yêu quý nàng hơn bao giờ hết. Vượt qua Thần Thiên Phong chạy đến bên nàng:

”Uyen Đào tiên tử, đúng lúc Thượng thần nhà ta muốn gặp nàng”

Uyen Đào má hơi ửng hồng dang tay đón ta lên lòng, vuốt nhẹ:

”Ngài tìm ta có việc gì?”

Ta lắc đầu tỏ vẻ không biết, lại liếc thấy Thần Thiên Phong 'hào hùng' xông tới. Ta nhanh chóng từ trên tay Uyên Đào nhảy xuống:

”Các người từ từ nói chuyện, ta đi trước!”

—

Ông trời hắn là ngu gât mất rồi.

”Ngươi đứng lại đó!”

Thần Thiên Phong lạnh lùng ra lệnh.

Không sao, ta sẽ tự cứu mình!... 'Vận khí công' tẩu vi thượng sách! Mặc kệ hắn làm gì ta nhất quyết không quay đầu lại!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 12/ Xa Dời...

Mấy ngày hôm sau, Thần Thiên Phong vẫn không thèm nhìn mặt ta, trên đường nếu có vô tình chạm phải hắn đều lạnh lùng phát tay áo bỏ đi. Lại nói Uyên Đào tiên tử gần đây cũng không có đến nữa. Trong lòng ta cũng không biết tại sao lại thấy vui vẻ.

—

Ta giữ tay tiểu Chi, cười hi hi:

”Muội tới chỗ Thượng Thần hả?”

Nàng gật đầu, lại trêu chọc ta:

”Có phải tỷ muốn muội mang theo không?”

Hai mắt long lanh, chớp chớp, ta mang theo biểu cảm chờ mong nhìn tiểu Chi. Nàng khó xử:

”Lần trước Thượng Thần rất giận, muội...”

Ta nhìn nàng cam đoan:

”Ta hứa chỉ lần này nữa thôi, nha...”

Tiểu Chi cuối cùng mềm lòng liều mạng cho ta đi chung.

”Thực ra tỷ đã làm nên chuyện gì? Thượng Thần ngài trước đây chưa từng như thế”

Tiểu Chi xoay xoay cái giò trong tay nói.

Ta nghe vậy chỉ cười cười cho qua chuyện không nói gì.

—

Đúng như dự đoán, Thần Thiên Phong nhìn thấy ta liền lạnh lùng quay đi. Ta nhảy nhanh ra khỏi giò chạy tới bên hắn, điệu bộ thành khẩn:

”Thượng Thần, Ngài còn giận ta sao?”

Hắn không nói gì.

Ta lấy vuốt cào nhẹ chân hắn lại kiên trì:

”Ta thực sự biết sai rồi, tha cho ta đi!”

Hắn bất ngờ lên tiếng, trong lời nói lại mang chút giận dỗi:

”Ngươi không đi tìm Trác Lượng kia chơi, chạy tới đây lèo nhèo cái gì?”

Hai mắt ta 'dung dung oan ức':

”Ta lâu rồi không có gặp hắn, thật mà”

”Cho nên nhớ? Tới xin ta cho đi gặp hắn?”

Ta thật dở khóc dở cười vội vàng xua tay:

”Không có, ta là tới nói chuyện với ngươi”

Thật không ngờ Thượng Thần như hắn lại cố chấp thù dai như vậy.

—

Ta nhướn chân nhảy lên cao gần ngực hấn cười hi hi nói:

” Hay ta hát cho người nghe một bài tạ lỗi nhé!”

Thật ra ta chỉ vô tình nói vậy, khốn nỗi ta đâu có biết bài hát nào mà có biết thì khoảng thời gian 10 năm ở Lục Hải điện cũng sớm đã quên sạch sẽ.

—

Sau một hồi lục lại trí nhớ, ta cuối cùng cũng nhớ được vài câu, căn bản là do ngày trước vẫn nghe mấy cô nàng cùng lớp cãi nhau với người yêu ngồi rên rỉ. Ngẫm thấy đại ý là xin lỗi liền câu được câu chẳng hát:

“... Đừng giận nữa nghe người ơi,

Từng ngày đã qua lòng em ngóng trông anh từng giây, từng phút, từng giờ

... Giờ còn mỗi em quặn hiu, chìm trong nhớ nhung buồn thiu

Người yêu ơi, con tim anh nhẩn tâm vậy sao?

...

Có những năm tháng đại khờ, người đã cho ta nỗi buồn

Hỡi anh ơi, đừng mang giận chi trong lòng

Có những khi em hờn ghen, cũng chỉ do anh thường làm tim em lo sợ thôi

...”

Ta không tài nào nhớ nổi câu tiếp theo. Còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ lại nghe thấy mấy tiên ti đang che miệng cười khúc khích, dòm đến Thần Thiên Phong liền giật mình, mặt hấn biểu cảm kì dị lại không ngừng nổi lên từng mảng đỏ.

Ta cũng hơi hiểu được cái này là tình cảnh gì. Chắc hẳn nếu không có lớp lông trắng bao bọc không chừng đã bị người ta nhìn thành quả cà chua. Áp ứng một hồi cuối cùng cũng mở miệng ra được:

”Ta...ta...ta..không...à...à..người cứ từ từ chơi...ta..ta đi trước”

Nói xong chuồn biến lại mơ hồ nghe thấy tiếng cười nhẹ sau lưng.

”Chàng cười cái gì?” ta hung hăng nhìn hấn.

”Ta cười nàng đang ghen” Hấn thích thú nhìn ta, vẫn cười không ngớt.

...

Một vòng tròn vây hai kẻ ở giữa mà một trong số đó chính là ta.

—

Ngược Khiêm trên tay nổi một đạo ánh sáng hướng thẳng tới ta, chỉ cần đánh xuống ta lập tức hồn siêu phách lạc.

—

Từ Thành Cung của Liên Thành tiên tử trở về, trên đường lại nghe thấy náo động, chưa kịp phản ứng ta đã bị một kẻ hung hăng tóm lấy, sau đó liền thấy một toán quân thiên đình đuổi tới, dẫn đầu là Trụ Thiên, bây giờ cũng hiểu, người này là do đột nhập thiên cung bị đuổi bắt.

Ta không nén nổi thở dài:

”Người là bị cái gì? Con tin lại đi bắt tiểu hồ ly như ta”

Hấn không nói gì, cười lạnh.

—

Trụ Thiên đứng trước mặt lớn tiếng quát:

”Ngươi Khiêm, yêu nhân to gan, tự ý xâm phạm thiên cung, lần này nhất định không để ngươi thoát”

Ta nghe vậy giật mình nhìn lên. Khuôn mặt Ngược Khiêm gần sát, tuấn tú mà thân quen, gương mặt ấy đầy ma quái nhưng ta nhìn sao cũng thấy thật dịu dàng. Trong lòng chợt ấm áp.

Ta căn bản không muốn làm hấn phân tâm lại không kiềm chế được mà gọi hai tiếng:

”Ngược Khiêm”

Hắn không nghe thấy. Khóe miệng lay động:

”Ngươi nhìn xem, Thượng Thần của ngươi đến rồi”

Ta quay mặt ra, Thần Thiên Phong đứng cách đó không xa, hai tay để sau lưng, lạnh lùng lên tiếng:

”Thả người!”

”Thả ta!”

Ngược Khiêm thờ ơ đáp lại.

Ta rõ ràng nhìn thấy khóe miệng hắn hơi nhếch lên...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 12.2

Không sai, dáng điệu lạnh lùng của hắn thường ngày không hề thay đổi, thậm chí còn lạnh nhạt hơn. Trụ Thiên ở một bên đã vội vàng lên tiếng:

”Ngươi đừng có mơ hồ, chỉ một tiểu hồ ly nhỏ bé mà muốn đem ra trao đổi?”

—

Ngược Khiêm liếc mắt nhìn ta, cười khinh bỉ:

”Ta còn tưởng thần tiên các ngươi rất coi trọng mạng người, xem ra cũng không nên quá tin tưởng”

Ánh mắt đó bỗng nhiên chuyển sang Thần Thiên Phong đang im lặng đứng đó:

”Có điều, phải để Thượng Thần các ngươi quyết định, không tới lượt lão già vô si ngươi!”

—

Trụ Thiên nghe vậy vô cùng tức giận, vốn định tiến lên lại bị cánh tay Thần Thiên Phong đưa ra cản lại:

”Để ta”

Ta lúc này thật muốn biết hắn sẽ làm thế nào... Kết quả là tìm ta khi đó như vỡ bụng ra, cũng không biết mình vì sao lại có phản ứng dữ dội như vậy.

”Ngươi thế nào lại tự tin như vậy? E là khiến ngươi thất vọng. Giết tên Ma đầu ngươi đừng nói một tiểu hồ ly nhỏ bé, ngay cả bốn thượng thần chết cũng là xứng đáng”

Thật lạnh lùng cũng thật cao thượng. Cái này không phải ta đã đọc nhiều trong tiểu thuyết của phạm nhân sao? Khi ấy tâm hồn thiếu nữ còn thấy nam chính thật tuyệt vời, càng lạnh lùng càng hấp dẫn... Bây giờ được tự mình trải nghiệm mới thấu...

—

Ngược Khiêm hơi nhíu mày lại rất nhanh chóng dẫn ra, đạo quang trên tay càng mạnh, hạ xuống gần ta:

”Ngươi xem, bọn họ không coi trọng ngươi, chỉ bằng ta tiễn ngươi một đoạn”

Ta không biết tại sao lại vô thức gật đầu.

—

”Dừng tay!”

Bị tiếng hét kia làm cho giật mình. Ta ngoái đầu nhìn lại liền thấy Khải Đồng khuôn mặt trắng xanh lao tới.

Hắn gấp gấp nói gì đó với Ngược Khiêm. Ánh sáng kia vụt tắt, ta cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

—

Ngược Khiêm trên mặt còn vương nét cười. Hắn đưa mắt nhìn thẳng vào Thần Thiên Phong:

”Thượng Thần đã không cần tiểu hồ ly này, có thể cho ta?”

Rõ ràng là hỏi lại không thêm đợi trả lời, bỏ lại hai chữ:

”Cáo từ!” rồi biến mất.

Quả nhiên Khải Đồng nói cho hắn biết là ta.

—

Ta biểu tình kì dị, nghĩ thế nào cũng không hiểu vì sao hắn phải giả như mình hoàn toàn bí bách tới nỗi bắt một tiểu hồ ly làm con tin trong khi chưa đầy giây đã biến mất không dấu vết? Lợi hại!

—

Đây xem như lần cuối tiểu Y Y gặp Lục Hải Thượng Thần Thần Thiên Phong.

—

Ngược Khiêm đem ta đặt lên trên ghế, nhấn nhò kéo kéo nhúm lông trắng muốt của ta, lại cười cười:

”Ta thật không tin nổi cái tiểu hồ ly trắng muốt này là muối”

Ta đập hắn một nhát, giận dữ nói:

”Muột còn tưởng huynh một chưởng đánh chết muối?”

Ngược Khiêm vuốt vuốt lông đuôi đỏ dành ta:

”Huynh không làm thế sao có thể tìm được muối?”

.

Ta không thêm so đo, lại nhớ ra một việc liền hỏi Ngược Khiêm:

”Huynh vì sao giả vờ?”

Hắn nghe ta hỏi nhanh chóng hiểu ra:

”Ta tới tìm muối, còn chưa được sao có thể bỏ đi?”

Ta giật mình:

”Huynh...sao huynh lại biết? Đừng nói...đừng nói...huynh cũng...” cũng ngửi được mùi như 'thiếu thạch đầu' nha.

Đương nhiên là không phải! Ngược Khiêm ngồi xuống bên cạnh ung dung nói:

”Là 'thiếu Thạch đầu' nhà muối nói ta biết”

Vẫn là có liên quan tới 'đầu đá'.

Khải Đồng vừa vặn nghe được liền la toáng lên, xông lại bóp cổ Ngược Khiêm:

”Huynh là tên khốn! Ta còn tưởng huynh không biết, một chường đánh chết tỷ tỷ, hại ta bán sống bán chết chạy tới...”

Hắn vừa nói tới đó liền bị Ngược Khiêm hắt ra, lạnh lùng:

”Ta còn chưa hỏi tội đệ gạt ta, còn dám la lối?”

Khải Đồng lập tức im lặng đứng sang một bên.

—

Ta đi khắp một vòng quan sát xung quanh. Nơi đây rộng rãi thế này lại chỉ có hai người đàn ông. Nghĩ thế nào cũng thấy kì dị.

—

Tâm trạng không thoải mái đúng hơn là buồn bực, ta mỗi lần nghĩ tới chuyện hôm đó lại thấy rất đau lòng, thậm chí còn thấy nhớ hắn. Đã hơn một tháng không gặp, hắn có chút nào nghĩ tới ta không?

—

Mãi suy nghĩ linh tinh, lúc nhìn ra đã thấy đứng trước hồ sen thơm ngát, cánh sen hồng trong gió khẽ lay động. Thật không nghĩ hai người kia lại tạo nên hồ sen này cho ta. Suốt 10 năm qua, sen nơi này chưa từng tàn một cánh. Chỉ cần ta trở về, bất cứ lúc nào cũng có thể ngắm hoa...

Ta nhất định cả đời này sẽ không phụ họ, muốn làm gì ta đều ủng hộ và tất nhiên Ngược Khiêm muốn trả thù cho sự phụ, cho mấy trăm vạn người đã bị tiên giới sát hại, Khải Đồng không từ chối, ta đương nhiên sẽ giúp. Cũng không ngại đối đầu với người kia.

—

Với ta, một vạn tình yêu không thể đổi lấy một tình bạn thật sự mà Ngược Khiêm cùng Khải Đồng không chỉ là bằng hữu tốt còn là người thân nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 13/ Người Tên Tiêu Thần.

Ta hiện giờ rất thoải mái, áo trắng trong gió nhẹ lừng lờ bay lên, cuốn theo hương sen thanh tao. Ta sớm đã thành người...

—

Tiểu hồ ly ở dưới chân ta dụi dụi làm nũng, thường thì nó hay quần lấy Khải Đồng, hôm nay bọn họ lại ra ngoài, bắt đắc dĩ mới tới tìm ta.

—

Nơi này bọn ta ở là một sơn trang rộng lớn, nhưng trước khi ta tới đây cũng chỉ có hai người Ngược Khiêm, Khải Đồng. Nghĩ sao cũng thấy có chút kì dị.

—

Tiểu Y Y nhảy lên tay ta, lông đuôi phe phẩy trên mặt. Cái tiểu hồ ly này từ khi được trả lại thân xác càng ngày càng béo lên thì phải. Ta vỗ vỗ lên người nó cười:

”Người mập quá!”

—

Tiểu hồ ly tru mỏ lên, lại lấy chân 'xoa xoa' mặt ta, đáng vẻ không được hài lòng cho lắm:

”Y Vũ tỷ, tỷ vì sao lại biến thành gương mặt thế này? Muội không thích!”

Không đẹp? Ta thấy rất được mà! Hơn nữa...gương mặt này là có người cho ta, cùng ta có rất nhiều kỉ niệm...không thể nói đổi là đổi ngay được.

- - -

Ngày ấy, ta được lão sư râu trắng đưa về Khương Thanh tâm liền gặp một nhóm người mặc đồ đen, thắt đai xám, kính cẩn đứng ở cửa, chấp tay, nhất ngôn nói:

”Liêm lão sư phụ, Người đã trở về”

Ta nhìn khắp một lượt không khỏi giật mình:

”Nơi này không phải đào tạo hắc y nhân đó chứ?”

Mấy đệ tử kia xanh mặt nhìn ta, Liêm lão sư lại cười, vỗ vỗ vào đầu ta:

”Tiểu nha đầu, ngươi chỉ giỏi suy nghĩ bậy bạ”

Ta cũng cười cười sau đó không nói gì nữa.

—

Liêm lão sư đang ngồi uống trà, thuận tiện theo dõi mấy đệ tử luyện tập. Bọn họ là đang tọa thiền, đoán chừng là người mới.

—

Ta cuối cùng hết kiên nhẫn, lên tiếng hỏi:

”Này, Lão Liêm, đốt cuộc vì sao lão đưa ta về đây?”

Liêm Trương tiện tay giót thêm một chum trà, đưa lên miệng nhấp một ngụm mới thông thả trả lời:

”Ta và ngươi rất có duyên”

Ta bĩu môi:

”Duyên gì? Nghiệt duyên hả?”

Liêm lão không giận, ngược lại còn nhìn ta cười hà hà:

”Hà hà, ngươi có muốn thành người không?”

Hỏi thừa! Ta đương nhiên muốn.

—

Thấy ta không trả lời lão râu trắng lại nhìn ta nói:

”Ngươi muốn gương mặt thế nào?”

Ta liền nói:

”Đẹp! Nhất định là phải là một đại mỹ nhân!”

..

”Cũng còn phải xem thái độ của ngươi thế nào đã.”

Giọng nói này là của một thiếu niên mặc áo xám từ ngoài đi vào. Thiếu niên ấy cúi đầu trước mặt Liêm lão sư gọi một tiếng:“ sư phụ” rồi thông thả ngồi xuống đối diện với ta.

—

Ta lúc này mới để ý kỹ dung mạo người này, đúng là thập phần quyến rũ. Mặc dù vẫn còn lưu lại chút dấu vết chưa trưởng thành nhưng vẫn mang khí thế bức người. Cùng lắm cũng chỉ hơn ta vài tuổi.

—

Liêm lão sư nhìn thiếu niên kia, tay lại vuốt vuốt bộ râu trắng như cước:

”Tiểu tử, nha đầu này muốn có một gương mặt của đại mỹ nhân, ngươi làm được không?”

—

Tiêu Thần kia đặt bảo kiếm lên bàn, hai tay đặt lên gối, dáng ngồi đúng của người học võ:

” Sư phụ, đồ nhi đương nhiên có thể, có điều cũng còn tùy tâm trạng”

.

Ta nghe hắn nói vậy liền bực bội:

” Cái tên kiêu ngạo kia, nguoi hà có gì phải khó dễ ta, vả lại lần đầu gặp mặt cũng nên tạo hòa khí một chút!”

Hắn nghe ta nói liền cau mày:

” Lần đầu? Ta nhớ không lầm đã gặp nguoi bốn lần rồi.”

Ta ngơ ra một đụn, mãi một lúc vẫn không nhớ ra đã gặp hắn ở đâu.

—

Lão Liêm Trương này hình như rất thích cười, lão cười tới cơ thể khẽ rung lên:

” Khả khả, đá Thanh Khương là đá hay quên, nha đầu này không nhớ ra nguoi cũng không thể trách.”

—

Đạo quán đang trong giờ nghỉ ngơi, mấy sư huynh đệ không lo đi ngủ lại xúm lại quanh xem Tiêu Thần ' mở xê' ta, còn lớn giọng trêu đùa:

” Tiêu sư đệ, đệ nhớ 'đẻo gọt' cẩn thận một chút, không chừng sau này chúng ta sẽ có thêm một tiểu mỹ nhân!”

—

Thanh kiếm nhỏ trong tay tiêu thần sáng loáng làm ta khiếp sợ, nấn nỉ hắn:

” Tiêu huynh, huynh có thể nhẹ tay một chút được không?”

.

Tiêu Thần kia chẳng mấy may để ý, trực tiếp rạch một đường lên phiến đá của ta. Ta liều mạng hét lên:

” Á á á á á á”

—

Mấy sư huynh nghe tiếng hét của ta liền nhăn mặt, e ngại hỏi:

” Đau lắm hả?”

Ta gạt mình. Đau? Không hề đau nha! Thật kì lạ! Hơn nữa cơ thể còn trở nên nhẹ nhàng.

—

Ta sau khi biết không có vấn đề gì liền cảm thấy rất thoải mái. Thuận miệng còn lên tiếng chỉ đạo:

” Bên này, bên này, bên kia, cánh tay ta còn chưa cân...”

—

Cuối cùng, sau hơn 3 ngày tượng đá của ta cũng được hoàn thành, cao hơn một tấc. Cũng phải công nhận Tiêu tiểu tử này làm việc cũng thật năng suất.

—

Gương mặt này chính là của Tiêu Thần kia cho ta. Ta quả thật rất quý trọng nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 13.2

Căn phòng ta ở sát vách với phòng của Luru Ly tỷ-cháu gái của Liêm lão sư, mà thật ra cũng không phải thế. Luru Ly tỷ còn có nha đầu Tâm Như là do lão Liêm từ bên ngoài đem về nhưng chuyện này đã sớm không còn ai nhắc tới nữa.

—

Tâm Như này cũng tầm tuổi ta, tính tình hơi nhút nhát, được cái rất tốt bụng, còn rất xinh đẹp. Ở đạo quán này Luru Ly tỷ xếp nhất, Tâm Như nha đầu xếp hai, còn ta ở đâu còn tùy thuộc vào tên Tiêu tiểu tử kia.

—

Buổi tối, trời hơi lạnh thật. Ta đứng trên bàn chăm chú nhìn ra ngoài, cảnh vật ban đêm thật tĩnh mịch. Tiếng cửa khẽ “két” một tiếng thật nhỏ, Tâm Như ôm tấm mền vào phòng, đặt lên giường rồi mới lại chỗ ta:

”Trời lạnh như vậy, sao cậu còn mở cửa sổ?”

Ta cười cười trả lời:

”Mình đang ngóng xem có tuyết rơi không.”

Tâm Như tròn mắt nhìn ta:

”Tuyết sao? Nơi này lấy đâu ra tuyết chứ? Mình ở lâu rồi nhưng cũng chưa từng thấy qua.”

—

Ta cũng không để ý tới mấy điều đó, vốn là đang nhớ nhà, chỉ thuận miệng kiếm một cái cớ, lại không nghĩ đến bị vạch trần.

—

Đèn trong phòng bị tắt đi. Tâm Như ở một bên mang cho ta một phần chăn lớn, nhỏ nhẹ nói:

”Cậu là đá chắc lạnh lắm hả? Đắp nhiều chăn một chút.”

—

Ta nghe nha đầu ấy nói tự nhiên thấy buồn cười. Đích thực ta là đá nhưng mà không lạnh mà rất ấm nha!

—

Nửa đêm, ta bị cơn gió lạnh làm cho thức giấc. Cánh cửa sổ đã bị bật ra, lại ngao ngán nhìn cái chăn bị nha đầu kia quấn hết, cuối cùng ta quyết định chui xuống dưới gối ngủ.

...

”Quái, sao hôm nay trời lâu sáng thế nhỉ?”

Ta đang tự lẩm bầm một mình, một lát sau mới phát hiện thân người vẫn đang ở dưới gối. Lại bị tiếng hét thất kinh làm cho giật thót:

”Sư phụ, sư huynh, Tiêu Vũ biến mất rồi!”

—

Ta nhận ra ngay là tiếng của tiểu Như. Ta vốn ý định sẽ chui ra ngoài, lại có kẻ ra tay trước một bước.

Tiêu Thần cau mày đứng trước mặt ta:

”Ở dưới đấy là gì?”

Ta bị ánh sáng chiếu vào đột ngột, nheo mắt lại một cái rồi uể oải trả lời:

”Ta vừa mới thức dậy”

—
Tiêu tiểu tử không nói gì, Liêm Trương sư phụ lại cười khả khả, còn cô bạn Tâm Như kia đứng gãi đầu ngượng ngịu, hẳn đã biết xảy ra chuyện gì.

—
Ta vốn tưởng đạo sĩ không cần ăn cơm, sáng ra lại thấy cả một bàn ăn lớn, có chút hơi bất ngờ.

—
Mấy món tôm, cua ,cá đậm đà hấp dẫn kia chắc hẳn là do Mân cô nấu. Tuy chưa từng nếm thử nhưng ta có thể biết là nó rất ngon.

—
Mân cô này chính là đầu bếp ở đây, ta và nha đầu tiểu Như kia vẫn gọi là “ cô cô”.

—
Lưu Ly tỷ giúp Mân cô bung một bát canh lớn nóng hổi đặt vội lên bàn. Ta nhìn khói bay lên trong lòng càng ừ ừ. Vừa lúc thấy Mân cô từ nhà bếp đi tới bèn túm lấy mà ăn vạ:

”Mấy người thật là bức chết con mà! Mân cô, cô cô biết con không thể ăn còn làm nhiều món ngon vậy?”

Mân cô liền xoa đầu ta, an ủi:

” Con gái ngoan, không phải con không bao lâu nữa sẽ hóa thành người sao? Khi ấy cô cô sẽ nấu cho con ăn.”

—
Ta vốn đã nguôi ngoai, thế nhưng Tôn Thọ sư huynh mất nét kia lại cố tình trêu tức:

” Tiểu Vũ, muối không cần lo, không ăn được có thể ngủi! Muối mau qua đây ngủi một chút xem có phải rất thơm không?”

—
Ta tức giận liền bỏ đi, cũng không thèm để ý đến bọn họ nữa.

—
Khu vườn ở sau đạo quán này rất kì lạ, đa số đều là loại cây ta chưa từng thấy qua, những cây còn lại thì không theo quy luật sinh trưởng bình thường. Ví dụ như cây Trường quý đồ, rõ ràng đến giữa mùa hạ mới ra hoa nhưng ở đây đang là mùa đông lại kết những quả lớn, còn sắp chín,...

—
Ta đứng dưới gốc một cây lớn không biết tên gọi là gì. Cũng thật may vườn này rất sạch sẽ, nếu không ta đã sớm bị mấy bụi cỏ che mắt hút.

—
” Không về phòng, chạy ra đây làm gì?”

Tiêu Thần kia không biết đã ngồi xuống bên cạnh ta từ lúc nào.

Ta quay sang hẳn bữu môi một cái:

” Việc của ngươi hả? Chân là của ta, ngươi quản làm gì?”

Hắn nghe ta nói vậy, khóe miệng bỗng hiện lên ý cười:

” Cái chân đó là ta làm cho ngươi”

Ta suy nghĩ giây lát, liền cãi lại:

” Nhưng mà ta là bay chứ đâu có đi bằng chân!”

—
Tiêu Thần hẳn cũng không buồn đôi co với ta nữa, phui quần áo đứng dậy, bình thần nói:

” Liêm lão sư phụ nói ta dẫn ngươi đi hít thở”

—

Nói mới nhớ, ta mấy nay cảm thấy hơi khó chịu, thì ra là vì có ấy. Đá Thanh Khương tuy không cần ăn nhưng lại cần khí trời. Ta nghe xong liền vui vẻ đứng dậy đi theo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 13.3

Khương Thanh Tâm này quả thật khác xa với những gì ta đã đọc được trong sách của người phạm. Đạo quán không hề nằm ở nơi thâm cùng tận cốc, cũng chẳng phải tọa lạc nơi rừng núi hoang vu mà nó đứng giữa một khu buôn bán sầm uất. Có điều nhìn sao vẫn thấy thanh tĩnh, uy nghiêm. Tựa như nó với cuộc sống ngoài kia không có liên hệ. Nhưng mà chỉ là 'tựa như'.

—

Tiêu Thần dẫn ta đi gần một canh giờ liền ra khỏi nơi ồn ào kia. Ta ở trên vai hắn ngó nghiêng lung tung, mấy lần suýt chút lộn cổ xuống đất.

—

” Ngươi có thể đừng lộn xộn một chút không?”

Hắn cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, thò tay lên túm ta lôi ra trước mặt.

—

Ta ngây người nhìn bàn tay hắn nắm ngang người mình. Quả thực rất đẹp, như vậy gương mặt của ta có lẽ cũng không đến nỗi.

—

Cảnh vật nơi đây đúng là rất đẹp, rất thanh tĩnh, ta mới tới nơi này, quả chưa từng biết đến nó. Hôm nay phải cảm ơn tiểu Tiêu rồi.

—

Ta vươn người ra hít thở khí trời lại phần khách nói với Tiêu Thần:

” Tiểu tiểu, à à Tiêu huynh, ở đây thật dễ chịu phải không?”

Ta suýt nữa đã lỡ mồm mà gọi hắn là Tiêu tiểu tử, vẫn hên chưa nói hết.

—

Hai chúng ta dừng lại bên bờ suối. Tiêu Thần hắn không hiểu vì sao bỗng dưng trầm mặc. Nhưng ta vốn đang bận ngắm mấy con cá nhỏ trong suối liền mặc kệ hắn.

—

Bóng đã gần như biến mất, mặt trời xuống núi ta và Tiêu tiểu tử mới về đến nhà. Tâm Như vừa nhìn thấy ta liền vui vẻ:

” Tiểu Vũ, cậu hôm nay ra ngoài thế nào?”

Nha đầu này vốn là nhút nhát, ở với ta ít lâu đã có chút tiến triển.

—

Ta cười cười:

” Rất vui, có điều hơi mệt một chút.”

Vừa nói xong khỏi miệng lại bắt gặp cái liếc mắt khinh thường của Tiêu Thần, chưa hết, hắn còn làm ta bẽ mặt:

”Ngươi có chạm chân xuống đất chút nào sao? Có chăng là miệng của ngươi mệt.”

”Đều là mệt mà!” ta phẫn uất nhìn hắn.

—

Tiểu Như bỗng rụt rè ngo sang hắn một cái. Ta thấy khuôn mặt nha đầu này ửng đỏ liền thấy rất thú vị. Không ngờ lại nhìn chúng hắn.

—

Ta còn đang mãi hí hửng với phát hiện này của mình thì nghe thấy tiếng Mân cô:

”Mấy đứa về sao còn không mau đi chuẩn bị ăn cơm, còn chưa đói sao?”

Trên tay Mân cô lại bung một con cá lớn. Đường như mỗi lần cô ấy xuất hiện đều kèm theo đồ ăn, mà càng thế ta lại càng ỉn rột.

—

Ta từ trên tay Tiêu Thần nhảy xuống, thẳng hướng phòng mình mà đi. Tâm Như thấy vậy liền bối rối gọi:

”Tiểu Vũ, cậu đi đâu thế?”

Ta không quay đầu lại, chán nản đáp:

”Minh về phòng trước”

—

Tâm Như im lặng, hình như còn chưa biết nói gì. Tiêu Thần đột nhiên lên tiếng:

”Không ăn cơm sao?”

Hắn chọc trúng chỗ đau của ta, mặc kệ là vô tình hay cố ý đều đã làm ta nổi giận, không thèm chú ý tới bọn họ nữa, một mực phóng thẳng về phòng.

—

”Ta đưa ngươi về”

Hắn không biết từ khi nào đã bước lên. Cũng phải, chân hắn rất dài mà.

—

Ta không thèm nhìn mặt hắn, mà căn bản là không nhìn được. Ta bữu môi nói:

”Ngươi không phải vừa nói ta hại ngươi vất vả sao?”

”Ta nói?” hắn hỏi lại nhưng lại giống lời khẳng định hơn.

—

Ta chẳng biết trên mặt hắn là biểu cảm gì nữa, nhưng mặc kệ, ta vẫn đang giận:

”Tóm lại là ta có chân, không phiền.”

—

Đi một đoạn thấy hắn không theo nữa, ta không hiểu sao có chút thất vọng.

—

Sống trong Khương Thanh Tâm lâu như vậy, ta vẫn tưởng đạo sĩ chỉ cần luyện thuật pháp, không ngờ vẫn phải thi cử. Lại nghe nói đề bài Liêm lão sư phụ ra cho rất khó, ngoại trừ Tiểu tiểu tử xuất sắc vượt qua thì cũng chỉ có Tôn Thọ sư huynh may mắn vớt vát được điểm đỗ cùng Lưu Ly tỷ là mấy người qua được. Thế nên Tiêu Thần kia trong mắt các sư huynh đệ đã sớm trở thành 'quái vật'.

—

Nói tới nói lui này giờ cũng là muốn nói đến việc kì thi kia lại tới. Khắp chúng đệ tử đều sợ xanh mặt mề, cả ngày không thấy tắm hơi đâu, chỉ riêng tên 'quái vật' kia vẫn ung dung tu chỉnh bảo kiếm, đã vậy còn mang sáo ra hồ sen của ta mà thổi. Ta cầu hắn thi rớt.

—

Lá sen trong gió nhẹ nhẹ đung đưa, tuy nhiên hoa sen sớm đã tàn hết. Ta đẩy đẩy từng chút thức ăn xuống hồ, lại không thấy một mống cá nào, nhìn sang bên kia liền thấy bọn chúng đã hau háu nhìn Tiêu Thần. Ta đoán đám cá này toàn bộ đều là cá cái, hơn nữa còn là sắc nữ! Sắc nữ không sai!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 14/ Trộm...

Còn khoảng 5 ngày nữa là đến kì thi, mấy người trong đạo quán đều bận rộn. Ta ngoài nhìn thấy Tiêu tiểu tử thì cũng chẳng gặp được ai. Đến bữa cơm bọn họ cũng vội vàng vàng chạy tới mang thức ăn về phòng. Lần nào ta đến cũng chỉ thấy lão Liêm cùng Tiêu Thần đang thông thả mà đánh chén. Đành chán nản bỏ về.

—

Ta cùng tiểu Như ở chung một phòng vậy mà số lần ta gặp nha đầu này ít đến thảm hại. Sáng sớm ta chưa dậy Tâm Như đã vác sách tới phòng mấy sư huynh sư tỷ học, tới muộn mới trở về. Hầu như mọi người trong đạo quán trừ ta ra đều có việc để làm.

—

Giác Kim là khu nhà nằm ở phía Tây sân chính diện của đạo quán, cũng là nơi mấy người ở đây “học chữ”, bây giờ được dùng làm nơi ôn luyện chuẩn bị thi.

—

”Tiểu Như cho mình đi với!”

Thấy Tâm Như vừa ôm sách vở ra ngoài ta liền gọi với theo.

Nha đầu này khó xử nhìn ta, ta long lanh nhìn lại. Kết quả là cuối cùng cũng đến được Giác Kim.

—

Đúng là mở rộng tầm mắt. Bây giờ ta mới hiểu thế nào là văn ôn võ luyện. Vốn tưởng đến nơi này sẽ thấy gần 100 “cỗ máy” đang ‘dùi mài kinh sử’, ai ngờ còn chưa đến cửa đã nếm “sách chương, bút chương”.

Tôn Thọ sư huynh thấy ta liền vui vẻ:

”Tiểu Vũ, muội đến góp vui hả? Mau vào đây.”

Ta ngo người nhìn Tâm Như lại nhìn Tôn Thọ sư huynh:

”Mấy người không phải sắp đến kì thi sao?”

—

Tiểu Như ngại ngùng gãi đầu. Tôn Thọ sư huynh liền trả lời ta:

”Thi thì vẫn phải thi, cũng không thể vì nó mà quên đi tuổi trẻ được. Hơn nữa, dù gì cũng chỉ có Tiêu Thần qua được. Vì sao lại không nhân cơ hội này vui chơi một chút?”

Nói nhiều như vậy, ta cuối cùng hiểu bọn họ là đang trả đùa lão Liêm. Khó à? Đã thế không làm nữa! Ta thấy vậy cũng chẳng suy tính gì liền lao vào nhập cuộc. Mấy ngày tiếp theo đều cùng tiểu Như tới Giác Kim “học tập”.

—

Hôm qua do thức khuya nô đùa thành ra sáng nay không dậy được, đành phải ở nhà một bữa. Vừa mở cửa ra đã thấy Tiêu tiểu tử đứng trước mặt, mà thân hình của hắn cao lớn khiến ta ngoài tới suýt gãy cổ. Tiêu Thần ngồi xổm xuống trước mặt ta, lại chăm chú nhìn, hỏi:

”Mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu vậy?”

—

Mấy ngày nay? mấy ngày nay ta đương nhiên là tới Giác Kim “ôn luyện“. Ta nghĩ vậy xong lại muốn trêu chọc hấn một chút liền nói:

”Ta kì thực rất nhớ ngươi, nghĩ ngươi học hành vất vả mới tới Giác Kim thăm ngươi một chút lại không gặp...” ta còn làm ra điệu bộ tủi thân.

kết quả là hấn tưởng ta 'chém gió' liền nói:

”Sao có thể thế? Ta mấy ngày nay đều ở Giác Kim, đâu có gặp ngươi.”

—

Sạo! Hấn rõ ràng là nói sạo! Chính mắt ta nhìn thấy hấn cùng lũ cá sắc nữ kia quán quýt ở hồ sen của ta. Ta không cũng không để ý chuyện đó nữa, ánh mắt hồ nghi nhìn hấn:

”Nói cho ta biết, có phải ngươi ăn gian mới qua được kì thi đúng không?”

—

Tiêu Thần kiêu ngạo nhìn ta, đáp:

”Ta tất nhiên là không.”

Ta vốn không cần hỏi cũng biết hấn không, lại không biết lí do thế nên đành kiên trì hỏi tiếp:

”Vậy vì sao?”

Câu trả lời của hấn làm ta bất ngờ:

”Vì ta ra đề.”

Lão Liêm đề hấn ra đề? Sao có thể? Mà nếu thật thì cũng không cần khoe khoang vậy chứ.

—

Mấy người ở Giác Kim lúc này đang chơi trò đại chiến sách vở, ta và Tâm Như cùng mấy nha đầu nữa chơi đại chiến xé giấy. Ha ha, là xé giấy từ một cuốn sách vô chủ!! Mãi đến khi cuốn sách còn lơ thơ vài tờ mới phát hiện thấy hai chữ Tiêu Thần. Tiểu Như phản ứng nhanh nhất, lập tức tránh xa, mặt còn đỏ bừng. Biểu hiện này là gì đây?

—

Ta vốn định nói chuyện kia cho mấy người bọn họ biết, cuối cùng lại nghĩ là Tiêu tiểu tử kia gạt mình liền thôi.

—

Ngày mai là ngày thi...

Không khí trầm tĩnh tới đáng sợ. Ta không hiểu vì sao lại thay đổi nhanh như thế... Cuối cùng cũng vớt vát được chút thông tin từ chỗ Mân cô.

—

Mân cô bưng một rổ gạo trắng đã vo sạch đi vào nhà bếp. Ta đứng trên hũ muối, chăm chú nhìn Mân cô, bắt đầu gọi chuyện:

”Mân cô, cô cô xem con mấy nay thật nhàm chán, tiểu Như cũng không biết biến đi đâu mất.”

—

Mân cô bỏ thêm củi vào bếp, lại ném thêm gia vị vào nồi canh mới nhìn ta nói:

”Con thấy vậy cũng phải. Mấy nay mọi người đều bận rộn ôn tập, không có thời gian cũng phải...”

Ngừng một chút, Mân cô lại nói tiếp:

“... Nghe đâu Liêm lão sư nói tất cả những ai không qua được đều sẽ phải ngừng học thuật pháp, khó tránh được căng thẳng”

Nghiêm trọng vậy sao? Lão Liêm lần này cũng quá mạnh tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 14.2

Tôn Thọ sư huynh lúc này mặt mày ủ rớt, còn tệ hơn so với mặt ta lúc bắt lực nhìn thức ăn ngon. Vị Tứ Lộc sư huynh ở bên cạnh cũng không khám phá hơn chút nào. Mà nói trắng ra là khắp nơi không có chút sinh khí. Ta lo lắng hỏi Tâm Như:

” Cậu vẫn ổn chứ?”

Tâm Như bi thương nhìn ta lắc đầu. Ta bỗng thấy thật sốt ruột như thể chính mình cũng đi thi vậy. Có điều ta vốn đã không học thuật pháp, có thi dốt cũng không sao.

—

Đêm đã khuya, Tâm Như vẫn chưa về. Ta lo lắng không yên lại không biết từ lúc nào ở trên cửa sổ mà ngủ gục. Khi tỉnh dậy đã thấy xung quanh có vài người.

—

Đập vào mắt ta là khuôn mặt bánh bao của Tứ Lộc sư huynh. Ta tưởng mình nằm mơ liền dụi mắt, kết quả là tôi thêm khuôn mặt của Tôn huynh cùng tiểu Như, mấy người đó nhìn ta trầm trầm.

—

Ta không kìm được liền hỏi bọn họ:

” Nửa đêm, nửa hôm sao lại tụ tập ở đây hết vậy? Không buồn ngủ sao?”

Không ngờ ba người kia không hèn mà gấp, ánh mắt “đáng thương” đồng thời nhìn ta:

” Tiểu Vũ, bây giờ chỉ có muội mới giúp được chúng ta thôi.”

Tôn Thọ sư huynh mở lời trước.

—

Ta bị bất ngờ liền “hả?” lên một tiếng.

Tứ Lộc sư huynh kia lại nhìn ta trầm trầm:

” Muội giúp chúng ta trốn đề thi nhé.”

—

Ta nhìn đến thân hình nhỏ nhắn đang run rẩy của tiểu Như, trong lòng tràn ngập thương xót mà đồng ý.

—

Vì sao họ lại nhờ ta? Rất đơn giản! Tại thân hình ta nhỏ xíu, rất thuận tiện moi móc.

—

Cửa phòng Liêm lão sư khép hờ. Lão hình như đang ngủ rất say. Ta len qua khe cửa vào trong phòng. Kết quả tìm một hồi vẫn không thấy. Bỗng nhiên ta nghĩ ra Tiêu tiểu tử nói hử ra đề. Không lẽ là thật? Nói vậy đề thi hử là ở chỗ hử.

—

Tiêu tiểu tử không có ở trong phòng. Ta cảm thấy thật may mắn liền bắt đầu công cuộc tìm kiếm.

” Cách, kết...”

Âm thanh nho nhỏ kia làm ta giật mình, thẩm nguyên rủa:

” Tiểu tử thôi! Ngươi sớm không sớm, muộn không muộn lại nhắm đúng lúc này mà trở về!”

—

Ta vội vàng nhảy thẳng xuống cái giỏ đựng giấy.

—

Tiêu Thần hần không biết làm gì ngồi im lặng hồi lâu. Ta khó khăn lắm mới rời khỏi được, tiện thể đem theo đồng giấy trong giỏ đi. Cuối cùng không ngờ cái đó chính là đề thi.

...—

Tất cả đều qua. Mà điều bất ngờ nhất là tờ “đề” kia chỉ là một tờ giấy trắng vền vện bốn chữ lớn: “tất cả đã qua!”

Và ai muốn biết đề bài? Là “Làm thế nào lấy được đề trước khi thi?” Tiểu tử trước mặt bọn ta đã nói thế và đương nhiên cái đề bài quái đản kia là do hần ra.

—

Ta cũng vì thế mà không dung trở thành người hùng. Tiếc là cái danh dự này không thể đem khoe với tiểu tử họ Tiêu đó.

—

Buổi sáng hôm ấy, ta từ chỗ Liêm lão sư trở về phòng. Vốn là muốn tới gặp lão Liêm để hỏi xem khi nào lão sẽ giúp việc của ta, lại thấy lão cùng Tiêu Thần hình như đang nói chuyện gì đấy. Ta không tiện là phiền nên trở về trước, khi khác sẽ quay lại.

—

Ta nhìn thấy Tâm Như liền gọi:

” Tiểu Như”

Nha đầu kia đang để ý gì đấy, cũng không chú ý tới ta đang gọi. Ta nhìn theo ánh mắt ngây ngô kia liền thấy Tiêu Thần. Hần rõ ràng khi nãy còn ở cùng Liêm lão sư, cũng không biết từ khi nào đã chạy ra đây.

—

Ta đến gần, nha đầu Tâm Như kia mới phát hiện, vội vã thu lại ánh mắt từ trên người Tiêu Thần, luống cuống kêu ta một tiếng:

” Tiểu Vũ...”

—

Ta cười cười ngồi xuống cạnh tiểu Như, thuận miệng hỏi:

” Đang đợi ai à?”

Nha đầu này nghe ta nói liền đỏ mặt. Thì ra là hiểu quá “sâu xa” câu hỏi của ta.

—

Liếc thấy Tiêu Thần đang tới gần, ta đá và

chân Tâm Như một cái, cười gian:

” Cậu nhìn chúng Tiểu tử à?”

—

Tâm Như nghe ta nói vậy liền vội vàng phủ nhận mà quên rằng: “ phủ nhận chính là sự khẳng định chắc chắn nhất“. Ta thấy vậy liền đe dọa:

” Mau thừa nhận nếu không mình sẽ la to cho Tiêu Thần biết!”

—

Gương mặt tiểu Như đầy vẻ do dự, cuối cùng rụt rè gật đầu. Tuy nhiên ta lại không vui vẻ như tưởng tượng.

—
Loáng thoáng thấy cạnh hồ sen có bóng người. Nhìn kỹ phát hiện đó chính là Tiêu Thần. Hắn không hiểu đạo này vì sao rất hay trầm mặc, cũng rất thường ra hồ sen đứng. Có lẽ vì hương sen rất thanh nhẹ, dễ dàng làm cho đầu óc thoải mái.

—
Ta im lặng nhìn hắn một lúc lại sức nhớ đến Tâm Như liền chạy về kéo nha đầu ấy ra đây. Dàn xếp ổn thỏa xong lặng lẽ dời đi.

—
Ngày hôm sau gặp, câu đầu tiên mà Tiêu Thần hỏi ta là:

”Người làm cái quái gì thế?”

Ta cũng dành cho hắn câu đầu tiên:

”Người nói cái quái gì vậy?”

Vừa lúc ấy lại thấy tiểu Như đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 15/ Trả Ân Tình...

Liêm Trương lão sư thời gian này rất lạ, đối với việc gì cũng vô cùng tỉ mỉ, không chấp nhận có bất kì sai sót nào. Hơn nữa, đệ tử phạm tội đều thẳng tay trừng phạt, lại phạt rất nặng.

—
Tôn Thọ sư huynh, thân là trưởng đồ đệ của đạo quán lại không quản nổi, để chúng sư đệ tự ý ra khỏi Khương Thanh Tâm. Lỗi này Liêm lão sư phạt rất nặng.

—
Sáng sớm, vừa thức dậy đã thấy Tâm Như ngồi thẩn thờ nhìn ra ngoài. Ta vốn tưởng nha đầu này đang tương tư Tiêu tiểu tử, kết quả đến gần mới biết Tiểu Như là đang nhìn Tôn Thọ sư huynh. Mặt huynh ấy tuy rằng không nói là trắng bệch cũng không thể nhìn thấy chút huyết sắc nào, trên tay vẫn nâng một tảng đá lớn tròng vài tạ. Công lực có cao tới đâu thì cũng chỉ là con người, không thể chịu nguyên một ngày đêm như thế. Lão Liêm lần này quá khắc nghiệt rồi.

—
Ta nhìn cảnh này không khỏi đau lòng, liền quyết định tới tìm Liêm Trương hỏi cho rõ. Tâm Như thấy biểu hiện của ta liền hỏi:

”Cậu đi đâu vậy?”

Ta lạnh lùng trả lời:

”Đi tìm lão Liêm!”

Tâm Như trần trừ một lát rồi nói:

”Được, mình đi với cậu”

Ta nghe Tiểu Như nói vậy có chút hơi ngạc nhiên. Lại rất nhanh cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

”Chúng ta cùng đi cầu xin giúp huynh ấy.”

—
Căn phòng trước mặt toát lên vẻ cổ kính, uy nghi, so với những nơi khác xem như chưa từng bị đổi qua. Liêm lão sư đang ngồi cạnh chiếc bàn trà, lão hiền nhiên là đang thưởng trà, liếc thấy chúng ta cũng chẳng vội vã gì, từ từ đặt ly trà xuống, lại cười cười.

—

Ta nhìn thấy biểu hiện đó của lão trong lòng vô cùng giận dữ, không kìm nổi lớn tiếng:

” Liêm lão già, ông thật không có trái tim! Tôn Thọ huynh chỉ là làm sai chút việc, ông liền phạt huynh ấy, ông có dám nói cả đời này ông không sai không?”

Tâm Như ở một bên cũng bị ta dọa sợ. Con người bọn họ luôn phải để ý tới lễ nghi rườm rà, phạm là nhỏ tuổi đều không thể vô lễ. Tiểu Như vì thế mà không dám, ta lại không phải là người, ta là đá. Hà có gì phải sợ? Điều gì ta thấy không đúng chắc chắn sẽ không ngồi im.

—

Liêm Trương trên mặt vẫn hiện nét cười, hoàn toàn không có lấy một chút tức giận. Ta nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo. Được một lát lại nghe tiếng Liêm lão sư, nhưng là nói với Tâm Như:

” Tiểu Như, con trở về trước, ta có chuyện cần nói với Tiểu Vũ.”

—

Tâm Như nghe vậy vẫn không hề nhúc nhích, hơn nữa còn hoảng sợ quỳ xuống:

” Sư phụ, tiểu Vũ nhất thời không hiểu chuyện, xin Người đừng trách phạt cậu ấy, đại... đại sư huynh...con sẽ không nhiều chuyện nữa...”

Nói xong khóe mắt đã long lanh.

—

Nha đầu này thường ngày rất nhút nhát, hôm nay lại dũng cảm bảo vệ ta. Ta thật rất cảm động.

—

Liêm lão sư nhìn tiểu đồ đệ của mình, đôi mắt ánh lên vẻ hài lòng, nhẹ nhàng an ủi:

” Con yên tâm, ta tuyệt đối không có ý trách mắng nha đầu kia.”

—

Tâm Như nghe được lời đó lập tức vui mừng, đôi mắt đã hoe đỏ lúc này nhìn lão Liêm đầy cảm thích:

” Đa tạ sư phụ.”

—

Vừa hay lúc đó Lưu Ly tỷ đi qua liền bị Liêm lão sư gọi vào giao phó công việc đưa Tiểu Như về phòng. Tiểu Như nhìn ta một lượt rồi theo Lưu tỷ tỷ dời đi.

—

Ta sốt ruột không biết lão Liêm kia dốt cuộc muốn nói cái gì. Biểu cảm ấy của ta bị lão biết được, lão điềm nhiên uống một ngụm trà, lại vuốt vuốt râu, một lát mới lên tiếng, lại vẫn chưa nói vào việc chính:

” Khoan hãy sốt ruột, đợi Tiêu Thần đến đã.”

—

Tiêu Thần? Hắn tới làm gì? Việc này dốt cuộc cùng ta có can hệ gì?

Lại nghe tiếng Tiêu Thần từ cửa vọng vào:

” Sư phụ”

—

Hai chúng ta ngồi im lặng chờ đợi lão Liêm giao phó công việc. Tiêu Thần kia khác hẳn với ta, hoàn toàn không chút nóng vội.

Ta đợi hồi lâu cuối cùng cũng đợi được câu nói kia:

”Tiêu Thần, mấy ngày tới con lại đưa Vũ nha đầu ra ngoài hít thở”

”Hả?” thật sự hơi bất ngờ. Lão làm bộ suốt buổi cũng chỉ để nói câu này thôi sao?

—

Không đợi ta phản ứng gì thêm Tiêu tiểu tử liền biểu hiện đồng ý sau đó nhanh chóng mang ta đi khỏi.

.....

Con đường dưới chân núi khá nhỏ nhưng vẫn rất dễ đi. Lão Liêm nói Tiêu tiểu tử nên đưa ta đến nơi thanh tịnh, thoáng đãng một chút, kết quả hần nghe xong liền kéo ta lên rừng. Ta quả thật là vô phương chống đỡ đành miễn cưỡng đi theo.

—

Vốn tưởng Khương Thanh Tâm kia đã là lạ lắm rồi, không ngờ khu rừng này với ta lại vô cùng mới mẻ. Cuối cùng ta rút ra kết luận tất cả những nơi nằm ngoài bán kính 1 dặm quanh chân núi Thanh Khương đều là vùng đất kì bí.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 15.2

Càng đi càng lên cao mà càng lên cao, cây càng ít, trời quang, ta hiển nhiên cảm thấy càng dễ chịu, cơ thể như được nạp đầy năng lượng.

—

Tiêu Thần suốt đường đi luôn trầm mặc, nửa lời cũng không thốt ra. Ta cảm thấy tình cảnh này có chút kì quái liền chủ động buồn chuyện với hần:

”Tiêu Thần, trước đây ngươi có từng tới nơi này lần nào chưa?”

Ta hỏi xong liền hối hận, nếu hần chưa từng đến sao có thể biết đường mà đưa ta tới chứ.

—

Sau lần sai lầm vừa rồi, ta vẫn còn đang đắn đo xem phải hỏi gì mới phải. Không ngờ Tiêu Thần đột nhiên lên tiếng:

”Là lần đầu tới đây”

—

Ta nghe xong cũng hơi ngạc nhiên. Quả thật là lần đầu sao? Hần không để ý tới bộ dạng ngây ngốc của ta, trực tiếp dùng kiếm gạt mấy cành cây ven lối đi, giọng nói trầm trầm vang lên:

”Ngươi mấy ngày tới nên tập chung hấp thụ linh khí một chút.”

—

Ta càng nghĩ lại càng thấy lạ, không hiểu tại sao Liêm lão sư cùng Tiêu Thần gần đây có chút không bình thường, lại không phát hiện ra cốt cuộc là ở chỗ nào đành phải im lặng quan sát.

—

Đường rừng vắng vẻ, có lẽ ngoài vài người đi đốn củi cũng không có ai qua lại. Dọc đường có chốc thể nào Tiêu tiểu tử cũng không cười. Ta nhàm chán ngó nghiêng lung tung, thật không ngờ lại nhìn thấy một sư thúc ăn mặc đơn giản nhưng nhìn sao cũng thấy thoát ra khí thế phi phàm.

—

Ta kéo tay áo Tiêu Thần, chỉ cho hần thấy. Không biết có gì thú vị mà hần nhìn người kia rất chăm chú. Ta thấy lạ liền lên tiếng hỏi:

”Ngươi biết y sao?”

Hần lắc đầu, một lát mới lên tiếng, mắt vẫn không thôi quan sát:

” Ta chỉ là thấy người đó rất quen mắt.”

—

Quen mắt? Lại nhìn người kia đang đi tới phía mình ta cười cười:

” Thiên hạ rộng lớn, thiếu gì người giống nhau, không biết chừng người kia giống một người quen hay bằng hữu gì đó của ngươi...”

Hắn không nói thêm điều gì nữa.

—

Sư thúc kia hình như có ý định lại chỗ bọn ta. Quả nhiên, vừa nhìn thấy họ Tiêu liền cất tiếng:

” Tiểu huynh đệ, cho hỏi có đi về phía Đông không?”

—

Ta ngạc nhiên nhìn vị sư thúc kia lại phát hiện người đó cũng đang nhìn ta chằm chằm.

—

Tiêu Thần gương mặt có chút thay đổi nói với người kia:

” Chúng ta vốn là tới từ phía Đông.”

Ta trầm suy xét. Từ Khương Thanh Tâm tới đây là đi theo hướng Tây, như vậy trở về sẽ là hướng Đông, liền gật đầu theo:

” Phải đấy, chúng ta cũng đang định trở về, thúc muốn hỏi thăm nơi nào?”

” Khương Thanh Tâm”

Người kia hiện lên nét vui mừng, tuy nhiên lại rất lạ lùng.

—

Ta nghe nói liền “hả?” lên một tiếng, lại nghe Tiêu Thần hỏi:

” Chẳng hay sư thúc có việc gì cần tìm đến Khương Thanh Tâm?”

Vị kia liền cười:

” Ta với lão Liêm bên ấy khi xưa có quen biết.”

—

Ta cùng Tiêu Thần cũng chỉ hỏi thêm y vài câu, nói vài việc giang hồ, chẳng mấy chốc đã về tới nơi.

—

Đạo quán lúc này đã lên đèn, hình như vừa qua bữa tối. Ta thấy vậy áy náy nhìn Tiêu Thần. Hắn ngược lại không để ý, nói ta về phòng trước rồi đưa vị Trụ sư thúc kia tới phòng của Liêm lão sư.

—

Tâm Như hình như đang ở bên phòng Lưu Ly tỷ đọc sách. Ta đi đường một hồi liền về phòng trước.

Cửa vừa mở liền thấy Lưu Ly tỷ đang tìm gì đó. Ta thấy lạ mới hỏi:

” Sao tỷ lại ở đây?”

Lưu Ly tỷ thấy ta vui vẻ nói:

” Tiểu Vũ, muội trở về rồi sao? Vừa hay, muội giúp tỷ tìm cuốn Lục Nghiên Tâm, tiểu Như nói để ở đây mà tỷ tìm hoài không thấy.”

—

Lục Nhiên Tâm? Thôi chết, cuốn sách đó là ta cố ý trêu chọc Tiểu Như đã mang quyển sang phòng Tiểu tiểu tử. Bây giờ hắn lại đang ở chỗ lão Liêm..

—

Ta ái ngại nhìn Lưu tỷ tỷ:

” Cái đó, Lưu tỷ, muội đừng quên ở chỗ Tiêu Thần rồi...ngày mai lập tức lấy về cho tỷ.”

—

Lưu Ly tỷ thấy biểu hiện của ta liền cười:

” Không sao, tiểu Vũ, muội không cần vội, cũng không phải là gấp lắm.”

—

Lưu tỷ tỷ vừa đi khỏi ta liền nhảy lên giường, chẳng tới mấy phút đã ngủ say không biết gì.

—

Trời còn chưa sáng, gà còn chưa gáy ta đã bị đánh thức. Mắt nhắm mắt mở nhìn người trước mặt. Lão Liêm nhìn ta cười phúc hậu:

” Nha đầu, dậy đi, ta đưa ngươi ra ngoài.”

Ta ngạc nhiên hỏi:

” Sớm như vậy đã đi hít thở rồi sao?”

—

Lão Liêm nhìn ta lại nhìn tiểu Như đang ngủ say bên cạnh, nhỏ giọng nói:

” Không phải”

” Vậy đi đâu?”

—

Liêm lão sư không nói gì, một mực mang ta dời đi.

Đạo quán bốn bề yên ắng, tĩnh mịch đóng lại đằng sau cánh cửa lớn, chỉ có ta và Liêm lão sư yên lặng bước ra, hoàn toàn không có ý định xáo trộn yên bình đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 15.3

“ Đứng trước có quán trọ, chúng ta vào đó nghỉ một lát.”

Đi hết một ngày cuối cùng cũng thấy một quán trọ nhỏ. Nghe Liêm lão sư nói ta vui mừng khôn xiết:

” Nhanh, chúng ta tới đó nhanh lên, ta sắp xỉu rồi!”

—

Lão Liêm nghe ta nói vậy liền cười:

” Nha đầu này, sức chịu đựng của ngươi thật kém.”

—

Ta nghe lão nói liền tru môi lên:

”Không phải tại lão mang ta tới nơi khi ho cò gáy này?”

—

Người phụ nữ trước mặt xen ngang cuộc trò chuyện của chúng ta. Vị Đồng Diệp nương này mặc dù không còn trẻ nhưng nhìn rất xinh đẹp, đặc biệt là cặp mắt xanh biếc kia. Ta từ nhỏ tới giờ thực chưa từng thấy qua, trong lòng thâm tán thưởng.

—

Đồng Diệp hoan hỉ chào đón chúng ta, lại nói:

”Khách quan tới chỗ chúng tôi thật là rất tinh tường! Mời đi hướng này!”

—

Ta vốn định lên tiếng chào hỏi một chút, còn chưa cất lời đã bị lão Liêm dùng khí lực cản lại...

—

Đồng Diệp nương kia đưa chúng ta lên phòng, trước khi rời đi còn đặc biệt quan sát thạch tượng là ta lúc này đã bị đem đi làm vật trưng bày, nhìn rất chăm chú, thật lâu sau mới đóng cửa phòng lại.

—

Liêm Trương lão sư ngồi xuống cạnh chiếc bàn tre nhỏ, châm một chum trà, từ từ uống.

—

Khoảng nửa giờ sau lão ra khỏi phòng, đoán chừng là đi ăn, ta đương nhiên không hề có tâm ý đi theo.

—

Lộn xộn nửa buổi trong phòng tự mình cũng chẳng tìm được thứ gì thú vị, cuối cùng nằm lăn ra bàn ngủ lúc nào không biết.

...

Hương thơm kia từ đâu đến, vô cùng mị hoặc. Ta không biết từ khi nào đã từ trong giấc ngủ tỉnh dậy... Đầu đau nhức, cơ thể nặng nề vô cùng, mà quan trọng là Diệp quán trong kí ức đã biến mất không dấu vết, cả Liêm Trương lão sư cũng không thấy bóng dáng...

—

Giữa nơi rừng núi hoang vu, cảnh vật dưới trăng trở nên mờ ảo. Ta bất ngờ nghe thấy tiếng nói, ai oán, xót xa lẫn lộn:

”Ngươi sao lại nhẫn tâm như vậy? Ta đã chờ đợi rất lâu rồi...”

Ngừng một chút lại nói tiếp, có phần nức nở:

“... Ngươi với ả thật ra là quan hệ gì?”

—

Vẫn là độc thoại, người kia hoàn toàn không có ý định trả lời.

—

Bất ngờ một giọng nói vang lên phía sau ta, không thấy, không phải là nói với ta. Tiếng gió khe vút qua, người kia rõ ràng vừa mới xuất hiện.

—

Ta nghe thấy người kia nói, giọng thập phần uy nghiêm:

”Ngươi hà cớ phải vì ân huệ nhỏ nhoi mà chịu tổn thất như thế? Linh thần của mình cũng không cần nữa sao?”

—

Rõ ràng là hoàn toàn không ở đó, không trực tiếp chứng kiến ta vẫn có thể cảm nhận được khí lạnh.

Người kia hừ lạnh, khinh bỉ nói:

”Thật không ngờ mấy lời này lại phát ra từ miệng Thần đế như ngươi. Có điều, cho ngươi biết, từ lâu ta đã chán ghét Trụ Song điện kia, cũng từ lâu không còn quan hệ gì với ngươi rồi, linh thần của ta ngươi có tư cách gì quản?”

—

Cơ thể ta bỗng dung phát quang, ánh sáng màu vàng nhạt mạnh mẽ bao phủ, toàn thân có sự lưu động mãnh liệt.

—

”Ta hôm nay quyết không để ngươi làm thế, nhất định sẽ ngăn cản ngươi!”

...

Kim quang kia nhạt dần nhưng vẫn chấp chèn không tắt. Toàn thân ta đau đớn dữ dội, hơn nữa, nơi vừa cảm nhận được chút mềm mại, ảm áp lập tức nứt toác ra, ta nhìn thấy máu đỏ.

—

Mọi sự biến đổi thật nhanh chóng, không có bất cứ lời nói nào. Một thiếu nữ mặc lam y từ trong vầng sáng, đúng hơn là từ trong cơ thể ta bị đánh bật ra ngoài. Ta nhìn đôi mắt xanh biếc kia liến giạt mình. Đó không phải chủ quán trọ Đồng Diệp sao? Sao nàng ta lại trẻ trung như thế? Còn...

—

Chưa kịp suy nghĩ xong lại thấy cùng một chỗ vừa rồi có thêm một người bay ra, điềm tĩnh đứng trước mặt ta. Ta nhớ không nhầm đó chính là vị Trụ sư thúc họ, nhưng trường bào trên người khiến y thập phần tôn kính.

.....

Gió một cơn mát lạnh thổi ngang qua mặt...

Thật lâu sau đó ta vẫn chưa hết kinh hoàng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của thiếu niên mặc phục y vàng nhạt đang nằm trên đất. Hắn vẫn nhìn ta. Giọng nói có thập phần mệt mỏi:

”Nha đầu, có nhận ra ta không?”

—

Ta nhìn khuôn mặt vừa xa lạ, vừa thân ấy bối rối lắc đầu:

”Ta.. thật không biết...”

Hắn lắc đầu cười:

”Không sao, nhớ tên ta là Liêm Trương là được”

—

Ta lúc này mới nhận ra, vội vàng dùng tay đỡ lấy hắn, gọi:

”Lão Liêm...”

—

Hắn đưa tay lau nước mắt ta, lại lắc đầu:

”Trước kia ngươi vẫn gọi ta là Liêm tiểu Trương”

—

Trước kia? Liêm tiểu Trương? Ta với hắn? Ta không nhớ, có điều ta nhớ rất kỹ lời cuối cùng hắn nói:

”Ngươi không cần áy náy, ta là tự nguyện, tự nguyện trả lại ngươi ân tình... Bảo trọng.”

—

Cơ thể hắn tan thành vô số đốm sáng, chiếu rõ y phục trắng đã lộ loang vết máu trên người ta... Hai người kia không biết từ khi nào cũng đã rời khỏi. Ta

ngây ngốc đứng đó, tóc dài buông xõa không ngừng lay động.

Rừng núi hoang vu lúc này cũng chỉ còn mình ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 16/ Phiêu Bạt Giang Hồ.

Những đốm sáng kia cuối cùng rồi cũng biến mất, trên mặt đất hiện ra một cây trầm bằng gỗ rất tinh xảo, thấp thoáng hiện lên đường sáng hồng cùng chút hương sen mờ nhạt...

—

Ta đứng đó, như trời trồng, cây trầm kia đã được cài lên tóc, trong người có chút thuật pháp cũng đủ để làm mấy dấu máu trên váy ỉn đi...ta không muốn nó nhanh chóng biến mất.

—

Trước đây, khi còn là một thạch đầu ta đã ao ước làm biết bao việc lúc này lại hoàn toàn quên hết, cả dung mạo bấy lâu luôn khiến ta bận tâm đều không còn quan trọng. Thì ra từ đầu Liêm Trương mang ta đi là đã suy tính việc này. Mặc kệ là trước kia hấn nợ ta cái gì, thế này là quá đủ, hơn nữa đã thành ta nợ hấn.

—

Ta bây giờ sẽ đi đâu? Làm sao có thể trở về Khương Thanh đạo quán? Làm sao để đối mặt với mấy người Tiêu Thần, Tâm Như, Tôn Thọ sư huynh? Ta đi giang hồ.

—

Trước đây khi chưa gặp Liêm Trương ta quanh năm chỉ ở trên núi Thanh Khương, về sau thì ở trong đạo quán, căn bản chưa từng một mình ra ngoài. Bây giờ quả thật lo sợ, nhất thời không biết nên làm thế nào.

—

Nơi ta đang đứng có tên là Trương Thạch Khúc. Ta nghe chữ 'thạch' kia cảm thấy có chút họ hàng liền cứ theo hướng đó mà bước thẳng, chưa tới một canh giờ sau trời đã sáng.

—

Rừng cây này tuy nói là bạt ngàn lại rất dễ tìm thấy lối ra. Ta cứ theo một con đường mòn mà đi, cuối cùng nhìn thấy một thôn nhỏ cạnh bìa rừng, lưng lại dựa sát vào ngọn núi phía sau. Trong lòng có chút khởi sắc, vội vàng tìm đến.

—

Đại tẩu trong nhà này là một bà góa, tẩu ấy sống cùng cậu con trai 5 tuổi. Thành bé này rất khôi ngô, thấy ta liền gọi một tiếng “tỷ tỷ xinh đẹp”, ta cũng vì thế mà vô cùng biết ơn Tiêu Thần kia.

—

Liều tẩu nhìn ta một hồi, lại chép miệng:

”Muội muội à, muội còn nhỏ như vậy sao đã một mình dời khỏi nhà? Không bằng lòng điều gì sao?”

Tẩu ấy nói xong lại nhìn tiểu Không Không bên cạnh, rầu rĩ:

”Ta trước kia cũng vì không hiểu chuyện, hại tới giờ cũng chỉ có thể ở chân núi Thạch Khúc này.

—

Trong lòng ta thầm nghĩ, không biết tẩu tẩu là không hiểu chuyện gì nhưng ta với tẩu thật cùng là có nhà không thể về. Suy nghĩ thế, xong ta lại hỏi Liều tẩu:

” Nhà tàu trước kia ở đâu? Còn nữa, sao không thấy ba tiểu Không Không?”

—

Liêu tàu vẫy tay nói tiểu Không Không ra ngoài xong mới nói với ta:

” Ta bình thường chưa từng nói chuyện này với ai, không hiểu sao hôm nay lại có cảm ý muốn cho mọi người biết”

—

Tàu ấy nhắc chiếc ghế ra, ý bảo ta ngồi xuống, nói tiếp:

” Nhà ta vốn là ở Khiêm Trấn thành, cha ta cũng là một thương nhân có tiếng ở đó, 6 năm trước ta cùng Nhuyễn Tích, tức là cha tiểu Không Không định sẵn hôn ước. Tuy nhiên chàng là một tướng quân, hai ta chưa kịp thành thân thì đã phải chia xa, chàng ra trận, cũng không lâu sau ta được tin chàng bị ám hại. Hồi đó trong thành gia phủ họ Ngược nắm quyền tuyệt đối, nghe nói có ẩn cơ gì đó. Ngược Lượng Hà là con trai cả nhà họ, cha vì muốn cứu vớt cơ nghiệp hơn cả là vì ta mới đồng ý gả ta cho hắn. Ta không đồng ý...”

” Thế là tàu bỏ đi?” ta hỏi tiếp.

Liêu tàu gật đầu.

—

Ta nhìn Liêu tàu một lượt từ trên xuống dưới, thầm đánh giá:

” Tàu tàu này rốt cuộc là người thế nào? Sao có thể đem chuyện của bản thân nói với một người xa lạ như ta? Cũng có thể tỷ ấy cô đơn lâu quá”

Trong lòng ta tràn ngập thương cảm.

—

Thật ra, ta chẳng qua mới chỉ 11 tuổi nhưng đã dùng chút phép thuật làm trông giống 17, 18, người cao siêu một chút chắc chắn sẽ nhận ra. Nhưng Liêu tàu là người bình thường, đương nhiên không biết.

—

Cạnh nhà tiểu Không Không có một căn lớn hơn, cả chủ nhà cũng bự hơn, thường xuyên bắt nạt cậu nhóc. Ta ở lại nhà Liêu tàu hai ngày, trước khi dời đi còn dạy dỗ cho tiểu từ kia một chút.

—

Ta dùng chút bụi đá biến thành một bóng ma, tới đến nhân lúc nó đi vệ sinh mà nhào ma dọa nạt, mà ma của ta không có sợ nước tiểu nha.

—

Tên mập bự trắng kia nhìn thấy con ma liền ngã bật ra, run rẩy:

” Yêu...yêu...quái...”

Ta cười khà khà:

” Tiểu tử, ta không phải yêu quái.haha. Yêu quái thích ăn thịt người, ta lại thích cái đó của người.”

Thằng bé kia sợ hãi:

” Đừng...ngươi đừng lấy cái đó...cha nói ta còn phải lấy vợ...”

Ta làm tiếng mài dao quẹt quẹt, lại nhìn thằng nhỏ:

” Có điều, nếu ngươi hứa sẽ không bắt nạt tiểu Không Không nữa, từ nay luôn bảo vệ nó ta sẽ xem xét lại.”

Thằng bé kia lập tức đồng ý.

—

Ta đang ngồi trên ghế ăn bánh Liêu tàu làm, tiểu Không Không hớn hờ từ ngoài chạy lại:

” Y Vũ tỷ tỷ, hôm nay tiểu Khúc Dự rất tốt với đệ, còn mời đệ ăn bánh nhà hắn làm”

Tiểu Khúc Dụ kia là tên mập đó. Ta mỉm cười xoa đầu cậu nhóc:

”Đương nhiên, mà bánh mẹ đệ làm cũng rất ngon, đệ mau lại đây ăn thử đi.”

Tiểu Không Không vui vẻ chạy lại chỗ ta, cầm một chiếc bánh khoai lên, cắn một miếng lại híp mắt nhìn ta cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 16.2

Ta rời khỏi nhà mẹ con Liêu tẩu liền lên đường đi Khiêm Trấn Thành, dọc đường nghĩ thế nào cũng không hết buồn cười, thằng nhỏ tiểu Không Không kia lúc tiễn ta dặn dò rất kỹ:

”Y Vũ tỷ tỷ, tỷ nhất định phải đợi đệ lớn lên, khi đó sẽ đi tìm tỷ” giọng nói còn non nớt lại rất chắc chắn, không hổ là con trai đại tướng quân.

—

Một mình lưu lạc giang hồ thật không hề thú vị như ta đã tưởng. Lúc trước vừa ra khỏi rừng đã may mắn gặp được thôn nhỏ, bây giờ lại ngang dọc cả ngày cũng không thấy dấu hiệu có người từng ở qua. Trong lòng sản sinh ngao ngán.

—

Hôm nay nhằm ngày 21, không phải rằm, trăng vì thế mà không tròn, hơn nữa vài quãng mây đen lớn vờn che mất dạng. Ta leo lên một cây đại thụ lực lưỡng mà đánh một giấc.

—

Nửa đêm, cũng không hiểu có phải mơ ngủ hay không, ta nghe thấy tiếng sói tru, mà nghe lại kì kì, không giống thứ âm thanh trước đây từng nghe qua. Ta trong lòng tự nhủ: sói dù gì cũng không khoái khẩu món đá nên yên tâm ngủ tiếp.

—

Động tĩnh ngày một tới gần, lại chẳng biết thế nào dừng lại bên cạnh ta. Nằm trên cây đương nhiên là không dễ chịu, ta dang chân đạp mạnh một cái, một phần “thân đại thụ” lồm xướng, sau đó vài giây liền cảm nhận được cái chân kia bị gắt gao túm lấy. Trong lòng thầm kêu không ổn: “không lẽ mấy năm không gặp lang tộc đã tiến hóa đến khả năng treo cây?” nghĩ thế nào cũng không có khả năng.

—

Nam tử trước mặt cười tà nhìn ta, cộng thêm vài phản ánh trắng yếu ớt, dáng vẻ kia càng thêm quỷ dị.

—

Ta đưa ánh mắt nhìn đôi chân nhỏ bé lại nhìn hắn, không khỏi hỗn loạn:

”Người...người...cái thứ kia...là ai?”

Nam tử trẻ cau mày hỏi lại:

”Cái thứ kia? Ta là cái thứ kia?”

Ta nhất thời không suy nghĩ liền vùng dậy đẩy hắn một cái, đẩy xong mới phát hiện ngu ngốc.

...

Tư thế của chúng ta lúc này phạm nhân nhìn vào rất ư không tế nhị. Có điều ta không phải phạm nhân, cũng chưa từng biết tới mấy thể loại lễ nghi ấy.

—

Người phía dưới bất động thanh sắc, ta tưởng hắn té chết liền lấy tay vỗ vỗ vào mặt hắn, hắn vẫn im lìm.

—

” Chết rồi sao? Phàm nhân sao lại yếu ớt như vậy?”

Trong đầu lúc này phát hiện một vấn đề cực kì nghiêm trọng: hắn chết không phải hại ta sát sinh sao? Không được!

—

Nghĩ là làm ta giữ nguyên tư thế đang nằm trên người hắn, dữ dội lắc, sau đó ghé sát mặt vào mũi, miệng hắn nghe hơi thở. Còn chưa đến nơi đã nhận thấy âm thanh lạ:

” Bạch...bạch...” nói tiếp từ trái hắn phát ra. Ta nghĩ là hắn đang giấu bảo vật liền đưa tay vào trong tìm kiếm. Vừa xuyên qua một lớp áo hắn bất ngờ trỗi dậy, ta vì thế mà giật mình nảy ra ngoài.

—

Nam tử kia đứng trong gió, tóc dài bay lòa xòa, hông đeo trường kiếm, cùng dáng người Tiêu Thần kia có nét tương đồng, nhưng tiếc là trời tối chỉ có thể nghe được hắn nói:

” Ngươi làm cái gì thế? Nữ nhân kiều mị sao?”

—

Ta bị hắn phát hiện liền lúng túng:

” Ta...cái đó...ta tưởng ngươi chết rồi”

Hắn trước sau như một, không thỏa mãn đợi ta nói tiếp. Ta đành thành thật:

” Ngươi giấu thứ quý giá gì ở kia? Cho ta xem một chút được không?”

—

Hắn theo tay ta nhìn xuống, nhãn mặt, lại không hiểu vì sao hắn lôi tay ta đặt vào chỗ tương tự của ta. Ta phát hiện thì ra mình cũng có. Không ngần ngại cho tay vào trong lưng sục...nửa ngày vẫn không thấy gì. Chỉ thấy mặt hắn “biến chất”.

—

Hắn nhìn ta một hồi mới nói:

” Ngươi thật không phải nữ nhân, cả con người cũng không giống.”

—

Ta vốn đã định thốt ra câu nói:

” Sao ngươi biết?” May mà kịp nuốt trở lại, thay thế bằng câu:

” Ngươi mới không phải người!”

—

Buổi sáng ta tỉnh dậy thấy bản thân đang nằm dưới gốc cây đại thụ kia, xung quanh ngoài mấy con chim nhỏ hoàn toàn không có bóng dáng người. Ta nghĩ lại chuyện tối qua liền khẳng định mình đi đường mệt mỏi mới sinh ra mê sảng. Chính lại đầu tóc tươm tất một chút rồi nhanh chóng lên đường.

—

Con sông trước mặt rộng khoảng vài thước, may mắn có một cây cầu nhỏ, ta thuận tiện qua được sông, giữa trưa thì đến cổng thành Khiêm Trấn.

—

Thành này canh gác cực kì cẩn trọng, hệt như hoàng đế đang ngự ở trong, bất kì lúc nào cũng có kẻ rình mò ám sát.

—

Một lính canh chặn ta lại, lạnh lùng hỏi:

” Ngươi từ đâu tới? Mau xuất trình giấy thông hành.”

Đừng nói là xuất trình giấy, đến nó là vật gì ta cũng không biết. Lục lộn trí nhớ một hồi cuối cùng chìa tay ra trước nói:

”Ta không có giấy thông hành, chỉ có cái này.”

—

Lính canh nhìn thấy thứ kia lập tức dập đầu:

”Tiểu nhân ngu ngốc, xin cô nương bỏ qua, kim bài của Thánh thượng tất nhiên là đủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 16.3

Tên lính lệ luyến quýnh một hồi sau đó để ta vào trong thành.

—

Quả là không có nói khoác, nơi này rất chi phồn thịnh, dân chúng đa phần đều khá giả, hoàn toàn không thấy bóng dáng ăn mày. Ta nhìn tấm kim bài lúc này đã biến thành một phiến đá nhỏ phi cười. Cái thứ kia là ta thấy trong nhà Liêu tâu, không ngờ lại có tác dụng như vậy, hẳn là của Nhuyễn Tích tướng quân để lại.

—

Thùng thăng đá chân đá tay một thân đi tới từ lâu trước mặt. Vị sư bá vừa từ trong đi ra thấy ta liền làm dáng vẻ ngạc nhiên:

”Nha đầu nhà ngươi sao lại có sở thích đến cái chỗ này?”

—

Ta tiện tay nhón một miếng trong cái đĩa trên tay sư bá kia nói:

”Cái chỗ này thì sao? Chẳng lẽ nam tử đến được chúng ta lại không?”

—

Không chỉ ở Khương Thanh tâm vài năm mà trước kia ở núi đá ta vẫn nghe phàm nhân luôn phân biệt đối xử nam nữ, phàm là nữ nhân chỉ có thể sớm ngày khép nép

, nhu mì. Nghĩ tới liền thấy bất bình. Đã vậy ta sẽ mang toàn bộ đảo ngược hết.

—

Sư bá kia nghe ta nói liền cười khà khà:

”Tốt lắm nha đầu, bữa hôm nay ta mời ngươi ăn.”

—

Ta có chút không ngờ tới, xong nhanh chóng làm thi vụ càn quét tiệc rượu.

—

Một miếng thịt lại một hớp rượu, ta cứ thế làm cho đám nam nhân trong quán há mồm tròn mắt, mấy tên còn nổi hứng muốn cùng ta thi tài, kết quả đều là lết không nổi. Căn bản là đá đầu có giấu rượu.

—

—

Cũng chẳng qua bao lâu tên tuổi ta nổ như pháo, phàm là nam sĩ giang hồ đều muốn cùng ta thưởng qua vài chum. Lại nói, ta phải cảm ơn đám phàm nhân đó, nếu không có họ ta sao ở lại được Thẩm Thương quán của Tam bá. Tuy rằng làm chân chạy bàn nhưng không cần lo nơi ở.

—
Thiếu nữ Niên Hạ trắng tròn 15 chính là con gái của tửu Tam(rượu 3) sư bá. Nàng ta rất mực hiền lành yếu đuối. Ta cuối cùng cũng hiểu Tam bá vì sao mà để lọt mắt tinh cách kia của ta.

—
”Chủ quán, cho hai bình Nguyệt quan mĩ”

Lão Tam tửu trong nhiệt tình đáp lại:

”Có ngay có ngay”

rồi lại vẫy tay kêu ta mang rượu ra.

—
Ta nhìn tấm giấy đỏ ba chữ “Nguyệt quan mĩ” liền thấy kì lạ. Rượu này tên thật mới mẻ.

—
Vị khách quan kia nhận được bình, cũng không vội, lại nhìn ta cười:

”Cô nương chắc hẳn là Ngược Miên Y Vũ nổi tiếng khắp thành?”

—
Ta nghe nói cũng hữu lễ gật đầu:

”Là ta, công tử có hứng chỉ giáo?”

—
Người kia đẩy một bình rượu sang kê đối diện, ái ngại nói:

”Thật hổ thẹn...tại hạ không có được bản lĩnh ấy, có điều còn một người, tiếc là hôm nay hắn không tới.”

—
Từ lâu lúc này đang đông khách, đứng như vậy e không tiện. Ta nghĩ vậy liền nói với hắn một tiếng:

”Vậy khi nào có cơ hội công tử hãy đưa người kia tới, còn có việc, ta đi trước.”

”Được được” y nghe xong liền gật đầu.

—
Hàng ngày có tới hơn trăm người lui tới, căn bản không đáng để ý, nhưng hôm nay không dung lại xuất hiện một nam nhân lạ mặt, nhìn sao cũng không giống người trong thành. Ta tò mò liền hỏi Tam bá:

”Bá bá, vị kia là ai?”

—
Tam bá theo hướng ta ,không lâu trả lời:

”Người đó là tướng quân Tượng Nhân, dăm bữa trước phụng mệnh Thánh Thượng tới thành. Người từ bên ngoài tới khó trách lạ lùng.”

—
Ta ngẫm nghĩ một lát liền đem chuyện này quên đi. Có điều đại tướng quân ngự giá, công thành canh gác nghiêm ngặt một chút cũng là việc nên làm.

—
Nha đầu Niên Hạ kia thường ngày gần tới giờ cơm trưa đều tới kêu chúng ta một tiếng. Ta và Tam bá liền thu xếp nhanh chóng trở về. Lúc đi ngang qua Tiểu Hà thấy dân chúng tập chung đông mới sinh lạ, quay qua tam bá hỏi:

” Sư bá, kia là việc gì?”

—

Tam bá hướng mắt về phía đám đông nói với ta:

” Tiểu Hà xưa nay là nơi Ngược Phủ ban bố cáo, phát thiện. Hôm nay hẳn là một trong hai việc trên. Chi bằng chúng ta qua đó coi một chút.”

—

Ta đồng ý, tới nơi liền dùng thân hình nhỏ bé len qua. Quả nhiên là phát thiện, bản thân may mắn cũng nhận được một bao ngũ cốc.

—

La Hàn Hàn là tỳ nữ của Niên Hạ, tính tình đặc biệt mạnh mẽ hơn chủ nhân. Vừa nhìn thấy chúng ta từ cổng chính tiến vào liền nói:

” Hai người sao lại trễ như vậy? Com canh toàn bộ đã nguội hết.”

—

Ta hạ bao ngũ cốc xuống, cười cười nói:

” Chúng ta đi xem Ngược gia phát thiện, còn được tặng một bao.”

—

La Hàn Hàn lập tức nhìn ta ngưỡng mộ:

” Cô nương tự mình mang về thật là tài giỏi nha.”

—

Tam bá một bên cười hà hà. Vừa khi ấy Niên Hạ từ trong nhà bước ra. Ta trở về phòng thay qua bộ đồ mới, lúc trở lại tất cả đã ngồi vào bàn. Trong lòng ta bất giác nhớ tới những bữa cơm vui vẻ ở Khương Thanh Tâm. Kì thực ta là chưa một lần được thử qua, xong lại thấy vô cùng êm đềm, ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 17/ Chuyện Trong Thành Khiêm Trấn, Bí Ẩn Ngược Gia.(1)

Cũng được hơn một tháng ta ở trong Niên gia, thường ngày là tới Thảm Thương quán, lúc rảnh dỗi lại cùng La Hàn Hàn 'giáo huấn' Niên tiểu thư thế nào là 'phong thái nam nhĩ' như cha nàng mong muốn.

—

Khoảng giữa tháng 3, thành Khiêm Trấn tổ chức đại hội ti võ. Vốn là không câu nệ nam nữ nhưng trước giờ vẫn không hề có nữ nhi tham gia. Năm nay ta chính là ngoại lệ, hơn nữa vị tướng quân Tượng Nhân kia cũng lưu lại tới khi kết thúc. Đại hội vì thế mà náo nhiệt hơn hẳn.

—

Tam bá từ sảnh chính đi tới, ngó thấy ta đang lau chùi bảo kiếm liền tươi cười tiến lại:

” Vũ nha đầu, người thời gian này không cần tới tũ lâu nữa, nên chuyên tâm luyện tập.”

—

Ta nhắc bảo kiếm sang một bên, ái ngại:

” Thế sao được, bảo kiếm thúc đã tặng ta. Vật quý hiếm như vậy ta sao có thể mang tay không mà đổi?”

—

Niên Tam sư bá lại cười khà khà, một tay vuốt râu, đáng vẻ so với Liễm Trương già có vài phần giống:

”Khà khà. Ngươi không cần khách khí, đánh hết sức là được.”

—

Ta nhìn Tam bá một lát liền gật đầu.

—

Người trong thành phẩm là nam nhi đều ưa thích “Lạc tiêu hoa” của Thảm Thương quán. Ngược gia cũng đặt hơn 5 chục vò mang tới nhà. Đoán chừng bày tiệc tùng gì đó.

—

Niên Tam bá đúng lúc đang kiểm người đưa hàng ta lại đi tới liền giao ta đảm nhiệm việc này.

—

Trước khi mang đồ đi, Tam bá còn dặn ta một câu:

”Ngươi đi cửa sau phía Tây...nơi ấy gần kho rượu”

—

Ta vốn là chưa nghĩ tới cái này, có điều lão Tam đã nói thế ta đây sẽ mang rượu hiến ngang cửa chính mà đi.

—

Gõ cửa một hồi cuối cùng cũng có người ra mở cửa, đoán qua là quản gia nhà họ. Người kia nhìn thấy ta tỏ ý ngạc nhiên:

”Người là ai? Sao dám tới nơi này gây rối?”

Ta nhìn y một lượt mới trả lời:

”Ta là người Thảm Thương quán, các người đặt rượu chỗ chúng ta?”

Y ánh mắt có nghi ngờ hỏi:

”Người mới?”

Ta gật đầu.

—

Giao đồ xong, còn được khuyến mại một lời nhắc nhở 'trân tình': “ngươi lần sau muốn mọi thứ toàn vẹn nên đi cửa Tây.”

—

Ta trên đường ra khỏi phủ có đi ngang một hậu viện, lại không hiểu vì sao mà cảm thấy căn nhà trúc nhỏ nhỏ sau tường sinh lực hấp dẫn kì lạ. Xong ý thức được nơi này là đầu liền không tiện lưu lại, đi thẳng về Niên gia, cũng không ghé qua tựa lâu của Tam bá báo cáo kết quả.

—

Ta cùng La Hàn Hàn đang mãi nói chuyện, không để ý tới Niên Hạ đã đứng bên cạnh từ lúc nào, còn đang nhìn ta chăm chăm. Ta khi này mới phát hiện thế ngồi kì cục của mình, chân gác ngược lên hòn non bộ, người ngã về phía sau. Coi đáng vẻ kia không khó đoán được Niên tiểu thư kia sắp mang gia phong thực nữ ra mà 'thuyết giảng'. Ta lập tức xua tay:

”Cái này, cái này ngươi không cần để ý, ta vốn không có ý định lập thất, hà có phải câu nệ?... Mà ngươi tới tìm tiểu Hàn à? Đã vậy ta đi trước.”

—

Tiểu Hàn mang ánh mắt trách móc nhìn ta, ta cũng không tẩu thoát thành công. Niên Hạ nói:

”Ngươi hôm nay không luyện tập chi bằng theo ta ra phố mua đồ, tiện thể thay đổi không khí.”

—

Ra phố? Ta đương nhiên là thích, có điều phải đi cùng Niên Hạ thực nữ này liền mất hết hứng thú. Xong không thể từ chối đành quay sang kéo La Hàn Hàn cùng đi. La Hàn Hàn mặt mày cũng chẳng vui vẻ gì.

Sống ở Khiêm Trấn thành này vài tháng rồi ta đối với văn hóa ở đây cũng hiểu qua đôi chút, vì thế mà giao tiếp cũng không mấy khó khăn.

Đường xá đi lại khá là đông đúc, một tiểu hải tử vô ý đụng chúng ta, kẹo hồ lô trên tay vang xuống đất mới giật mình òa khóc. Ta trước đây chưa từng đồ trẻ con, kì thực vô cùng bối rối. Cũng may Niên Hạ đã mang vài cây kẹo khác đền cho nó. Tiểu hải tử kia quả nhiên ngừng khóc.

Thiếu phụ trẻ dẫn đứa nhỏ đi rồi ta mới sực nhớ ra một chuyện liền quay qua hỏi La Hàn Hàn:

”Người sống trong thành này lâu như vậy có từng nghe qua vị thương gia họ Liêu không?”

La Hàn Hàn nhìn sang ta lại hỏi:

”Cô nương phải chăng muốn hỏi Liêu Công?”

Ta lắc đầu:

”Cũng không rõ, có điều vị thương gia này có nữ nhi tên Liêu Nhi?”

Niên Hạ khi trước còn đang bận lựa vải, bây giờ mới chú ý tới chuyện này liền nói, giọng điệu có chút ngạc nhiên:

”Người hỏi Liêu tử? Nhưng mà tử ấy mất đã qua 6 năm rồi, người là lần đầu tới đây, làm sao lại...?”

Ta nghe xong liền giật mình. Người này đã mất 6 năm trước rồi? Không phải mới vài tháng còn cùng ta nói chuyện sao? Cả tiểu Không Không đáng yêu kia nữa? Không lẽ là người khác?

Thấy ta ngây ra, Niên Hạ liền kéo nhẹ ta một cái, lo lắng hỏi:

”Người không sao chứ?”

Ta bấy giờ mới thoát ra khỏi suy nghĩ kia, cười một tiếng qua loa rồi nói:

”Không sao, chúng ta qua tiệm trang sức lựa cho tiểu Hàn vài món.”

Niên Hạ liền gật đầu đồng ý, duy có La Hàn Hàn lại mang ánh mắt đầy 'oán khỉ' nhìn ta. Ta ái ngại liền lảng sang góc nhìn khác, không để ý tới nha đầu đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 17.2

Người dân hai bên đường đột nhiên náo loạn, một kẻ mặc đồ đen chạy vụt qua trước mặt, sau đó là một toán binh lính. Người kia không bao lâu đã mất hoàn toàn dấu vết.

Ta ban đầu vốn tưởng việc gì nghiêm trọng, không ngờ chỉ là cướp giật đơn thuần không khỏi có chút mất hứng. Hơn nữa, vật kia hẳn là không mấy quan trọng mới dễ dàng được bỏ qua như thế.

Từ bên này có thể nhìn thấy một nhóm người đang tụ tập bàn tán. Ta vốn là có thể nghe được, xong lại thấy việc này không được đạo đức cho lắm liền cùng hai người kia dời đi. Niên Hạ tiểu thư khi trước còn kinh sợ nay đã lại hăng hái coi đồ. Ta cùng Hàn Hàn vì thế mà cũng đỡ lo lắng chút.

Lang thang trên phố cả ngày, đồ ăn bữa trưa giương như đã hoàn toàn tiêu hóa hết, ta cố gắng lắm mới mang nỗi thân tàn này về phòng. Lúc giờ đã sẩm tối, thân mình mệt mỏi tắm xong liền đi ngủ, cũng không để ý xung quanh có gì thay đổi hay không. Chắc là không...z.z.z

Nửa đêm, ta bị tiếng ồn ào đánh thức, nhìn qua cửa phòng liền thấy ánh lửa sáng bùng, không hiểu chuyện gì lập tức chạy ra.

Binh lính triều đình không hiểu vì sao ban đêm lại xông vào nhà dân lục soát, không lẽ đã xảy ra cái gì?

Căn phòng nhỏ của ta rực sáng ánh đuốc, không bao lâu sau cũng bị đám người kia lục tung lên. Đợi họ ra hết, ta bấy giờ mới lên tiếng:

”Mấy vị quan binh, có thể nói ta biết có việc gì không? Các người vì sao đêm tối còn đi khắp nơi náo động?”

Người kia đoán chừng là một quan binh tốt, kiên trì giải thích cho mấy người chúng ta:

”Nhuyễn Tích tướng quân bị sát hại, chúng ta đang lùng bắt hung thủ?”

Nhuyễn Tích tướng quân? Cái gì nữa đây?

Ta còn đang ngây ra đã nghe thấy giọng nói đầy bất ngờ của Tam bá:

”Bị ám sát rồi? Y là bị lúc nào?”

Quan binh kia giọng điệu có vẻ không chắc chắn:

”Có lẽ là cùng thời điểm xảy ra vụ cướp.”

nói xong bị chỉ huy liếc mắt cảnh cáo liền im lặng.

Tướng binh kia nghiêm nghị:

”Phát hiện kẻ nào khả nghi lập tức thông báo cho triều đình, sẽ có trọng thưởng.” Xong cả đoàn người liền dời đi.

Ta ngu ngơ trở về phòng, nhìn một lượt, vẫn không thấy mất gì ngoài đầu óc mơ hồ. Lần đầu tiên thấy mình lạc giữa khoảng đen không lối thoát. Rốt cuộc cái ta nghe được đầu mới là sự thật?

Ta vốn định đi tìm La Hàn Hàn xác nhận vài chuyện, đi đến nửa đường lại không biết vì sao đổi ý, quay về phòng đi ngủ.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, ta quyết định mang chuyện rắc rối này gác sang một bên, dồn tâm trí vào đại hội ti vũ sẽ diễn ra vào mấy ngày tới.

—

Ngược gia bọn họ chính là người đứng sau đại hội này, Ngược lão gia đương nhiên là một trong những nhân vật quan trọng. Tuy nhiên kể bên y còn có một chỗ trống, hình như là của Ngược thiếu gia. Ta cũng nôn nóng muốn gặp tận mắt Ngược Lượng Hà kia. Thế nhưng phân nửa cuộc thi cũng không thấy hắn xuất hiện. Kì thực có chút thất vọng.

—

Hiệp một vòng hai hai kiếm sĩ người trong kẻ ngoài thành đấu với nhau. Một là Hách Kiếm, một là Y Thiếu Đan. Y Thiếu Đan chiến thắng. Hiệp hai, hiệp ba...có phần nhàn chán, người ta dự đoán đa phần chiến thắng. Không hề có cái gọi là kì tích. Có điều có một kẻ vô cùng lợi hại, võ công của y, đừng nói là người thường, ta đây có dùng phép thuật cũng khó có cơ hội. Hắn là từ chỗ nào chui ra?

—

Ta cứ mãi suy nghĩ, lại không để ý mình chính là đối thủ cuối cùng của y. Y hình như cũng không ngờ một nữ nhi như ta có thể đứng cùng vị trí.

—

Chiều đầu tiên hắn xuất ra là khinh thương, chiều thứ hai là đùa cợt, chiều thứ ba có chút bay bổng, còn lại ta đều không đoán được, chỉ biết cô hết sức chống trả.

—

Tam bá phía dưới hình như có chút lo lắng, nói vọng lên:

”Ngươi không cần gắng sức, như vậy là đã tốt lắm rồi.”

Niên Tam bá không nói ta cũng biết, tuy nhiên lại không có cách nào từ bỏ.

—

Người trước mặt, ta không nhìn được dung mạo, tuy nhiên lời nói lại có nét quen thuộc

”Ngươi thật cứng đầu“. Nói xong bảo kiếm trên tay ta mất đà lao xuống võ đài. Kết quả đã rõ...

—

Ta vốn tưởng người chiến thắng là cao thủ kia, lại không ngờ bản thân lại được ca tụng. Trọng tài là một thiếu niên tướng mạo rất được. Y vỗ vai người kia, cười nói:

”Ngược tiểu tử, ngươi trêu ghẹo nàng như vậy thật là quá đáng. Nàng vốn là đã chiến thắng”

—

Người kia nghe xong liền cười, mặt nạ trên mặt được gỡ xuống, hào sảng nói:

”Ta không phải đã giúp nàng loại đi vài đối thủ, nàng còn muốn gì nữa?”

Bọn họ coi ta như không khí, thoải mái bàn tán.

—

Lúc này bên dưới võ đài truyền lên vài giọng nói:

”Là Ngược thiếu gia”

Người kia sau khi bỏ lại ba chữ:“tiếp tục đi” liền đáp xuống vị trí trống.

—

Hắn không lẽ là Ngược Lượng Hà?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 17.3

Đại hội tỉ vũ sớm đã hoàn thành, người cũng đã trở về hết, ta lại không quan tâm tới giải thưởng, một mực theo bóng nam tử tuần tú kia. Thoáng một cái cả hai chúng ta đều đã đứng trong một đình viện nhỏ, xung quanh hoàn toàn không có người khác. Nam tử kia bất chợt dừng bước, y hẳn là từ lâu đã phát hiện sự có mặt của ta.

—

Ta bất ngờ lúng túng, không biết thế nào cho phải, chẳng lẽ nhận đại là bản thân ái mộ mới đi theo y. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, đánh bạo lên tiếng:

” Công tử...”

—

Người kia nhanh chóng quay qua nhìn ta, trên môi xuất hiện nét cười:

” Tiểu muội cuối cùng cũng chịu lên tiếng rồi.”

Ta “A” lên một tiếng, không mấy thoải mái nhìn hắn:

” Công tử vì sao kêu ta là tiểu muội, xem chừng ngươi không hẳn đã hơn ta.”

—

Nam tử kia không coi vào mắt biểu cảm của ta, y tiếp tục cười, lại trực tiếp nhìn ta:

” Thật sao?”

—

Ta nghe y hỏi có chút chột dạ, lại nhớ tới việc chính mới quay sang nhìn y, chân thành hỏi:

” Công tử, có thể cho ta biết ngươi tên gọi là gì không?”

—

Hắn có vẻ hơi bất ngờ, hình như không suy nghĩ ta sẽ hỏi câu đó, xong rất nhanh chóng bình thản mà nói với ta:

” Trước khi hỏi tên người khác phải tự giới thiệu tên mình đã.”

Ta liền đáp ứng y, vội vàng nói:

” Ta họ Ngược Miên, tên gọi Y Vũ.”

—

Hắn trên mặt hiện vài tia thú vị:

” Chúng ta coi như họ hàng nha, chỉ bằng muội gọi ta một tiếng sư huynh, ta lập tức nói cho muội biết.”

Ta lúc đó cũng không suy nghĩ, vội vàng đồng ý, gọi hắn một tiếng “sư huynh”. Kết quả hắn xoa đầu ta, cười khi khi:

” Muội muội ngoan, huynh là Ngược Khiêm, nhớ cho kĩ”

—

Ta nghe xong không kim nổi thốt lên một tiếng kinh ngạc:

” Ngược Khiêm!?”

Hắn bị ta làm giật mình, gật đầu:

” Phải, muội không cần kích động như thế đâu. Ta biết muội đang rất vui vẻ.”

—

Vui về ư? Không nha, tâm trạng ta hoàn toàn trái ngược nha. Có điều toàn bộ những thắc mắc, ta sau này mới đem hỏi hấn. Kết quả là hấn nói huynh trưởng Ngược Lượng Hà kia, 6 năm về trước Ngược gia đã đưa đi hỏa thiêu. Cho cùng là y sớm đã không còn tồn tại, lại là cách đây 6 năm. Ta vì cái này xem chút bị hù chết.

—

Thẩm Thương quán tu sửa xong thập phần thoáng mát, bàn ghế cũng sắm thêm vài bộ, khách quan cũng đông hơn trước rất nhiều.

—

Từ ngày tham gia đại hội kia, danh tiếng của ta chẳng mấy chốc đã lan đi khắp nơi, mọi người gặp qua đều khen ngợi ta một tiếng, ngay cả Niên Hạ vốn ưa dịu dàng cũng sinh cảm thích.

—

La Hàn Hàn nhìn ta khẩn thiết:

”Cô nương học võ công nơi nào? Có thể chỉ cho ta được không?”

—

Nghe nàng nói vậy thật không biết trả lời ra sao, ta trước đây cũng chưa từng học qua vị sư phụ nào, cái đó chỉ là chôm được mỗi nơi một ít, cộng thêm chút khôn vặt, dùng chính chiêu thức của họ đánh bại họ mà thôi.

—

Đúng lúc ta đang khó xử lại thấy A Tân từ ngoài chạy vào truyền đạt:

”Y Vũ cô nương, ở Thẩm Thương quán có người tìm, lão gia nói ta về gọi cô nương?”

”Là tới thách đấu sao?”

La Hàn Hàn tò mò hỏi.

A Tân lắc đầu: “cũng không biết.”

—

Ta khó khăn lắm mới tóm được cơ hội liền nhanh chóng lôi tiểu Tân ra cửa:

”Chúng ta mau đi thôi.”

—

Ta nhìn người đối diện có chút quen biết lại không thể nhớ ra là ai. May mà y đã lên tiếng:

”Tại hạ là người khi trước đã hứa sẽ đưa một kẻ đến cùng cô nương đo tửu lượng, không biết cô nương có nhớ?”

—

Ta một hồi suy nghĩ liền nhớ ra y là vị khách quan nọ liền cười chào hỏi:

”Ra là công tử, vậy người kia đâu?”

”Hắn ở đây.”

—

Ta nhìn nam tử kia có chút ngạc nhiên, lát sau liền thân thiết gọi một tiếng “Sư huynh”. Hấn cũng nhìn ta đáp lại một tiếng “tiểu Sư muội.”

Người kia cười lớn: “thì ra là quen biết.haha”

—

Ngược Khiêm nhìn y lại cười một tiếng lớn:

”Lâm Điền huynh, chúng ta là huynh muội đó nha.”

—

Cả ba cùng ngồi vào bàn. Tửu lượng của hai người bọn họ tuy rằng rất khá, xong vẫn không thể thắng ta. Vốn là đã từng nói đã không hề thấm rượu nha. Bất quá chỉ như nước lã mà thôi.

—

Hai người cùng nhau trở về, ta có cảm thấy nào cũng không được. Lâm Điền kia trước khi dời đi còn lưu lại nói với ta một câu:

”Tiểu muội thật sự...rất được.”

—

Sau khi hai người kia đi khuất, ta cũng mau chóng thu dọn trở về Niên gia. Ăn uống một chút liền trở về phòng ngủ một giấc. Ta đúng là không say nhưng không phải không biết mệt nha.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: 18/ Chuyện Trong Thành Khiêm Trấn, Bí Ẩn Ngược Gia (2).

Hôm ấy, ta đang cùng La Hàn Hàn giúp Niên Hạ dựng một cây cột lấy chỗ phơi đồ, từ bờ tường đối diện, một nam tử vụt qua, thoáng cái đã đứng trước mặt chúng ta. Ngược Khiêm gật đầu chào hỏi một cái xong lại thân thiết gọi ta một tiếng:

”Tiểu Sư muội?”

Ta cau mày nhìn hắn:

”Huynh sao đi đứng lại giống như trộm cướp thế?”

—

Hắn không nói gì, trên môi thoáng nụ cười chết người. Năng sớm chiếu lên người hắn như vô số hào quang.

Ta sau khi quan sát một lượt lại hỏi hắn:

”Huynh thế nào lại tới tìm ta sớm như vậy?”

—

Hắn nghe xong liền sửa lại dáng vẻ có phần nghiêm túc nói:

”Ta là tới đưa muội đi gặp Trượng tướng quân.”

”Chuyện gì sao?”

Hắn không nói. Ta dặn dò người trong nhà mấy câu liền cùng hắn tới Ngược phủ. Lúc từ cửa chính đi vào có gặp quản gia nọ. Ta hất cao mặt mà đi, cũng không cả cái liếc mắt bô thí cho hắn.

—

Vị trượng tướng quân kia khoảng trung tuổi. Ta là lần đầu gặp mặt, lại không biết thế nào cho phải, người kia lại rất thoải mái, đối với tiểu tiết cũng không câu nệ.

—

Ngược Khiêm đã trở ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta với Trượng tướng quân, liền cúi đầu nghiêm chỉnh mà nói:

”Chẳng hay tướng quân có điều gì muốn chỉ bảo ta?”

—

Tượng tướng quân hơi cười, lại hỏi:

”Ngươi là Ngược Miên Y Vũ?”

Ta gật đầu.

” Là người giành chiến thắng tại đại hội ti võ?”

Ta lại gật đầu.

” Ngươi đang sống trong Niên gia?”

Ta vốn định tiếp tục gật đầu, lại thấy cái này thật là tội lớn của phạm nhân, đối với đại tướng quân lại một mực “bỏ cừ” liền lên tiếng:

” Đúng vậy, ta mấy tháng trước tới đây, nay đang ở nhờ Niên gia bọn họ.”

—

Tượng tướng quân hai tay để sau, xoay lưng lại phía ta, một lát mới lên tiếng, thập phần nghiêm túc:

” Ngươi sau này hãy tới Ngược phủ.”

—

Ta không kìm được liền “hả?” lên một tiếng. Người kia cũng không tức giận, lại một mực không đổi:

” Ngươi về chuẩn bị, ngày mai sẽ có người tới đón.”

—

La Hàn Hàn lưu luyến nhìn ta:

” Cô nương nhất định phải đi sao?”

Niên Hạ cầm tay nải của ta cũng không nỡ buông, mắt đã thấm ướt:

” Thật sự không thể ở lại thêm sao?”

—

Ta rầu rĩ gật đầu:

” Đúng vậy”

Lại nhìn qua Niên Tam bá này giờ vẫn yên lặng:

” Cảm ơn sự bá thời gian này đã chiếu cố ta.”

—

Tam bá có chút thâm trầm:

” Cũng không phải xa xôi, ngươi có thời gian có thể tới chỗ ta, có điều...nhớ bảo trọng.”

—

Niên Tam bá khẽ thở dài một chút sau đó bước nhanh về nhà. Ta từ hôm nay cũng mang máng đoán được là không thể trở lại nơi này nữa.

—

Tối đó, Niên gia bốc cháy, ta ngoài tro bụi, cũng không thể tìm được thứ gì hơn.

—

Trăng trong Ngược phủ cũng mang phần cao quý của gia đình quý tộc, tuy nhiên lại không có tâm trí nào tận hưởng.

—

Ta ngã lưng dựa vào cây cột gỗ. Sau lưng truyền tới tiếng bước chân. Ta vốn tưởng Ngược Khiêm mới lên tiếng:

”Huynh muộn thế này còn chưa ngủ sao?”

Đối phương không trả lời, từ từ ngồi xuống bên cạnh.

—

Y rõ ràng không phải Ngược Khiêm, dưới ánh trăng yếu ớt, ta không hiểu sao nhìn gương mặt kia có phần quen thuộc lại nhất thời không thể nhớ ra.

—

Y nhìn ta chờ đợi. Ta lúc này mới ý thức được liền hét lên:

”Này, ngươi là ai?”

Y không trả lời, lại nghe tiếng Ngược Khiêm:

”Lâm Điền huynh”

Ta giờ mới nhìn kĩ, thì ra là y.

—

Trong lòng bỗng dưng thắc mắc ta mới hỏi hần:

”Huynh vì sao giờ này ở đây?”

Hần hơi cười:

”Ta vốn là đã ở đây.”

—

Cũng không muốn hỏi gì thêm, trời lạnh ta liền về phòng trước, cũng không biết họ ngồi tới khi nào.

—

Vốn là chưa tới giờ thức dậy, ta lại không thể nào ngủ được. Nha hoàn ngoài cửa trông thấy ta liền nói:

”Cô nương, Lâm công tử đã thức dậy rồi.”

—

Ta thật không hiểu gì liền hỏi lại:

”Hần thức dậy cùng ta có liên quan gì?”

A đầu kia nghe xong cũng giật mình:

”Cô nương không phải như lời đại tướng quân, đi theo công tử sao?”

—

Ta lúc này mới vỡ lẽ, lập tức hỏi:

”Vậy hần đang ở đâu?”

A đầu kia đã khôi phục như cũ, chỉ tay về phía trước:

”Lúc ta tới đây đã gặp công tử ở hoa viên, cô nương đi hết con đường này sẽ tới.”

—

Ta nghe xong cảm ơn nàng một tiếng, nhanh chóng đi tới đó.

—
Trời buổi sớm có sương nhẹ. Lâm Điền kia mặc lam y khẽ bay nhẹ trong gió. Hắn thấy ta liền lên tiếng:

”Sớm như vậy đã dậy rồi sao?”

—
Vốn là trong lòng đang mắng chửi hắn là tên đạo đức giả, ngoài miệng vẫn phải giả bộ cười vui vẻ:

”Không sao, ta đã quen rồi.”

—
Hắn không nói ta cũng không tiện nhiều lời đành im lặng đứng đó cùng hắn ngắm hoa sớm. Hương thơm nhẹ nhàng kia quả thật khiến người ta rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 18.2

Sương sớm cũng đã quang dần, bầu trời lộ ra một mảng nắng, dọi nhẹ lên đám hoa cỏ trong vườn. Ta đưa tay hắt những giọt sương trên lá, lại nghe Lâm Điền nói:

”Người và ta từ trước đây đã từng gặp qua khi nào chưa?”

—
Ta nghe y hỏi, hơi giật mình, quả thật với đối phương có chút quen thuộc lại không nhớ ra. Rất lâu sau vẫn chưa trả lời, hắn liền phát tay nói một tiếng:

”Thôi bỏ đi”

nói xong liền một mực rời khỏi. Ta cũng nhanh chóng theo sau y mà trở ra ngoài. Tình cờ lại đi qua ngôi nhà trúc nhỏ nhỏ kia.

—
Cả ngày hôm nay ta đều nhàm chán, Lâm Điền hai chân hai tay bay nhảy ta đều không thể quản. Ta cũng chỉ biết âm thầm kêu khóc trong lòng.

—
Ngược Khiêm trên tay cầm bảo kiếm, rất bình tĩnh tiến về phía chúng ta, còn cách vài bước chân lên tiếng:

”Hai người thật thân thiết nha, hình bóng là một.haha”

—
Ta nghe xong liền liếc xéo hắn một cái cảnh cáo. Lâm Điền không tỏ thái độ gì.

—
Gần đây, trong thành Khiêm Trần bỗng xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, không phải lợn gà bị hút máu như dân chúng vẫn đồn đại, kì thực là người bị hút máu. Tuy nhiên thứ kia lại không hề để lại chút dấu vết nào trên thi thể nạn nhân. Điều này rất ưu kì quái.

—
Tượng tướng quân vốn là đã trở về kinh thành lại vì việc này mà níu lại, thập phần coi trọng an nguy của Lâm Điền kia. Người trong Ngược phủ cũng phòng bị vô cùng nghiêm ngặt.

—
Bàn đá đặt trong hoa viên đã bày sẵn một bộ ấm ly trà, thêm nữa là một giỏ trái cây. Ta ngồi xuống nhắc quả táo mọng lên cắn một miếng, lát sau mới nói:

” Hai người nghĩ xem, cái kia có thể là yêu quái không? Ta thực rất hiếu kì.”

—

Lâm Điền phát nhẹ tà áo, ngồi xuống bên cạnh, dáng vẻ như đang suy nghĩ lại không thấy phản ứng gì. Ngược Khiêm vỗ vai hắn một cái, hào sảng:

” Cái này, ngươi không cần giả bộ lo lắng, với nha đầu kia suy nghĩ cũng không khác là mấy.”

Kết quả, nói xong hai tên kia cùng nhau lớn giọng cười:

” Người huynh đệ, ngươi thật hiểu ta.”

—

Hai cặp mắt gian tà bỗng hướng lại chỗ ta:

” Chi bằng muội chịu khổ một chút nhé!”

A ha, ta cuối cùng cũng vỡ lẽ: hai tên càn giờ kia là muốn mang ta làm mồi nhử.

—

—

Canh hai, trời còn mù mịt, ba chúng ta đã bí mật dời khỏi Ngược phủ. Nghe nói, vụ án gần đây nhất là một người ở Vĩnh Hoa- một thôn nhỏ trong thành.

—

Ngược Khiêm đặt tay lên vai ta, 'an ủi':

” Tiểu muội ngoan, hai người bọn ta nhất định không để muội mất ngủ máu nào.”

Lâm Điền một bên gạt đầu phụ họa. Trong bóng tối lại chỉ thấy hai cặp đốm sáng. Ta mặt mày méo xệch, thâm nguyên rủa trong bụng:

” Hai tên thói tha, hùa nhau bắt nạt nữ nhi là ta, sau này nhất định bắt các ngươi trả giá!”

—

Thật không mất công chờ đợi, yêu kia không bao lâu đã ngửi thấy 'mùi máu thơm', theo gió lạnh ủa tới. Loáng cái trước mặt ta sương mù đã dày đặc.

—

Ta nghe tiếng sắc lạnh chọc vào mạch máu, trong lòng không hiểu vì sao không hề hỗn loạn, càng không hiểu yêu kia là bị cái gì, vừa chạm vào máu ta thân thể liền teo tóp. gương mặt nữ nhân sau màn che đoán chừng đã mất hết sắc. Biểu hiện căng thẳng, rất nhanh chóng sau đó xoay người bỏ chạy.”

—

Sương mù dày đặc kia cũng tức khắc biến mất. Lúc ta tìm tới, hai người kia vẫn đang bất tỉnh, lát sau mới tỉnh dậy. Ngược Khiêm làm mặt ngờ ngác nhìn ta:

” Nơi này là đâu?”

—

Ta nghe xong giận quá liền muốn đập hắn bẻ đầu, hắn liền lấy tay cản lại:

” Tiểu muội, đừng nóng, ta là đùa chút thôi... Nàng ta cũng có chút bản lĩnh, kì thực ả có chút bản lĩnh, có điều cũng chỉ bằng người học việc. Haha”

—

Ta nghe hắn nói xong liền bĩu môi:

” Cũng may, ả là mới học việc, nếu không ta hẳn đã phải tới gặp Diêm Vương cầu hồn hai người rồi.”

—

Không biết từ đâu truyền tới tin đồn rằng yêu tà, ẩn nấp trong Ngược phủ, thật kì tích, yêu tà đó coi là ta. Bọn họ nói, từ khi ta tới mới xảy ra cái này. Thật không thể hiểu được.

—

Dân tình kéo tới trước cửa nhà Ngược gia càng lúc càng đông. Ngược lão gia vì chuyện này mà vô cùng khó xử. Lâm Điền cùng Ngược Khiêm hoàn toàn trái lại. Đùa cợt:

”Nếu nha đầu nguoi thật là thứ kì quái kia không phải chúng ta đã thỏa tò mò sao?”

—

Lâm Điền uống một chum trà liền cười hào sảng:

”Cũng thật là giống nha”

—

Ta nhìn bọn họ, không nói gì, xoay người đi về phòng. Vừa đi, vừa không khỏi nghĩ ngợi lung tung. Vừa về tới nơi, ngay lập tức bị ánh sáng kì dị bao phủ, không lâu sau hoàn toàn trong trạng thái mất tự chủ.

—

Không nhớ gì hết, có điều ta là đang đứng ở đâu? Đang làm cái việc gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 18.3

Y phục trên người ta sớm đã không còn như cũ, xiêm y trắng đã loang ra muôn hoa máu, tóc rũ rượi, con người cùng ta khi trước hẳn không có chút liên quan nào.

—

Nơi này rất tối, có thể là một căn hầm nào đó, ta không chắc.

—

Phía sau ta văng vẳng một khúc nhạc, tựa như gần lại rất xa xôi, khúc nhạc kia ta đã từng nghe một người thổi... Trời trong xanh, cạnh hồ sen, ta còn nhớ hẳn đã thổi khúc đó cho đám 'cá sắc nữ' nghe, bị ta tình cờ thấy được... Có điều, giờ phút này vì có gì lại vang lên nơi đây?

—

Chỉ một thoáng rất ngắn ngủi âm thanh kia đã tắt ngấm. Ta thấy rõ mùi máu tanh lan tràn trong không khí, còn có hương rượu. Phải, rượu, là 'Lạc tiêu hoa' của Thẩm Thương quán.

—

”Nguoi.., cuối cùng cũng tỉnh...”

Giọng nói thập phần khó nhọc ấy không biết sao lọt vào tai ta lại rõ ràng như vậy. Ta lúc ấy không biết vì sao nghĩ tới Tiêu Thần. Đã rất lâu không gặp hẳn.

—

Trần trụi một hồi, lại thấy hơi thở yếu ớt kia, không nén nổi tiến lại. Kết quả, ta tận mắt thấy được qua chút ánh trắng gương mặt tái nhợt cùng y phục đầm máu của Lâm Điền. Nhất thời không khỏi hoảng hồn. Cuối cùng cũng nhớ ra hẳn. Hẳn chính là người bị ta mạo phạm trong khu rừng nọ. Tuy nhiên lại không có thời gian vui mừng. Hẳn thường ngày khí thế là vậy, lúc này kì thật thập phần khó đoán sống chết.

—

Ta vội chạy tới đỡ hẳn dậy, lo lắng hỏi:

”Nguoi ổn không? Vì sao lại thành ra thế này?”

—

Miệng hắn hơi cười, nhìn ta trêu chọc:

”Nhìn ta giống như đang ôn lăm sao?... Ngươi ra tay cũng thật muốn đoạt mạng người..”

—

Toàn thân ta tràn ngập một sự sợ hãi, run run nói:

”Ngươi, ngươi vì sao lại đùa như thế? Không vui chút nào...”

—

”Không phải đùa, kì thực là muối lăm”

Ngược Khiêm không biết từ lúc nào đã đứng phía sau ta.

—

Ta còn chưa kịp phản ứng gì đã bị hắn thúc giục liền nhan chóng rời khỏi. Ra tới ngoài phát hiện chỗ vừa rời chính là căn nhà trúc nhỏ sau đình viện Ngược phủ. Nhất thời càng thêm khó hiểu.

—

Xác binh lính nằm la liệt, khắp nơi tràn ngập mùi tử khí, lòng tơ ta toàn bộ dựng ngược lên.

—

Vốn là định hỏi Ngược Khiêm đã có chuyện gì xảy ra, người của Ngược gia toàn bộ đang ở đâu? Lại nhìn thấy gương mặt căng thẳng của hắn, hơn nữa biểu hiện gần như sắp không gắng nổi liền im lặng, nhanh chóng theo sát bọn họ.

—

Ba người chúng ta trong đêm đã rời khỏi Khiêm Trấn Thành, chạy tới rừng Tương Thạch Khúc. Biểu cảm của Ngược Khiêm có phần giãn ra đôi chút.

—

Ta phụ giúp một tay xem qua vết thương cho Lâm Điền. Quả là rất nghiêm trọng. Qua một lát, hắn cơ hồ mới một quá mà chớp mắt. Ta khi đó mới tới chỗ Ngược Khiêm hỏi đầu đuôi mọi chuyện.

—

Ngược Khiêm dựa lưng vào một gốc cây, đầu hơi ngửa ra một mội, khẽ chớp mắt mới nói với ta:

”Ngươi còn nhớ đêm đó không?”

Ta gật đầu. Là cái đêm ta bị hai người bọn họ trêu chọc mới bỏ về phòng trước.

—

Hắn lại nói:

”Lâm Điền hắn cùng ta tới xem thế nào, kết quả là thấy bộ dạng lúc này của muối, có điều y phục còn chưa dính máu... Không hiểu thế nào xông vào muốn mạng hắn.”

—

Có trời đất chứng giám, ta với tất cả những việc đã xảy ra hoàn toàn không có chút kí ức.

—

”Những những binh lính kia đều là do muối giết?”

Ta nghe thấy giọng mình lạc hẳn.

”Một số”, Ngược Khiêm không nhanh không chậm trả lời.

—
Tâm trạng ta vẫn không tốt lên chút nào, thật không tin nổi bản thân giết người. Xong, vẫn cố trấn tĩnh hỏi tiếp:

”Vậy những người kia là bị ai sát hại?”

—
Hai chữ 'Liêu Nhi' kia thoát ra khỏi miệng Ngược Khiêm, ta toàn bộ đều không hiểu được.

”Sao có thể? Liêu tẩu sao có thể?”

—
Thế nhưng Ngược Khiêm cứ tàn nhẫn gật đầu. Ta lại hỏi:

”Vậy người nhà Ngược gia?”

”Toàn bộ đều đã chết...có điều, không phải muội làm, muội kì thực trước nay chưa từng gặp họ, tất cả là ảo ảnh, là chuyện của 6 năm trước rồi. Thảm nạn năm đó, cũng chỉ còn lại mình ta..”

—
Ngược Khiêm nhiệt tình thuật lại, ta nhiệt tình không hiểu. Cứ như vậy cho đến trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: 19/ Chuyện Trong Thành Khiêm Trấn, Bí Ẩn Ngược Gia (3)

Lâm Điền cựa mình, ta thấy thế vội vàng chạy qua chỗ y, giúp y ngồi dậy, quan tâm hỏi:

”Ngươi cảm thấy sao rồi?”

hắn nghe xong liền 'cười'. Ta cũng không hỏi thêm.

—
...
Không khí từ lâu đã được mùi oán hận, nữ tử trước mặt so với ta có thể nói là thập phần kinh sợ. Đây mới chân chính gọi là yêu nữ. Liêu Nhi.

—
Y phục nàng trong gió yên lại không ngừng bay lên phấp phật. Cả một vùng bị màu máu kia che khuất. Liêu Nhi ánh mắt căm hận nhìn Lâm Điền, hệt như muốn mang y xé thành trăm mảnh.

—
Ta lên tiếng gọi:

”Liêu tẩu...”

Nàng ta bấy giờ mới chú ý tới, giọng nói được chất khinh thường:

”Nha đầu ngu ngốc, ngươi nghĩ có sao ta lại đem toàn bộ những chuyện kia gieo vào đầu ngươi?”

—
Ta căng thẳng

Khóe môi Liêu tẩu xuất hiện một nụ cười kiều mị, nàng đã sớm chuyển ánh mắt sang Ngược Khiêm.

”Ngược đệ, ngươi cũng thật là, sao lại làm ra mấy hành động đối nghịch ta chứ?...”

Nàng quynh rũ hất nhẹ tóc về phía sau, lại nói, có phần gay gắt hơn:

”Ngươi là đã quên chàng năm xưa chết thế nào? Chàng bị kẻ nào hãm hại? Cả Ngược phủ là vì sao tiêu tán?”

—

Ta nhìn thấy thật sâu trong ánh mắt huynh ấy một mảng tối, nhỏ, nhưng lại không có điểm dừng. Ngược Khiêm nhìn Liêu tẩu một lát mới lên tiếng:

”Ta đương nhiên còn nhớ.”

—

Sắc mặt Liêu tẩu có chút tốt lên:

”Vậy thì tốt, bây giờ ngươi hãy cùng ta giết cầu hoàng đế. Nhuyễn Tích chết rồi, kẻ thù của chúng ta cũng chỉ còn hấn.”

—

Nàng nói xong lại từng bước tiến tới Lâm Điền. Ta từng bước đi vào ngõ cụt... Suy nghĩ đứt đoạn, hóa ra y chính là đương kim Hoàng thượng. Khó trách Tượng tướng quân với an nguy của y lại coi trọng như vậy.

—

Lâm Điền không nói, vẫn là Ngược Khiêm nói:

”Mọi chuyện thật ra đã kết thúc, tẩu hà có gì không về địa phủ đoàn tụ cùng đại ca, lại đi cùng yêu nghiệt bán đi linh hồn? Trở thành cái dạng này. Lâm Di Khả(tên thật vị Hoàng đế kia) hấn thật ra đã chết từ lúc đó rồi. Là ta giết hấn.”

—

Ta đối với chuyện này từ đầu đến cuối không chút nào hiểu rõ, chỉ có thể một mực im lặng.

—

Từ phía sau bỗng dung truyền tới một giọng nói non nớt:

”Y Vũ tỷ tỷ, tỷ còn nhớ đệ không?”

Ta đương nhiên vẫn nhớ tiểu Không Không nhỏ bé, có điều không biết nó là dạng gì, là người hay giống như Liêu tẩu?

—

Rất lâu sau kí ức về ngày hôm nay với đứa trẻ kia là một kí ức đen tối.

—

Thật ra là ta ngu ngốc, ngay từ đầu đã bị Liêu tẩu lợi dụng. Tẩu ấy kì thực đã mang bùa chú yểm lên người ta, khi cần sẽ phát huy tác dụng.

Căn phòng của ta ngày hôm đó có bị mất thứ gì không? Là mất bảo vật trấn yêu Liêm Trương khi trước cho ta, bị yêu thuật phong ấn.

—

Liêu tẩu nhìn thấy tiểu Không Không lập tức hoảng hốt. Thằng bé vẫn đứng đó, yên lặng nhìn Liêu tẩu.

...

Yêu ma tứ phía xông ra, thân thể Liêu Nhi quần quai đau đớn, mất đi yêu thuật lập tức tan rã. Ta nghe thấy tẩu ấy nhờ ta chăm sóc tiểu Không Không.

—

Lâm Điền từ một nam tử phạm nhân bỗng thay đổi hình dạng, tuy nhiên ngũ quan tuấn tú cùng phong thái phi phạm không hề thay đổi. Có điều, lúc này trông y ranh mãnh như một con sói.

—

Kẻ địch đông, chúng ta vốn yếu thế, lại vì sự xuất hiện của một người mà thay đổi. Tiêu Thần.

—

Lâm Diên nhìn Tiêu tiểu tử cười:

”Ngươi cuối cùng cũng đã xuất hiện.”

.....

Ta cùng tiểu Không Không được Tiêu Thần mạng đi, lại cảm thấy không yên tâm:

”Bọn họ có thể chống đỡ nổi không?”

”Ngươi không cần lo lắng, đều không phải phạm nhân.” giọng điệu của hắn vẫn như ngày nào.

—

—

Ta lém đưa mắt quan sát Tiêu Thần. Tiểu Không Không trong lòng vẫn đang ngủ say, miệng còn mơ hồ kêu tên Liễu tẩu.

—

Thảm án 6 năm về trước Liễu tẩu cùng toàn bộ người trong phủ Ngạc gia đều đã chết. Nhuyễn Tích là người hành hình. Hắn muốn Liễu tẩu lại không có cách nào đạt được liên vu oan giáng họa cho Ngạc phủ. Lâm Di Khả khi đó không soi xét đã quyết định hành hình mấy chục mạng người. Cái gọi là quyền lực cùng danh tiếng kia cũng chỉ do một tay Ngạc Khiêm tạo nên.

Liêu tẩu may mắn sinh hạ tiểu Không Không nhưng không bao lâu sau cũng bị ngấm giết hại. Âm hồn không tan, hóa thành nữ quỷ. Thôn nhỏ kia là tẩu ấy an ủi đứa con tội nghiệp của nàng với Ngạc Lượng Hà. Ngày tháng nuôi con, cuối cùng cùng yêu ma liên kết. Nàng trả thù, bọn chúng lấy máu người tăng yêu lực.

—

Căn nhà trúc nhỏ kia là lối vào hầm mộ Ngạc gia, dùng 'Lạc Tiêu hoa' che giấu tử khí. Có điều, Thẩm Thương quán đã không còn, Lạc Tiêu hoa sớm muộn gì cũng không giữ nổi.

—

Tiêu Thần nói Ngạc Khiêm không phải phạm nhân, ta cũng tin tưởng hắn không phải phạm nhân. Ta hỏi Tiêu Thần, hỏi hắn vì sao biết bọn ta có chuyện mà tới ứng giúp? Kết quả hắn nói suốt thời gian qua vẫn luôn theo ta. Ta lại hỏi vì sao? Hắn im lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 19.2

Theo lời Liễu tẩu khi trước nói ra thì ngoài những người kia ra kì thực còn thiếu thương gia họ Liêu ở Khiêm Trấn Thành. Ta nghĩ vậy liền mang hỏi Tiêu Thần. Kết quả hắn nói khi trước ở trong thành vốn có gia đình thương nhân Liêu Công nhưng từ nhiều năm về trước đã rời đi rồi. Liêu Nhi là con gái nuôi của họ.

—

Ta nhìn Tiêu Thần ba phần kinh dị, bảy phần kính nể. Thật không biết có gì hắn không rõ.

—

Mấy ngày nay bận rộn chăm sóc tiểu Không Không đang lên cơn sốt, ta hầu như cả ngày ở trong phòng, vốn muốn hỏi tình hình Khương Thanh Tâm cùng mấy người Tâm Như lại không có cơ hội.

—

Ba người chúng ta hiện đang ở trong một trang vắng, cũng không biết trang chủ, y là ai, mạo muội tá túc lại.

—

Vầng trăng bị mây mù che khuất, nhìn không cao sang như trăng trong Ngục Phủ nhưng lại tự do, phóng đảng. Một quãng chuyện cũ mãnh liệt hiện về, trong lòng đột nhiên có suy nghĩ bản thân là một kẻ xui xẻo, phàm là người ở bên ta đều không có kết cục tốt đẹp. Không ngờ vừa nghĩ liền xuất hiện lo lắng, lo an nguy hân cùng tiểu Không Không.

Kì thực thời gian qua có nhớ nhưng hân, lúc này kí ức xưa càng hiện rõ.

—

”Đang suy nghĩ gì vậy?” Tiêu Thần không biết đến bên từ lúc nào, hân lên tiếng ta mới phát hiện.

—

Khi trước là một phiến đá, ta vui buồn thế nào cũng không biểu hiện lên mặt, lúc này đây lại chỉ có thể cười che giấu:

”Haha, không có gì, ta chỉ là được gặp lại người nhất thời xúc động, thời gian qua rất nhớ người.”

—

Hân quay mặt qua hướng khác, ta cũng không biết hân có tin không. Một lát nghe giọng nói trầm nhẹ của hân:

”Thật sự nhớ ta sao?”

”Hả?”

Hân hỏi đột ngột, ta thế nào cũng không thể nói, khi đó có lẽ chính bản thân cũng không biết.

—

Là thất vọng hay chán nản? Hân không biểu hiện gì lại hỏi:

”Sao người không quay về?”

Còn có thể quay về sao? Móng tay cắm chặt vào thịt, muôn vạn đốm sáng như hiện ra trước mắt.

”Liêm Trương là vì ta mới chết.”

Lại không ngờ hân nói:

”Chuyện này tất cả chúng ta đều đã biết.”

Thì ra cũng chỉ có mình ta không biết.

—

Tiêu Thần thấy biểu cảm của ta liền tỏ ra ái ngại, một lúc lên tiếng trêu chọc:

”Bộ dạng của người bây giờ quả thật xinh đẹp nha, đã lọt mắt công tử nhà nào chưa?”

Ta là lần đầu nghe được ngữ điệu này của hân, nhất thời không khỏi phì cười.

—

—

Toàn thân ướt nhẹp, đầu tóc bù xù, tiểu quý này thật khó dạy bảo. Sự việc phải kể từ sáng ta vào phòng kêu tiểu Không Không dậy liền người được mùi mồ hôi rất khó chịu mới lôi kéo nó đi tắm. Vật lộn nửa ngày vẫn không có cách nào khuất phục.

—

Ta mệt mỏi ngồi phệt xuống sàn phòng tắm, bày ra vẻ mặt cực kì đáng thương nhìn thẳng nhỏ:

”Không Không, đệ không thương tý sao?”

Nó cũng “chân thành” nhìn ta:

”Đệ rất thương tỷ, hơn nữa còn muốn rước tỷ về làm thê tử. Tỷ đáng đợi, sau này nhất định sẽ cho tỷ cời đồ của đệ.”

—

Ta nghe xong quả thực muốn chọc thủng màng nhĩ. Cái này khác nào nói ta là lang sói thèm khát, đứa nhỏ không trừ?

Còn chưa kịp định thần lại nghe tiểu hài nhi nói:

”Còn nữa, sau này không muốn tỷ gọi đệ là tiểu Không Không nữa, đệ tên là Khải Đồng.”

—

Cả cái này nữa hả? Ta há hốc mồm nghe. Tiểu tử kia ung dung nhảy ra khỏi chậu nước, bỏ lại một câu:

”Đệ tới chỗ Tiêu đại ca dùng chung phòng tắm.” nói xong liền đi khỏi.

—

Vạn điều trong trời đất này, cái ta khó chịu nhất là bị vu oan. Mà một khi đã bị vu oan rồi sẽ không uống phí. Ta quyết định đi ngó thử xem trên người tiểu quý kia là có thứ gì quý giá?

—

Khởi trong phòng bốc nghi ngút, chắc là Tiêu Thần ra ngoài. Ta leo lên cửa sổ, ghé mắt vào nhìn trộm, lại không biết thế nào trượt chân ngã xuống. Chỉ nghe “ùm” một tiếng, tiếp đó nước xộc vào hết mũi miệng. Ta khó thở ngoi lên.

—

Một lớn một bé, một cao một thấp, một quần khăn, một “khỏa thân”... mắt tròn mắt dẹt nhìn ta. Còn chưa kịp đỏ mặt lại nhìn thấy trên mông tiểu Không Không, à trên mông Khải Đồng có một hình vòng cung đỏ như son, liền không nén nổi thốt lên:

”A..a..cái kia là gì? Thật là đẹp nha!”

Khải Đồng theo ánh mắt ta nhìn xuống mông mình, tất nhiên không thấy, tuy vậy mặt mũi vẫn đỏ bừng, một mực bỏ đi. Ta thích thú cười ha ha.

Một lát sau mới ý thức được mình đang ở trong cái loại tình cảnh gì, len lén đưa mắt nhìn Tiêu Thần liền đỏ bừng mặt bỏ chạy, không để ý phát giác biểu hiện kia.

—

Những ngày sau đó, Khải Đồng tránh mặt ta, ta tránh mặt Tiêu Thần. Cuối cùng nghĩ ra một cách liền lựa lúc Tiêu Thần ra ngoài tới trước phòng Khải Đồng mà đe dọa:

”Đệ còn không mở cửa, ta sẽ đi khắp nơi nói chuyện kia, xem sau này đệ làm thế nào?”

Quả nhiên có tác dụng. Tiểu hài nhi từ đó rất nghe lời, một hai điều ta nói đều nghe theo, không hề có nửa phần chống đối.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 19.3

Khải Đồng đang nằm bò ra nũng nịu, sự thật là nó ăn không quen mấy thứ đồ ở đây, một mực không chịu ăn uống gì, có đe dọa thế nào cũng không chịu.

—

Dù gì nó cũng chỉ là một đứa nhỏ, ta bắt quá cũng đành tự mình xuống bếp mày mò mấy món Liêu tẩu từng làm.

—

Hơn một canh giờ chuẩn bị mới xong phần nguyên liệu. Ta cũng là lần đầu đụng tay vào mấy thứ này, một chút kinh nghiệm cũng không có, chỉ nhớ lảng máng: Đầu tiên là luộc sơ qua thịt, nêm gia vị, ướp rau quả trong nước tương... Cơ bản đều đã xong, ngoại trừ con cá lớn nhảy lộn xộn trong chậu nước.

—

Ta khó khăn lắm mới nhấc được con cá lên lại bị tuột xuống. Đã thế cái đầu nhỏ của tiểu tử lại thò vào thức giục:

”Tỷ tỷ, khi nào mới xong? Đệ đói sắp xỉu rồi.”

—

Ta ném thẳng con cá vào chảo dầu, vội vàng đuổi nó ra:

”Đệ mau ra ngoài chờ tỷ sẽ mang ra sau.”

...

Đã qua bữa trưa từ rất lâu rồi, Khải Đồng đói bụng tới tìm ta, ta nhất quyết không gặp nó, một mình ở bên trong ôm tay bị phỏng đỏ mà khóc. Cũng chỉ tại con cá kia... Cũng không phải, là do ta hậu đậu.

—

Bên ngoài trắng dường như đã mọc. Khóc lóc một hồi lại không biết từ lúc nào thiếp đi. Đến khi tỉnh dậy bên cạnh đã có một người khác, cũng không biết hắn bằng cách nào lại vào được đây.

—

Ánh sáng không đủ, ta không nhìn thấy nhưng có thể nghe rõ ràng từng lời hắn nói. Ta cũng là lần đầu tiên nghe thấy hắn dịu dàng như thế, trước kia hắn cũng chưa từng gọi ta như vậy. Hắn nói, ánh mắt tựa hồ rơi trên tay ta:

”Tiểu Vũ, nàng sao lại bất cẩn như vậy, muốn ăn có thể nói với ta... Có còn đau không?”

Ta không hiểu sao nghe mấy lời này tự dưng muốn bật khóc làm nũng với hắn.

—

Tiêu Thần bỗng vươn tay xoa đầu ta:

”Tiểu yêu ngọc, đau có thể nói với ta, ta giúp nàng chữa trị.”

Ta vốn định lên tiếng cãi rằng ta không phải yêu lại bị vị ngọt ngào trong tim ngăn cản.

—

Không biết cảm xúc này là gì.

—

Đêm đó ta có một giấc mơ lạ, trong mơ ta thấy một bóng lưng cô đơn quay lại phía mình. Ta khi ấy vẫn nghĩ đó là Tiêu Thần, rất lâu, rất lâu sau nhìn thấy người kia, ta mới rõ y là ai, địa vị, quyền lực, cả dung mạo, không thứ gì y không có. Ngay cả sự cô đơn kia cũng mang thần thái riêng, người thường trong thiên hạ khó ai sánh được. Ta muốn tới gần lại không thể... Trong lòng không hiểu sao đau xót, còn đau gấp ngàn vạn lần vết phỏng kia.

—

Sáng sớm ta đến tìm Tiêu Thần, nói cho hắn biết phỏng kia đã biến mất, kết quả tìm một hồi vẫn không thấy hắn đâu. Mấy lời tới qua chột vang lên trong đầu, tim ta bất giác đập mạnh.

—

Xa xa, cạnh cây đào nhỏ trong sơn trang, tiểu Đồng đang nói chuyện cùng một nam tử mặc lam y. Ta vốn tưởng Tiêu Thần liền chạy lại, tới nơi mới biết y không phải.

—

Ta vội vàng kéo tiểu Đồng sang một bên, cảnh giác nhìn người kia:

”Người là ai? Là người Quỷ giáo?”

Hắn nghe ta nói liền cười:

”Cô nương hiểu nhầm rồi, tại hạ là trang chủ sơn trang này, tên Tịch Thương Nguyên. Sớm nay mới trở về.”

—

Ta quay qua nhìn tiểu Đồng, nó gật đầu, lại nói:

”Sáng sớm nay Tiêu đại ca đã rời đi, còn dặn đệ phải nghe lời Tịch huynh, chăm sóc tỷ.”

—

Tiêu Thần đi rồi? Sao không nói với ta? Ta nghe xong vội vàng quay sang hỏi Tịch công tử kia:

”Ngươi có biết hắn đi đâu?”

Y với ta cũng chỉ ngắn gọn một câu:

”Khiêm Trần Thành”

Ta lập tức muốn đuổi theo lại bị hai người kia một mực ngăn cản.

—

Tịch Thương Nguyên kia hoàn toàn không giống Tiêu Thần...

—

Ba ngày, đã ba ngày kể từ khi hắn rời đi, ta không hề có một chút tin tức. Theo lời Tịch Thương Nguyên, y vốn từ Trung Thành trở về, dọc đường có đi qua Khiêm Trần Thành cũng không thấy dấu vết đánh nhau. Ta vì thế mà yên tâm hơn một chút.

—

Khi Tiêu Thần ở đây vẫn thường thức dậy sớm, ta bây giờ mới biết đã bị hắn ảnh hưởng. Vốn nghĩ mình là thức dậy sớm, không ngờ Tịch Thương Nguyên còn nhanh hơn một bước. Thấy ta liền tiến đến:

”Cô nương sớm như vậy đã thức dậy rồi sao?”

Ta lịch sự gật đầu đáp lại y.

—

”Ta trước đây mỗi lần hít thấy hương sen đều thấy rất dễ chịu, không ngờ ở nơi đây cũng có được cảm giác này. Thật cảm ơn công tử.”

—

Tịch Thương Nguyên thông thả đi bên cạnh, hai tay để phía sau, nghe ta nói liền cười:

”Cô nương không cần khách sáo, là chuyện tại hạ nên làm.”

—

Ta lúc này lại bỗng dung nhớ tới Tiêu Thần, không khỏi có chút nhớ nhung, buột miệng nói:

”Thật không biết Tiêu Thần hắn khi nào mới trở về?”

—

Tịch Thương Nguyên im lặng một chút sau đó động viên ta:

”Cô nương đừng quá lo, ta tin tưởng Tiêu huynh đệ sẽ bình an trở về.”

”Đa tạ công tử.”

Y chỉ cười không nói.

—

Hai chúng ta về đến cửa sơn trang đã thấy tiểu Đồng đứng đó đợi mất. Ta có chút ngạc nhiên: thường ngày tiểu hài nhi này thật không khác gì một con sâu ngủ, hôm nay xem như có chút tiến bộ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: 20/ Ngày Tháng Lại Xa Chàng.

Nguyệt tự lưu hương trên núi đã nở, trang nơi ta ở cũng vì thế mà lưu động một mùi thoang thoang. Lại qua nửa năm Tiêu Thần vẫn không có tin tức. Ta nhớ, trước đây không có loại cảm xúc này, vì sao trong một thời gian ngắn đã thay đổi như vậy, chính bản thân mình cũng không nhận ra từ lúc nào đã trở thành thiếu nữ đa sầu đa cảm.

—

Tịch Thương Nguyên nói dẫn tiểu Đồng lên núi săn thú, ta cũng một mực tin tưởng sẽ săn được thú, vì thế trời tối liền thấp đèn chờ đợi. Chờ bọn họ thịt thú cho ta ăn. Kết quả tới khi đi ngủ vẫn ôm bụng đói.

—

Sương mờ bao phủ, ngoài trời hơi lạnh, ta lười biếng thu mình trong chăn, hoàn toàn không có hứng thú dậy sớm.

”Còn không dậy, tính đợi tới bao giờ? Đồ ăn phân nửa đã bị tiểu Đồng thanh lí hết rồi, nếu muốn bụng đói cứ ngủ tiếp, ta đi trước.”

—

Ta nghe tiếng nói kia lập tức chồm dậy, đưa mắt tìm kiếm lại chỉ thấy làn khói trắng mỏng từ hơi thở thoát ra. Trong lòng tràn ngập thất vọng. Thì ra chỉ là nằm mơ... Cái cảm giác này thật khó chịu vô cùng.

—

Ta khoác lên người áo lông trắng muốt mà Tịch Thương Nguyên đầu tháng đi Trung thành mang về, nói là lông thú tốt mới mua tặng ta.

—

Cánh cửa khẽ “ke” một tiếng rồi mở ra. Ta đi tới bên hiên nhắc chiếc chổi lá quét dọn, vừa là vận động buổi sáng.

Phía sau lưng truyền tới bước chân khoan thái, hẳn là hai người kia đêm qua đã trở về. Ta vốn định lên tiếng chào hỏi, không ngờ hẳn đã nhanh miệng hơn một bước, hướng ta trên chóc:

”Ta còn đang nghĩ không hiểu vì sao trời trở lạnh sớm như vậy, nay xem như đã hiểu. Là có mỹ nhân tác động.”

—

Một bụng kia vốn là đang rỗng không lại bị Tịch Thương Nguyên đem tức giận đổ đầy, xem ra nếu không trả lại cho hẳn sợ rằng tiêu hóa của ta không chịu nổi, quăng cây chổi sang một bên, hùng dũng nói:

”Bỏn cô nương hôm nay thấy phong cảnh đẹp mới thức dậy sớm một chút, có sao không? “

Tịch Thương Nguyên khoe miệng đầy nét cười, lại hỏi:

”Thật là phong cảnh rất đẹp?”

Ta lúc này mới ý thức được tông nền trắng sương sớm đã trở thành “nhân vật chính”, đừng nói là cảnh đẹp, trên sân có loại cây gì cũng khó phân biệt.

—

Ta im lặng một chút liền nghĩ tới cái đề lảng tránh:

”Không phải các người vào rừng săn thú sao? Thú đâu? Ta còn chưa ăn gì... Còn nữa, còn nữa tiểu Đồng của ta đâu? Không phải bị thú “săn” rồi chứ?”

—

Tịch Thương Nguyên vòng hai tay trước ngực, dựa người vào thân cây đào, vẻ mặt thích thú xem ta diễn trò. Ta bị hấn nhìn tới lúng túng. Đang định đi về phòng lại thấy tiểu Đồng bế nhỏ híp mắt nhìn ta cười:

”Tỷ nhớ đệ lắm hả? Tỷ yên tâm, đệ đã hứa sau này sẽ lấy tỷ nhất định sẽ giữ lời, không để con thú nào “săn” đi!”

—

Ta thật khóc không ra nước mắt, hiện tại cách duy nhất chính là mau chóng tách đứa nhỏ này ra khỏi nam tử mềm mại kia!

—

Quả thật tài năng của hai người này không tệ. Thức ăn họ nấu ra từ đầu đến cuối một mực cầm cúi ăn, cùng hai người kia tuyệt đối không ban phát một câu giao tiếp.

—

Tiểu Đồng ăn xong lại lấy thìa quét miệng, dáng vẻ vô cùng buồn cười, thật không biết nó là học ở đâu động tác kia.

—

Bát đĩa trong trang này toàn bộ đã bị ta đánh vỡ phân nửa, còn lại sứt mẻ không ít, cũng vì thế mà trốn được một việc. Sau cùng không kiếm được ai thế chỗ mới lôi tiểu Đồng ra thay vào, một mực thông thả bắt chéo chân mà “huấn luyện cho nó làm việc lớn”. Tiểu hải tử kia cũng nhiều lần tỏ bất bình, xong tất cả đều bị ta vô hiệu hóa.

—

Lại một đêm trăng, tuy không được tròn đẹp như trăng rằm nhưng lại rất sáng.

Ta nhìn tiểu Đồng ngủ ngoan trong lòng, bất giác lại nhớ tới Liêu tẩu. Đứa nhỏ này thật là rất đáng thương.

Lâu như vậy rồi cũng không biết mấy người ở Khiêm Trấn thành hiện giờ ra sao.

—

Suốt khoảng thời gian ở trong Tịch trang, ta quả là rất hiếm thấy Tịch Thương Nguyên trầm mặc. Hôm nay không biết vì sao lại bắt được “hiện tượng lạ”.

—

Ta ngồi xuống bên cạnh, trêu đùa hấn:

”Ngươi hôm nay là ăn trúng thứ gì không tốt? Vì sao bày ra cái bộ mặt đó? Hại ta ban đầu còn tưởng nhận nhầm.”

—

Hấn ban đầu nghe ta nói cũng không phản ứng gì, một lát sau mới từ từ lên tiếng, giọng điệu kì quái:

”Có người nói với ta người ta chờ đợi mấy kiếp đã xuất hiện, nhưng ta đã tìm kiếm lâu ngày cũng chỉ tìm được ngươi!”

—

Ta nghe hấn nói liền giật mình:

“... Là, là có ý gì?”

”Còn nữa, y nói nàng kiếp này sẽ cùng ta tới già!”

”Vậy không phải ngươi mãi nguyện rồi sao? Khi ấy nhớ mời chúng ta uống rượu mừng!”

Hấn lại hoàn toàn trái ngược:

”Có điều, tâm tư nàng lại để một nơi khác...”

Ta cuối cùng cũng hiểu hấn vì sao có tâm trạng ấy. Trong lòng bỗng nảy sinh ý muốn gặp nàng trò chuyện. Ta sẽ nhờ nàng thay mặt “dạy hấn bài học”!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 20.2

Tịch Thương Nguyên là người Tả Lang thành, ta đối với cái tên này cũng không có mấy chút thiện cảm. Ta nghe nói Nguyệt tự lưu hương kia trừ bỏ nơi này ra chính là ở Tả Lang thành sinh trưởng mạnh nhất. Hoa này tuy đẹp nhưng rất chóng tàn. Tàn xong lập tức tổ chức lễ hội Tiễn Hoa.

—

Tịch Thương Nguyên đem mấy xác hoa màu nâu kia để vào một cái hũ, xong xuôi liền đem chôn xuống đất. Đó cũng là tập tục. Y hiện nay không có mặt ở trong thành nhưng đối với nghi lễ một chút không thiếu.

—

Tiểu Đồng mang đèn lồng nhỏ trao cho ta nói:

”Tỷ tỷ mau treo cái này lên đi, chúng ta cùng phụ giúp tịch đại ca!”

Ta đỡ lấy đèn lại xoa đầu tiểu tử:

”Đệ ngày càng hiểu chuyện nha!”

—

Đêm 12 là đêm chính, chúng ta đốt thảo hương đem đi quanh trang. Tịch Thương Nguyên đưa chiếc áo lông cho ta và tiểu Đồng dặn dò mặc vào, chúng ta gật đầu, lại nghe hắn nói:

”Đi sát vào ta một chút, thú dữ ở đây đặc biệt hứng thú nữ nhân cùng tiểu hài nhi nha!”

Ta tất nhiên không tin là thật bữu môi khinh bỉ lại phát hiện tiểu Đồng kia không biết khi nào đã dính chặt lấy hắn.

—

Thông thường tổ chức lễ hội sẽ có đồ ăn ngon, thế nhưng ta đợi nửa ngày cũng không thấy thứ gì, kết quả là đã được Tịch Thương Nguyên khai thông tư tưởng:

”Nữ tử Tả Lang chúng ta coi đây là ngày giảm kích cỡ ba vòng, hoàn toàn không có đồ ăn.”

Ta nghe hắn nói xong thiếu chút xỉu luôn.

—

Tầm cỡ giữa trưa có mấy người từ trong thành đi ra. Ta thấy được liền chặn lại hỏi thăm tin tức.

Người nam nhân áo nâu nghe ta hỏi mới kể lại. Yêu ma trong thành toàn bộ đã bị tiêu diệt, thế nhưng có một thiếu niên bị thương rất nặng. Y trừ bỏ xong nghiệt kia cũng không còn dấu vết.

Ta toàn bộ thấy nóng gan, tim đập rất gấp, cũng không chắc thiếu niên kia có phải hắn không, xong vẫn rất lo lắng.

—

Buổi chiều, Tịch Thương Nguyên cùng tiểu Đồng bụng thức ăn tới trước cửa phòng ta, còn lớn tiếng nói với tiểu Đồng:

”Đệ đi coi xem trong trang có ai đói quá mà khó chịu không?” rõ ràng là đang trêu chọc ta.

Tiểu hài nhi kia cũng “thật thà” đáp lại:

”Trừ bỏ tỷ tỷ ra cũng không còn ai.”

Ta nghe thấy bọn họ cười đùa với nhau. Tuy nhiên lại không có tâm trạng nào để ý.

—

Tịch trang cũng là trang duy nhất trong vòng vài dặm quanh đây. Kì thật, ta vốn ưa náo nhiệt, phải ở một nơi rừng núi cô đơn thế này khó tránh khỏi bức bối. Có điều mỗi lần ra ngoài đều không dám đi xa, là sợ Tiêu Thần hắn trở về không gặp được ta mà ta cũng lo để lỡ hắn.

...

... ..

Ta cuối cùng cũng gặp được Tiêu Thần

... ..

Lại không như ý muốn

.....

”Kiếp này hãy ở cùng Tịch Thương Nguyên, quan tâm hắn, đối với hắn thật tốt.” Hắn không chút do dự nói với ta mấy lời đó.

... ..

”Sao ta phải làm vậy?”

...

”Vì ta yêu nàng, có thể vì nàng mà thêm một kiếp cô độc.”

...

”Ngươi thật lòng yêu ta?”

...

Hắn gật đầu.

...

”Là từ lúc nào?”

...

Hắn lắc đầu.

...

...

Ta cùng hắn có chung cảm xúc nhưng nghe mấy lời kia lại không thể nào nói ra. Hắn thế nào yêu ta lại chính miệng kêu ta đi kết phu thê với nam nhân khác. Hắn rốt cuộc là loại suy nghĩ gì?

... ..

”Ta muốn ăn bánh Viên Liên, có thể làm cho ta không?”

Hắn không bàn mấy chuyện kia nữa, một mực muốn ăn thứ bánh kia.

...

”Ta trước đây chưa từng nghe qua loại bánh này.”

...

Hắn đứng dậy, nhìn ta một cái, mỉm cười:

”Kiếp này ta cũng chỉ cầu một lần nếm lại hương vị kia. Đã không được vậy ta hẹn nàng kiếp sau. Nàng nhất định phải đợi ta.”

... ..

... ..

Ngày ấy sang năm, Nguyệt tự lưu hương nở muộn, khắp Tịch trang treo đèn kết hoa, ta cùng Tịch Thương Nguyên thành hôn. Khi ấy cũng chỉ có hai nhi tiểu Đồng Đồng 7 tuổi miễn cưỡng làm nhân chứng. Tuy nhiên giữa hai chúng ta không có cái gọi là đêm tân hôn hoan hỉ thân mật. Cùng lắm là ta với hắn cách nhau một tấm rèm che. Tiểu hài nhi ở phòng bên một chốc lại lạch cạch.

.....

Ta như lời Tiêu Thần nói, một mực làm một người thê tử tốt.

.....

Lại ngày ấy 10 năm sau, ta hỏi Tịch Thương Nguyên:

”Chàng không sợ hãi thiếp sao?”

Hắn mỉm cười:

”Sao ta lại sợ nàng?”

”Thiếp không phải là người.”

”Nhưng nàng là thê tử duy nhất của ta.”

...

Ta cảm động nhìn hắn:

”Ta sẽ đối với chàng thật tốt.”

”Đa tạ nàng.”

—

Khải Đồng kia lúc này đã trở thành thiếu niên 17, với Tịch Thương Nguyên rất mực tôn kính, với ta lại thập phần đùa giỡn. Một tiếng “tỷ tỷ” khi xưa khó mà nghe được. Kết quả ta đem chuyện xưa đe dọa, vẫn là tốt nhất.

—

Ngày ấy 40 năm sau, Tịch Thương Nguyên từ trần. Ta lúc đó vẫn mang thân hình thiếu nữ, cùng Khải Đồng là một thiếu niên tuần tú, so thân phận thật giống với hai hài tử túc trực bên linh cửu Tịch gia. Sở dĩ có chuyện kia là bởi Ngược Lượng Hà vốn không phải phạm nhân.

.....

Cùng ngày hôm ấy, ta được tin Tiêu đạo sĩ Khương Thanh Tâm từ trần.

Kiếp này của bọn họ coi như kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: 21/ Chuyện Cũ Qua Đi, Ta Cùng Cổ Nhân Giáp Diện Thực Tại.

Đã mấy trăm năm qua rồi, chuyện ta còn nhớ cũng chỉ có vài chi tiết. Nguyên lai ta vẫn còn một việc chưa thỏa... Thế nào cũng không tìm thấy chuyện kiếp của Tiêu Thần.

—

Hương sen thoang thoảng hòa trong gió, tiểu hồ ly trên tay ta cũng chạy đi đâu từ lúc nào. Không lâu sau ta cũng rời đi. Đoán chừng Ngược Khiêm cùng Khải Đồng cũng sắp trở về, nên sớm một chút đi chuẩn bị cơm tối cho họ.

—

Cũng thật là vừa vặn, thức ăn sắp ra thì bọn họ trở về. Ta ngồi trên ghế tựa, hai chân bắt chéo, lại “nghiêm khắc” mà nói:

”Hai người cũng còn biết đường mà trở về sao?”

—
Tiểu hồ ly nghe được câu này liền “u...u.” nhìn ta, sau đó nhảy lên lòng Khải Đồng.

—
Ta liếc xéo một cái, nó lập tức trở nên ngoan ngoãn. Thường ngày con Bạch hồ này bên ta rất lăm lăm nhưng trước người khác cứ nhiên “i i u u” nửa lời không nói. Hai người kia cũng không biết tiểu yêu này có thể nói chuyện.

—
Khải Đồng vuốt dọc bộ lông trắng tuyết, nhìn tiểu hồ ly mỉm cười:

”Y Y ngoan, ngươi có phải đã làm gì để tỷ tỷ của ta giận rồi không?”

Tiểu hồ ly hai mắt long lanh vô tội nhìn hắn. Hắn liền vui vẻ bế vào lòng.

—
Ta bị một màn này làm cho nổi ra gà, liền nhìn Ngược Khiêm nói:

”Khi sáng muộn nghe được đang có dịch bệnh thú nuôi nha, hai chúng ta tốt nhất nên tránh xa Khải Đồng một chút.”

—
Ngược Khiêm nghe ta nói liền ủng hộ:

”Rất phải, hơn nữa còn phải đem đệ ấy nhốt lại, cùng nguồn bệnh cách xa một chút.”

—
Tiểu bạch hồ vốn không ưa Ngược Khiêm, lúc này lại bồi thêm mấy phần căm giận.

—
”Hàng xóm” nhà chúng ta tên Lư Biểu Biểu. Thực ra, vị này theo như lời Khải Đồng, mấy năm trước mới tới gần sơn trang của chúng ta mà sống. Ngược Khiêm ban đầu luôn cảnh giác, vốn không muốn người ngoài lui tới nơi đây nhưng về sau hắn thay đổi ý định mới dựng cho một căn nhà cách đây mấy chục mét. Chung quy cũng vì người kia cô độc bị chen ép tới chốn này. Có điều, không thể sống trong sơn trang được.

—
Lư Biểu Biểu cũng tầm “hơn” ta vài tuổi thế nên mới thân thiết gọi một tiếng “Lư tỷ”.

Lư tỷ lần đầu gặp ta còn ngỡ từ xứ nào phiêu lạc đến mới tốt bụng nhắc nhở một câu:

”Tiểu muội này, nơi đây quả thật không thể tùy tiện đi vào, muội tốt nhất đừng làm phiền hai vị trang chủ.”

Ta ban đầu nghe nàng nói xong cũng thập phần không hiểu, một lát mới nhớ ra Ngược Khiêm hắn đã từng nói có một nữ tử nửa tháng lại qua nơi này dọn dẹp. Ta khi ấy còn trẻ chọc có thể nữ tử kia có ý với hắn. Không ngờ hắn nghe xong liền thừa nhận, còn nói:

”Cũng chỉ có thể trách sức hấp dẫn của ta quá lớn!”

Thật không biết nói gì hơn.

—
Ta nhìn Lư Biểu Biểu mỉm cười, lại hỏi:

”Huynh ta thường ngày khó dễ cô nương? Vì sao phải sợ hãi như vậy?”

—
Lư Biểu Biểu cô nương kia nghe xong liền ngạc nhiên, lát sau liền hướng ta mà nói xin lỗi.

—
Theo lời Lư tỷ, Ngược Khiêm là vốn không đồng ý, tỷ ấy khó khăn lắm mới xin làm việc này để báo đáp. Ta khó hiểu mới hơi nhăn mày một chút:

”Tỷ cũng thật kì lạ, vừa phải vất vả còn phải cầu xin.”

Kết quả Luru tỷ hơi đỏ mặt, một lát lên tiếng:

” Là chuyện nên làm.”

Xem ra lời khi trước của ta cũng không phải không có căn cứ.

—

Trung tuần tháng giêng, một mảng sen trong hồ không hiểu vì sao mà tàn hết, nước cũng không còn trong nữa. Ta luyến tiếc nhìn mấy bông sen kia liền bị tiểu hồ ly bắt gặp.

—

”Tỷ vì sao phải đau lòng như vậy? Không phải trồng xuống cây khác là được sao?”

—

Ta lắc đầu:

”Sao có thể giống nhau? Hơn nữa hoa trong hồ nhiều năm như vậy cũng chưa từng tàn một bông, hôm nay vì sao lại...?”

—

”Chỉ bằng để ta phụ muội một tay trồng lại chúng.”

Luru tỷ không biết từ lúc nào đã bung một rổ củ sen đứng bên cạnh.

—

Ta còn chưa kịp nói gì đã nghe Ngược Khiêm lạnh lùng nói:

”Không cần phiền phức, sen ta có thể tự mình trồng, nếu đã xong việc, cô nương có thể rời khỏi.”

Gương mặt Luru tỷ thoáng chút buồn rầu, ngay sau đó lập tức rời đi.

—

Ta nhìn Ngược Khiêm trách móc:

”Huỳnh vì sao phải gay gắt như vậy? Cũng chỉ là người ta có ý tốt thôi mà.”

—

Ngược Khiêm gương mặt không biểu cảm nói:

”Muội nên nhớ hồ sen này tuyệt đối không để người khác động vào, cũng không thể tùy tiện trồng được.”

Liền đó thấy Khai Đồng mang theo một rổ củ sen khác. Ta nhìn rổ củ sen cũng không biết khác chỗ nào.

Tuy nhiên đây cũng là lần đầu tiên ta thấy hấn lạnh lùng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Luru Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 21.2

Một hồi hì hục mới giúp bọn họ trồng xong rổ củ sen kia, lại không ngờ chúng ta vừa thoát ra khỏi mặt nước lập tức héo tàn. Sắc mặt Ngược Khiêm vô cùng khó coi. Khai Đồng so với ta cũng chẳng biết gì hơn liền hướng Ngược Khiêm mà hỏi:

”Chuyện này cho cùng là nguyên do gì?”

—

Sắc mặt của Ngược Khiêm càng khó coi hơn, giọng nói sáu phần lạnh lùng, bốn phần tức giận. Ta cơ hồ cảm nhận được có một dòng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

” Là hắc sát khí”

—

Ta và Khải Đồng nghe xong không hện mà gấp, cùng thốt lên:

” Hắc sát!?”

—

” Không sai. Thật không ngờ bọn chúng lại chọn lúc này mà xuất hiện.”

—

Khải Đồng xưa nay so với Ngược Khiêm thập phần nha nhón, lúc này đích thực là thiếu niên trưởng thành. Vẻ lạnh nhạt kia kì thực... Rất có sức hút.

—

Khải Đồng dựa người bên thành hồ, hai mi dài, cong khép hờ, giọng nói có chứa chút ít hứng thú:

” Như vậy cũng tốt, chúng ta im lặng lâu rồi, cũng cần vận động một chút, chi bằng cùng yêu ma kia quây Thiên Đình một phen, nhân tiện giúp lão Trụ sư phụ đòi lại một cái công bằng.”

Ngừng một chút lại xoa xoa mày nói tiếp:

” Có điều vật trong trang chúng ta hấp dẫn hơn thì phải. Cho cùng cũng là Thiên Đình nhảm chán.”

—

Ta nghe Khải Đồng nói lập tức tán thành. Thời gian dài trước tu luyện trong Lục Hải Điện quả cực kì nhàm chán, người kia với ta rất ít có cơ hội ở chung một chỗ. Cho cùng mấy loại ham muốn ấy cũng là do ta đem Thần Thiên Phong so với Tiêu Thần cũng không khác biệt là mấy. Sau đó đã từng có suy nghĩ muốn rời khỏi hẳn lại vì một lời kia mà không nỡ “ta yêu nàng, có thể vì nàng mà chịu thêm một kiếp cô độc.”

—

Ta quay sang Ngược Khiêm, nhìn hấn chăm chú một lát mới cất tiếng:

” Sư huynh, yêu nghiệt kia rốt cuộc là muốn gì trong sơn trang chúng ta?”

—

Hấn nghe được mới quay qua nhìn ta, giọng điệu tràn ngập yêu thương:

” Muội yên tâm, một khi sư huynh vẫn còn sẽ bảo vệ muội thật tốt, tuyệt đối không khiến muội chịu khổ.”

Ta vô cùng cảm động, khẽ gật đầu. Giờ phút này thật cảm thấy bản thân giống như một con búp bê nhỏ.

—

Cũng không lâu sau, Lưu Biểu Biểu lại tới giúp chúng ta, lần này còn phụ ta nấu bếp. Lúc mang thức ăn ra, ta vô tình vấp phải bậc cửa, thiếu chút là hất nguyên canh nóng vào Lưu tỷ. Cũng may có Ngược Khiêm một màn anh hùng cứu mỹ nhân kéo vào lòng. Ta khẽ liếc thấy biểu cảm xấu hổ của Lưu Biểu Biểu liền cảm thấy thích thú.

—

Lưu tỷ chui ra khỏi tay Ngược Khiêm, hai má ửng hồng, cúi người nói một tiếng “Đa tạ công tử.”

Ngược Khiêm làm động tác “không có gì” sau đó cũng rất nhanh chóng ngồi vào bàn.

Ta suốt buổi liếc ngang liếc dọc, kết quả tới cuối vẫn chưa ăn được gì.

—

Cũng không biết Khải Đồng làm cách nào khôi phục lại hồ sen. Mặc kệ, ta đều thấy rất thoải mái, nín ổng tay hấn bày tỏ cảm thích lại bị tiểu bạch hồ bên cạnh hung hăng nhìn, một hồi mới biết ý bỏ ra.

—
Khải Đồng ôm tiểu hồ ly trong tay lại thân mật vuốt ve, nhìn ngắm một hồi bỗng nói:

”Tiểu Y Y, ta thấy ngươi có chút không sạch sẽ, chỉ bằng mang ngươi đi tắm rửa.”

—
Ta nghe hấn nói xong liền giật mình, lập tức ngăn lại:

”Đệ, đệ làm vậy là chiếm tiện nghi nha, không được!”

—
Thật không ngờ đệ đệ này của ta lại mặt dày như vậy, ở cùng Ngược Khiêm lâu ngày liền biến thành hoa hoa công tử. Cũng không biết là ai học của ai. Nhìn ta cười phong lưu:

”Đệ khi xưa hứa sẽ rước tỷ làm thê, ngày sau tiểu hồ ly thành người sẽ lập nàng là thiếp.”

—
Khoan hãy nói tới ta, tiểu bạch hồ kia lập tức cắn cho hấn một nhát sau đó nhảy xuống lặn mông bỏ đi. Ta sau đó cũng áp dụng luôn “chiêu thức thất t” “túm tóc tạt tai tát tới tấp... Thực ra cũng chỉ nói vậy, ta cùng lắm là lựa lúc tiểu tử này không phòng bị đập một nhát cho hấn bay thẳng xuống hồ.

—
Bên này ta đang hả hê thắng lợi, bên kia liền bắt gặp Ngược Khiêm cùng Lưu Biểu Biểu đang đi sóng đôi. Trong lòng lập tức sinh khó hiểu: hai người này là từ khi nào quan hệ lại tốt như vậy? Xong, không nén được mà chạy tới:

”Hai người có chuyện gì vui vẻ à nha, cho muội góp vui với!”

—
Lưu tỷ đạo gần đây rất hay đồ mặt, nhất là khi ở cạnh sư huynh. Ta vì thế mà nhận định chắc chắn là tỷ ấy có cái “ý nghĩ không thể cho người khác biết.” Rồi sẽ có một ngày toàn bộ chúng ta đều biết.

—
Thời tiết hôm nay cũng thật mát mẻ, ta nhàn rỗi mới ra vườn tưới nước cho hoa, kết quả thấ được tiểu bạch hồ đang một mình đùa nghịch liền lên tiếng:

”Hồ ly nhà ngươi sao hôm nay còn chưa bám lấy tiểu Đồng? Vẫn còn giận sao?”

—
Tiểu bạch hồ nghe thấy tiếng ta liền quay lại, quả thật vẫn còn giận dỗi:

”Ta sao lại để ý hấn? Hấn thật muốn lập ta làm thiếp? Ta dĩ nhiên không chấp nhận. Sau này chắc chắn sẽ kiếm được một hồ ly giống đực thân phận cao quý.”

Ta nghe xong câu này lập tức buồn cười. “Nói một đằng, nghĩ một nẻo.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 21.3

Một hồi liếc biểu hiện của tiểu bạch hồ ta liền chấp tay ra sau, làm bộ đang muốn trở vào trong lại khẽ liếc nó một cái, cố tình nói thật lớn:

”Khải Đồng, tiểu Y Y nói muốn đi tìm một hồ ly giống đực, đệ xem chừng có thể giúp...”

Còn chưa kịp nói hết câu liền bị tiểu hồ ly cào cho một nhát.

Vừa khi ấy lại thấy bóng dáng Lưu tỷ, ta liền không tính toán nữa, vội vàng chạy ra, mà hồ ly kia cũng im bất ra điều rất ngoan ngoãn.

—

Lưu Biểu Biểu này dường như rất thích hoàng hôn, xiêm y trên người nàng chính là màu ấy làm chủ.

Nàng thấy ta liền quay lại, tóc dài thướt tha qua vài tia nắng sớm thật giống tranh thiếu nữ dịu dàng. Ta nhìn thấy cảnh này liền tán thưởng:

” Biểu Biểu, tỷ quả thực rất xinh đẹp nha!”

—

Lưu Biểu Biểu nhìn ta cười, lại rút từ trong tay áo ra một chiếc gương nhỏ, hình dạng cổ quái, giờ ra trước ta:

” Muội xem, gương cổ này nhìn rất sắc nét phải không? Dung mạo của muội quả thật mới xứng quốc sắc...”

Lưu Biểu Biểu nhìn ta cười, lại rút từ trong tay áo ra một chiếc gương nhỏ, hình dạng cổ quái, giờ ra trước ta:

” Muội xem, gương cổ này nhìn rất sắc nét phải không? Dung mạo của muội quả thật mới xứng quốc sắc...”

—

Những lời sau ta hoàn toàn không nghe được, nhìn vào trong gương kia cũng không thấy cái gì gọi là quốc sắc. Thứ duy nhất hiện hình trong đó là gương mặt tái nhợt, bạch y thanh khiết đã nhuộm muôn hoa máu... Tuy nhiên đôi mắt kia vẫn rất lạnh lùng, cao ngạo. Chàng một tay cầm bảo kiếm, tay còn lại vẫn ung dung để phía sau lưng... Sự thật không phải thế, chàng là đang hết sức gắng gượng...

—

Ta giật lấy gương kia, hai tay run run chạm lên gương mặt kia, cũng chỉ có thể chạm vào kính lạnh.

—

Lưu tỷ một bên vẫn cười vui vẻ:

” Thế nào? Đẹp lắm đúng không, tỷ đã nói muội chính là một quốc sắc thiên hương mà”

Hóa ra là tỷ ấy không thấy, nhưng mà ta thấy. Thấy rõ ràng chàng đang khổ sở. Khi trước bị chàng lạnh nhạt để Ngược Khiêm đem đi ta vốn rất đau lòng, giờ phút này mới biết đây mới là đau chân chính.

—

Ta đưa trả chiếc gương cho Lưu tỷ sau đó vội vàng rời đi, hoàn toàn không nghe được tiếng tỷ ấy gọi phía sau. Không ngờ chưa được bao xa đã bị kết giới chặn lại.

—

Bình tĩnh suy nghĩ lại đánh thắng hơn một canh giờ vẫn không có tác dụng. Ta càng gấp gáp hơn. Thực không biết Ngược Khiêm cùng Khải Đồng đã đạt đến trình độ nào rồi. Kết giới này ta cơ bản không có cách nào đánh vỡ.

—

Ta một mình dựa vào bức tường trong suốt, không ngừng nhìn thấy bóng người khi nẩy huyết hoa nở trên nền bạch y trắng lại không ngừng lo sợ bạch y kia không bao lâu nữa sẽ lấy tông nền màu đỏ làm chủ đạo.

—

Trước mắt xuất hiện một bóng người. Ta ngược mắt lên liền thấy được khuôn mặt lạnh lùng của Ngược Khiêm, ngay cả giọng nói cũng mang hàn khí dữ dội:

” Muội muốn làm gì?”

—

Ta nhìn thấy hắn thật vui mừng, gấp gáp nói:

”Muội muốn ra ngoài, huynh có thể tạm thời mang kết giới này tháo xuống không?”

—

Ngược Khiêm nửa bước không nhúc nhích, giọng điệu vẫn lạnh lùng:

”Đi đâu? Cửu Trùng Thiên hay Lục Hải Điện? Có điều, đều không thể gặp Thần Thiên Phong.”

—

Mấy lời này quả thực khiến ta vô cùng kích động, hướng hấn lo sợ hỏi:

”Huynh nói vậy là sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

—

Lần này là Khai Đồng, còn có tiểu Bạch hồ, giọng nói trầm trầm kia vốn hoàn toàn xa lạ:

”Ngược huynh, cũng không thể che giấu lâu được, nơi này cuối cùng cũng không tránh khỏi ảnh hưởng, chi bằng để tỷ ấy biết sớm một chút cũng tốt...” nói xong liền một tay phá bỏ kết giới xuống.

...

Không gian bên ngoài so với trong này hoàn toàn khác biệt, cả khu rừng chỉ còn lại đồ nát. Ta bị mưa xối rất mạnh, y phục trên người sớm đã ướt hết dính vào da thịt. Phía trên đầu mây đen vần vũ.

—

Ta ngơ ngác nhìn hai người kia còn có tiểu hồ ly lông trắng sững nước:

”Chuyện...chuyện gì?”

—

”Tà Vương chân chính đã xuất hiện, Tiên giới chuẩn bị diệt vong mà Nhân giới cũng vạn lần khó thoát.”

Mấy lời đó của Khai Đồng thật làm ta mê lạc, hoàn toàn không phân biệt được xung quanh. Một lát sau mới run run cất tiếng:

”Hắn là... là ai?”

Thật chậm, từng chữ một:

”Trụ Đế Trụ Song điện- Trụ Thiên- Thích Trụ Ma Vương.”

—

Ta quả thật không ngờ, Tiên giới bọn họ lại càng không ngờ. Một thời lừng bắt Chiến Thần Trụ Xích Quân, hôm nay lâm vào cảnh này, quả thật không phải oan uổng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 21.4

Cũng là chuyện xảy ra rất lâu rồi, trận đại chiến năm ấy từ vong đa phần là người của bọn ta, hôm nay lịch sử lặp lại, có điều, kết cục thay đổi, Tiên giới mới là kẻ đứng đầu chịu trận. Xem ra là công bằng.

—

Ngược Khiêm nhìn sắc mặt ta biến đổi không khỏi có cảm giác quái dị, bước gần thêm mấy bước mới lên tiếng:

”Cái này, muội là bị làm sao? Biểu hiện thật kì dị.”

—

Ta nghe hần nói mới kéo lại suy nghĩ kia, giọng điệu so với khi trước có bình tĩnh hơn đôi chút:

”Bọn họ bị trừng phạt không có gì đáng tiếc. Có điều Thần Thiên Phong kia muội nợ hần một mạng, không thể bỏ mặc.”

Nói xong liền một mực hướng hắc phong vẫn dữ dội mà tiến vào.

—

Cửu Trùng Thiên, Điện Vạn Quang của Thiên Quân ta cũng không để ý cho lắm. Mặc dù không còn trang hoàng như xưa nhưng xem chừng chính là nơi nguyên vẹn nhất.

—

Ta đi một lượt, quả nhiên không gặp Thần Thiên Phong, hơn nữa ngoại trừ đồ nát cũng không thấy thứ gì khác. Trong lòng cũng trở nên gấp gáp.

—

Đếm không nhầm trên Thiên Cung phải có đến mấy trăm cung các, số đó cũng chỉ có mấy điện lớn. Lúc chạy qua La Hán điện liền phát hiện một khúc Kim hoa. Loại cây này trước đây từng thấy qua một lần, giờ phút này cũng không chắc chắn lắm. Có điều vật này cũng chỉ có yêu ma sử dụng, nhưng mà tên Kim hoa kia nghe kể lại là tên một tiên nữ. Sự tình thế nào cũng không rõ.

—

Ta nhặt Kim hoa kia lên, nhánh cây màu tím lại phát kim quang. Không hiểu sao bỗng nghĩ tới một nơi, nơi này rất có thể sẽ tìm thấy bọn họ.

—

Từ Nguyệt Liên, Thước Minh Đài kia vốn là đường xuống Minh Cung của tiên nhân. Có điều Từ Nguyệt Liên kia đường đi thoải mái, qua đó có thể thuận lợi tiến vào điện kiến U Minh vương, hơn nữa còn được đãi tử tế, rượu tiệc thiết đãi. Thế nhưng Thước Minh Đài kia cực kì đáng sợ, rơi xuống đó sẽ gặp ác quỷ móc mắt, ăn đạo hạnh, huỷ đi tiên thể, đến được Minh cung giữ được hồn phách thật là may mắn. Còn nữa bọn họ đa phần sau này sẽ mất đi kí ức, tiên duyên đoạn tuyệt. Có điều tiên nhân chịu hình phạt này ta trước đây cũng chưa từng thấy.

—

Mùi máu tanh hung hăng xộc vào mũi, hơn nữa nộ khí cũng vô cùng dữ dội. Nước trong Thước Minh Đài lúc này đã chuyển màu đen đặc sệt, Kim hoa hai bên bờ phân nửa đều biến dị, kích cỡ so với ban đầu hoàn toàn không thể nhận ra, không ngừng bốc hắc khí.

—

Ta cuối cùng cũng thấy hần, bạch y kia quả nhiên đã đổi màu, còn có nam nhân mặc hắc bào đứng đối diện, tuy rằng gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn tốt hơn hần vài phần.

—

Thần Thiên Phong quay lưng lại, hắc nhân kia đối diện ta. Ánh mắt sắc lạnh vô tình lướt qua lại bất ngờ rơi thẳng lên người ta. Là hoa mắt hay là thật? Hần thu kiếm lại, thật nhanh chóng tiến về phía ta, lại gọi một câu:

”Tiểu Liên hoa, là nàng?”

Ta không hiểu hần nói gì, lại thấy Thần Thiên Phong quay lại, ngoài cái nhú mày, ta thật không nhận ra bộ dạng nhếch nhác đó.

—

Hắc bào kia dừng lại cách ta hai bước, giọng nói có chút kích động:

”Thì ra đúng thật là nàng. Hần không lừa ta, nàng quả thực đã tái sinh.”

—

Ta toàn bộ không hiểu mấy lời vừa rồi, một mực tiến lại phía Thần Thiên Phong đang đứng im lặng. Không ngờ chưa đi được mấy bước cánh tay đã bị kéo lấy:

”Đi cùng ta, mau rời khỏi đây, nơi này rất nguy hiểm.”

Bàn tay này dùng rất nhiều lực, thế nào cũng không thể thoát ra.

—

Ngay lúc đó, một đạo kim quang từ trên đầu đánh thẳng xuống. Người kia kéo ta lùi lại, tuy nhiên vẫn không khỏi bị đường kiếm đã thương.

—

Hắc phong vân tan biến, Thần Thiên Phong tan biến, tử khí cũng sớm không còn một chút. Tuy chỉ một thời gian ngắn nhưng gương mặt này ta vô cùng ấn tượng.

Một tiếng nho nhỏ “A Thành” vừa thốt lên liền nghe hắc nhân nói:

”Thì ra là Nam Chiêu Đế quân, lâu ngày không gặp.”

—

Phải, y không phải A Thành luôn bị ta bắt nạt, y là Nam Chiêu Đế của Tiêu Huyền điện.

—

”Không cần thiết phải thế, mấy người “cao quý” như các người Tiêu Huyền ta sao có thể quen biết.”

Lại nói:

“... Có điều, không biết Thích Trụ Ma Vương nhà các người suy nghĩ cái gì lại làm cái việc lừa gạt này, còn hao công bày ra một màn đó. Hạ lưu không đáng nói, đáng nói là khiến Lục hải Thượng Thần nhà chúng ta rất tức giận. Sao lại khiến hắc nhân hại như thế chứ?”

—

Hắc y kia cười lên mấy tiếng lại làm một bộ dạng kích cấn:

”U Tự hồ thẹn, có điều Đế quân ngài dùng hai chữ “hạ lưu” quả thật có chút không đúng. Ta quả thật không biết là nàng.”

”Giờ biết rồi, vẫn muốn mang nàng đi?” Tiêu Huyền kia vẫn làm bộ thư thả.

”Đế quân có ý kiến?”

”Tất nhiên. Nàng vốn là ở Ngục Miên cung, còn có thể đi nơi nào khác?”

—

Sau lưng vang lên một tiếng cười lớn, Trụ Thiên mặc hắc long bào xuất hiện. Y một trường đánh ta rơi vào Thước Minh Đài. Kì lạ, ta dường như đã từng chài qua cảm giác này...Không lâu sau, kí ức chảy ngược vào đầu. Cuộc sống liên hoa kia ta toàn bộ nhớ ra. Lại nghe:

”Kí ức quay về, vai trò hiển nhiên tiếp tục.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: 22/ Khoảng Cách.

Ta một mình ngồi dựa lưng vào cột trụ son trong Tiêu Huyền điện, lại nhớ lại một vài chuyện. Thì ra Thiên Đình vẫn chưa bị hao tổn gì mấy, cái khi trước nhìn thấy hoàn toàn là ảo mộng được dựng ra. Lúc này bỗng thấy mình thật ngốc nghếch.

—

Sau lưng truyền đến hương thơm của Cửu Lạc La, loại cây này kì thực rất hiếm hoi, so với Kim Hoa kia còn khó tìm hơn. Một vạn năm trước Tiêu Huyền thân chinh chống yêu ma, khi trở về đem theo vật này. Thu thập tinh hoa trời đất, tán tà khí, tinh lọc yêu thân, độ tiên quả đúng là tác dụng của nó, ngoài ra hương thơm còn rất thanh tao, dễ chịu. Tiêu Huyền khi ấy vốn là có ý muốn tặng cho ta, ta lại thấy bản thân có chút không thích hợp mới không nhận:

”Vật quý như vậy, ta dùng thật ổng phí, hơn nữa cũng không thích mấy thứ thanh tao quá. Cái này người vẫn là thích hợp hơn.”

Hắn cũng không gượng ép ta.

—

Tiêu Huyền ngồi xuống, cũng dựa người vào một cây cột trụ khác, lại nói:

”Lâu như vậy rồi, nàng vẫn rất xinh đẹp.”

—

Ta nhìn hần hồi lâu vẫn chưa hết ngạc nhiên mới hỏi:

”Ta từ lúc nào trong mắt ngươi là một cô nương xinh đẹp?”

Tiêu Huyền trong mắt động ý cười:

”Ta đâu có nói nàng là 'cô nương xinh đẹp' “

”Không lẽ là nam tử xinh đẹp?”

—

”Cũng rất có thể.”

Nghe xong mấy lời này đáng ra phải giận dữ,ta lại không thể. Ngược lại còn dữ dội nhìn hần:

”Ngươi thật là Tiêu Huyền?... Không nhận ra... Ngươi trước đây nghĩ thế nào cũng không giống... Ngươi vì cái gì mà biến thành như này?”

—

Hần lúc này hơi trầm mặc, không nói gì. Ta lúc này mới thấy chút hình ảnh quen thuộc. Nhưng mà, hần có thay đổi thế nào thì ta cũng không quên được ân tình khi xưa của hần, bản thân ở đây cũng vì lẽ đó. Kiếp trước Liên hoa nợ hần, kiếp này để ta trả là được.

—

Tiêu Huyền đang ở trong thư phòng. Ta sợ quấy rầy hần xem kinh thư mới ngấp ngừng đứng ở cửa, nửa muốn nửa không bước vào. Tiểu tiên nga thấy được mới tiến lại hỏi:

”Cô nương có chuyện gì vậy?”

—

Ta đưa chén canh linh hương ra trước mặt mới nói:

”Vốn định mang canh này cho Đế Quân nhà các người, lại không đúng lúc.”

—

Tiểu tiên nga kia nghiêng đầu qua ta nhìn cửa phòng lại nhìn ta thắc mắc:

”Có gì không đúng lúc? Đế Quân đang nhàn chán gấp máy bay thôi mà. Lần trước đi hạ giới còn mang về mấy trò chơi rất thú vị.”

—

Ta nghe xong liền ngạc nhiên:

”Thật là hần đang gấp máy bay?”

Tiểu tiên kia khẳng định:

”Đúng vậy, số giấy trong thư phòng vừa vụn dùng hết, Đế Quân sai nô tì đi lấy thêm.”

—

Ta lúc ấy mới để ý sắp giấy trắng tinh kia liền đưa chén canh cho tiểu tiên nga, tinh nghịch nói:

”Cái này không cần nữa, ngươi đưa ta sắp giấy. Tự dung bản thân cũng nổi hứng muốn chơi. Vừa hay có thể cùng hần thi tài.”

—

Tiểu tiên nga kia cũng nhanh chóng đón lấy. Ta cầm sắp giấy trắng, cũng không cần chần trừ, tự nhiên đẩy cửa đi vào.

—

Tiêu Huyền trước nay không thích bạch y, lúc này ta nhìn thấy cảm bào của hắc thấp thoáng phía sau kệ sách mới lên tiếng:

”Thật không nghĩ Đế Quân ngài lại có cái thú này.”

—

Tiêu Huyền nghe ta nói cũng không bận tâm, tiện tay phi thêm một chiếc. Máy bay giấy kia lướt qua mặt ta sau đó mới thông thả đáp xuống, lại nghe hắn nói:

”Cái này chơi không đến nỗi, ta cảm thấy nàng cũng nên chơi thử.”

—

Ta bữu môi nhìn hắn:

”Trò chơi của tiểu hài tử này khi xưa đã chơi rất nhiều, nhớ không nhầm Đế Quân ngài cũng vài lần bị 'hạ đo ván'.”

Tiêu Huyền nghe xong ngược lại còn hứng khởi:

”Chuyện cũ không tính, hôm nay ta sẽ cho nàng thua thật thảm.”

Đúng, là chuyện cũ, khi ấy ta là thắng A Thành, không hẳn giờ đã thắng được Tiêu Huyền Đế Quân.

—

—

Cũng không tới nửa tháng nữa là diễn ra hội Bàn Tiên. Đây vốn dĩ là một dịp hết thầy thần tiên cùng nhau trò chuyện, tựa như com tất niên ở hạ giới. Có điều, Bàn Tiên năm nay đặc biệt diễn ra sự việc nghiêm trọng, Yêu giới chuẩn bị gây chiến, vì thế không khí có phần căng thẳng.

—

Tiêu Huyền từ sáng sớm đã rời đi. Ta vốn tưởng hắn đi một mình mới muốn tiến một đoạn, chẳng ngờ vừa nhìn thấy ta hắn đã nói:

”Nàng thật đúng giờ, mặc ấm một chút là được, nhanh chóng cùng ta đến đó.”

Đầu nỏ lưng búng, vốn muốn mau chóng trở lại chần ả lại bị một câu này của hắn làm cho tỉnh mộng.

—

Từ trước kia ta cùng Tiêu Huyền ở một chỗ đã biết hắn đối với giờ giấc rất đúng chuẩn, nhiều năm như vậy cũng chỉ có điểm này không thay đổi.

—

Bàn Tiên được tổ chức ở cung Giác Quang của Hắc Đà tinh quân. Vị này chuyên lo việc sát khảo yêu ma, trước đây cùng ta có tính quen biết. Hắc Đà nhìn thấy ta liền cười:

”Tiểu nha đầu nhà ngươi cuối cùng cũng quay lại, khi xưa đi đầu thai cũng không nói ta một tiếng.”

—

Ta nghe xong cũng chỉ biết gượng cười. Rốt cuộc là từ lúc nào đi đầu thai? Xong lại làm về thân thiết nhéo chòm râu của lão:

”Không phải đã trở về rồi sao? Sau này có thời gian nhất định tới tìm lão bản 'chính sự'.”

”Được. hà hà.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 22.2

“Nơi này vốn có một đóa hoa rất đẹp, là cầm thiên hoa, nhưng rồi bị người một tay bẻ gãy, nhiều năm như vậy rồi, ta mong đợi nhưng cũng không thấy được nơi đó nở hoa nữa...”

Khi xưa ta vốn là thích những cuốn ngôn tình thiếu nữ, bi lụy, sụt sướt, chàng chàng thiếp thiếp lâm li, còn đặc biệt có hứng thú với mấy cảnh ái muội.. Không hiểu sao gần đây lại thấy thể loại thâm ý sâu xa này rất thu hút. Có điều ta hầu như không hiểu được mấy.

—

Tiêu Huyền vốn ngồi ở phía trên lại vì lý do gì mà tọa gần chỗ ta, Bàn Tiên vẫn đang sôi nổi nhưng ta hiện rất muốn biết câu nói kia có ý nghĩ gì mới không nhin nổi, liếc ngang dọc sau đó mới thấp giọng hỏi Tiêu Huyền:

”Đề Quân, nói cho ta biết cái này là ý nghĩa gì?”

—

Thông thường lúc này phải là Lục Hải Thượng thần đứng ra làm chủ, thế nhưng không biết vì sao còn chưa đến hạn Tiêu Huyền phải thay thế, điều này dĩ nhiên gây ảnh hưởng cho ta, vì thế mới lâm bảm vài câu:

”Thượng Thần này cũng thật thiếu trách nhiệm, múi giờ có lẽ bị lệch, có thể mới ngủ dậy chưa biết chừng.”

—

Nói xong, một tay lật giờ cuốn sách mượn từ chỗ nữ nhi nhà Hàn Đà tinh quân, lại được một con gió mát lạnh ghé thăm. Bên tai tức thì có tiếng nói:

”Nàng là đang nhắc tới ta? Phải chăng là nhớ mong?”

—

”Không phải ngươi, ta là đang “ngóng” Thượng Thần đáng kính, hơn nữa ngươi nói xem một ngày gặp ngươi không ít hơn 10 lần, sao có thể nhớ?”

hồi lâu vẫn không hề phát giác người kia không phải Tiêu Huyền, đã thế còn hồ hởi giờ cuốn sách to ạch về phía hân:

”Phải rồi, cái này ta không hiểu, ngươi...”

—

Cứng họng nhìn Thần Thiên Phong đón lấy quyển sách, thật cẩn trọng quan sát biểu hiện của hân, nhất thời không biết bào chữa làm sao đành im lặng.

—

Ta thấy Thần Thiên Phong nhú mày, ta liền đến cả thờ cũng không dám. Lại nghe:

”Cái này e rằng khó giải thích, chỉ bằng nàng tới đây...”

Ta nghe theo ngoan ngoan đi tới, lúc nhìn mấy chữ đen kia mới tá hoảng:

”Không, không phải, ta hiểu rõ rồi, thật không cần nữa.”

—

Sách kia viết gì? Viết gì? Nguyên văn là: “nam nhân bất ngờ kéo nữ tử vào lòng, nữ tử lâm vài động tác chống đối qua loa sau đó thuận đà ngã theo. Tiếp đó hai mắt nhắm nhai tận hưởng đôi môi nam tử, không biết vô tình hay cố ý làm mấy hành động kêu gọi. Lại tiếp đó liền nói tới cảnh ân ái mặn nồng, không biết ai trên ai dưới...”

—

Ta toàn bộ đỏ bừng mặt không dám nhìn Thần Thiên Phong... nói cái gì là triết lý sâu xa, thì ra nữ nhi nhà lão Hàn kia cũng có mấy sở thích này... Cũng thật giống ta...

—

”Thượng Thần, ngài đã đến, như vậy ta hân có thể cáo lui trước.”

Lúc ta nghe thấy mấy lời đó Tiêu Huyền đã đứng bên cạnh từ khi nào, gắt gao nắm lấy tay ta. Ta được giải vây hiển nhiên vui mừng:

”Chúng ta đi đâu?”

”Ngược Miên Cung, ta đưa nàng về nhà.”

—

Phải rồi, ta lâu rồi cũng chưa quay lại đó. Có điều đi rất xa rồi vẫn cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình, lúc này mới nhận ra khi đi đã vô ý mà quên mất chào Thần Thiên Phong một tiếng. Cảm xúc không biết vì sao mà hỗn loạn.

—

Bốn bên hồ sen thơm ngát, so với hồ sen Ngược Khiêm đảo cho ta còn đẹp hơn vài phần. Lại nhớ, không biết Ngược Khiêm cùng Khai Đồng thế nào?

—

Từng cảnh vật lại là từng đợt hồi ức, nhiều năm như vậy rồi cũng chưa từng thay đổi một chút, ta thấy mình lại nợ Tiêu Huyền thêm một chút.

—

”Trời đêm ở đây rất hơi lạnh, nàng nên cẩn thận một chút.” khoác chiếc áo lông cho ta, Tiêu Huyền đốt thêm một ngọn lửa sưởi ấm.

—

Nếu là trước đây có thể ta sẽ vui nhưng lúc này ta lại không muốn đón nhận ấm áp đó.

—

Đêm lạnh, lại như ấm, gần gũi lại như lần đầu, từng câu từng chữ khi xưa không hiểu sao tất cả ồ ạt tràn về:

...

”Vì ta yêu nàng, có thể vì nàng mà chịu thêm một kiếp cô độc.”

...

Rồi lại tự mình nghe tiếng mình:

”Ta xin lỗi, nhưng với ta Tiêu Huyền mới là người quan trọng. Hẳn cho ta nhân tình, ta không thể không báo đáp.”

...

” Bao lâu? Nàng muốn ta đợi bao lâu?”

...

”Không cần đợi, ta sẽ dùng cả đời báo đáp hần.”

...

”Vậy được. Ta dùng cả kiếp này đợi nàng báo đáp hần, dùng kiếp sau để chờ nàng báo đáp ta, số còn lại để cho nàng hạnh phúc.”

...

Khóe mắt ta lạnh lạnh, môi ta run run. Tĩnh dậy lại thấy bốn bề tĩnh lặng. Mấy lời kia sao còn nhớ lại, vốn là nên quên đi... Ước chừng canh 3, giữ khoảng không yên ắng, tiếng đàn nơi nào lặng lẽ chảy vào tai. Bản nhạc quen thuộc mà tiếng đàn càng quen thuộc hơn:

”Nhà tranh ta một mình ngồi đó, gảy một khúc đàn, uống một chum rượu đợi nàng trở lại...nhiều lần...nàng vẫn chưa trở lại...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 22.3

Đêm, một đêm lại hai đêm, ba đêm... thường nhật đều nghe tiếng đàn đó.

—

Phía sau căn phòng của ta là Ngự hoa viên, băng qua ngự viên ấy sẽ tới thư phòng của Tiêu Huyền. Ngược Miên cung khi trước vốn nhỏ nhắn đơn sơ, cả thầy cũng chỉ có ba căn phòng. Một là Miên phòng của ta, một của tỳ nữ, cái còn lại là Vô thư, là phòng sách Tiêu Huyền ở tạm, bởi ít khi có việc lui qua nơi này. Hơn nữa, nói thế nhưng kì thực nó là nơi lộng lẫy nhất rồi. Có điều thời gian qua đã được tu sửa rất nhiều, hiện giờ mang so với Tiêu Huyền điện không hẳn là thua kém.

—

Ta ngồi dựa dưới tán cây Vọng Ân, gió đêm nay xem chừng không lạnh lắm. Qua ánh trăng lấp ló một quả nhỏ bằng ngón tay nghiêng ngửa “dòm” xuống qua kẽ lá. Kì thực nó vốn không phải được lão Thiên Đế ban tên mà là ta năm đó trộm được trong vườn nhà Lai Hạ tiên tử, tùy tiện gọi vậy cho vần vẻ lại không biết là của Phật Tây Phương gửi cho Lục hải Thượng thần làm quà. Sau này hiển nhiên không có gan nói.

—

Quả Vọng Ân kia không biết vì sao lại rớt xuống tay ta mà gió cũng không hề dữ dội. Vốn định ăn thử thế nhưng bất giác nhớ ra, trái này phàm là yêu sẽ không thể mà ta sao có thể dùng cùng chữ kia rồi bỏ quan hệ. Mặt khác ta cũng không phải linh yêu trên trời, càng không có phúc phận. Ta và hắn có lẽ ngay từ cái lí do này đã là ngăn cách, cứ cho là gặp hắn trước cũng không có khả năng...chỉ bằng tất cả đều không can hệ là tốt nhất.

...

Truyện phải nói đến là từ hơn 300 năm trước. Ta khi ấy chính là một “hóc sen ngàn năm” tuy rằng chưa hóa thành người nhưng mọi việc xung quanh đều đã tường tỏ. Cũng chính từ khi đó ta bắt đầu cảm hận nam nhân tuy rằng bọn họ với ta cũng chưa từng gây thù oán. Cho đến khi gặp Tiêu Huyền, hắn khi ấy mới chỉ là một Chiến thần.

—

Dòng họ nhà ta cũng không hẳn luôn cố định một chỗ bởi sau khi có nhân tính rồi đều thừa lúc ban đêm dòi qua nơi khác, chỉ riêng ta lười biếng nên sống chết đều ở lại. Thảm phủ ngày đêm nghe Thảm Trúc Phong tiêu thư gảy đàn. Bọn bè cũng không có nhiệt huyết lôi kéo, dần dà trong hồ chỉ còn độc nhất mình ta với cá vàng. Cũng không quá nhàm chán.

—

Thảm Trúc Phong quả thật vô cùng xinh đẹp, dịu dàng có điều Thảm phủ rộng lớn nặng lại cô đơn. Năm tuổi 18, huynh trưởng mất tích, Thảm Quán Du loạn luân muốn lấy nàng làm vợ, Thảm Đích cha nàng không những không cản còn tán thành. Thảm Quán Du từ anh họ thành phu quân, nàng từ em họ thành nương tử rồi thành vật hiến tế. Hắn dâng nàng cho Tiêm Chung Dịch, anh trai của Thánh Thượng mà thắng tiến. Vốn ban đầu muốn nàng làm phi thiếp nhưng thú tính nổi lên đã làm hủy đi cái trinh tiết, cuối cùng đành phải chấp một bước.

...

Đêm hôn với Tiêm Dịch kia không biết thế nào, có điều nửa đêm bỗng nghe tiếng khóc thê lương. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, Thảm Trúc Phong lẻ ra đang ở phủ vương gia lại toàn thân bầm tím, áo quần tả tơi yếu ớt dựa mình bên thành hồ...

—

Thảm phu nhân mang cho nàng quần áo mới, hai con mắt xung đỏ thương xót nhìn nàng. Không lâu sau Thảm Quán Du đã dẫn một toán người tới, không nề mặt Thảm phu nhân đập nàng mấy cái lại chửi rủa:

”Đàn bà ngu dốt, mau chết đi! Thân thể thối nát của mày được vương gia để ý còn không biết điều...”

—

Nàng không nói.

—

Thảm Đích lại mắng:

”Mày là đồ bất hiếu, mang họa về đây mày vui lắm hả?”

...

Cái này là gì đây? Thực ra đã thối nát đến mức nào?

...

Ta thấy má mình lạnh lạnh, là máu nàng nhỏ xuống. Xác nàng còn loang máu bị ném xuống ao sen. Kì thực ta khi đó tràn đầy sát khí. Bọn cầm thú kia sao có thể là người thân nàng? Chỉ có huynh trưởng nhưng không biết vì sao mất tích, Thẩm phủ nhân lại không có khả năng...

20 năm sau ta thành người, Thẩm phủ kia không còn, bị hỏa hoạn ngay ngày Thẩm Trúc Phong chết. Có điều ta lúc này nói tiếp số nàng làm vật hiến tế mà kẻ kia là một pháp sư nổi tiếng, ta lúc đầu khả năng gì cũng không có.

Pháp sư vốn trừ yêu, pháp sư này lại cùng yêu ma làm loạn, hơn nữa còn mạng ta ra làm bia đỡ, phi hồn trước mặt thánh thượng. Lúc đó ta đã gặp Tiêu Huyền, hấn xuống hạ giới tìm người vô tình cứu thoát ta. Thế nhưng người hấn tìm còn chưa đầu thai đành mang theo ta xuống địa phủ hỏi thăm. Chẳng ngờ người kia là Thẩm Trúc Phong. Hấn đưa nàng đi đầu thai, sau đó cho ta theo về thiên đình. Ân tình cũng từ đây mà nhiều lên.

Ngày đầu ở tiên giới người đầu tiên ta gặp chính là Thần Thiên Phong. Tuy nhiên quanh người hấn tỏa ra tiên khí vô cùng bức người, thế nào cũng không thể đến gần. Chúng ta ngay từ đầu đã có khoảng cách.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 23

“Romantic nghĩa là lãng mạn, ví dụ Tiêu Huyền Romantic...hiểu không?”

Ta vốn tưởng Tiên Ma sắp đại chiến mới thật kĩ càng chuẩn bị, lại không nghĩ tới lâu như vậy vẫn không có động tĩnh gì. Thành ra cả ngày nhàm chán mới mang cái gọi là “English” của hạ giới ra cùng chúng tiên ti nói chơi.

Tiểu tiên nga nghe ta nói liền một mực lắc đầu:

”Cái này không đúng! Như Đế Quân có thể gọi là “Râu men tịch” thì nô tì chắc chắn cô nương nhớ lộn rồi! Từ kia phải có nghĩa là “tảng băng khắc nghiệt!”

Mới đầu không tránh khỏi chút tự ái nhưng về sau suy nghĩ lại liền thấy Tiêu Huyền trước kia đúng là rất xứng với bốn chữ kia. Tuy nhiên cũng không vì thế mà nhận sai, gõ đầu tiên ti kia một cái:

”Ta chỉ là lấy ví dụ thôi mà. Vậy em thử nói xem thiên đình này ai có thể dùng chữ kia?”

”Là Nhị đồ đệ của Trữ Song điện Dương Tự!”

Tiên nga kia nói xong mới biết mình lỡ lời, hướng ta rồi rít xin lỗi:

”Nô tì quả thật không cố ý, là nở miệng, xin cô nương đừng truyền ra.”

Ta xua tay nhìn nàng, cũng không buồn chấp nhất, lại nói:

”Người không cần lo lắng, sẽ không ai biết đâu. Có điều U Tự kia là “râu men tịch” ở chỗ nào?”

”Cái này...”

Tiên ti kia khó xử cũng đúng. Dương Tự hiện là kẻ thân cận nhất với Ma Vương, cùng tiên giới không cùng một chiến tuyến sao có thể tùy ý mang ra bàn tán? Mà ta khi này bỗng dung nhớ tới Liêm Trương. Hẳn khi xưa cũng chính là đại đệ tử của Trữ Thiên- Thích Trữ Ma Vương. Có điều hấn đã từ lâu

không còn quan hệ với người đó.

—

Lúc ta sức tỉnh mới phát hiện tiên nga kia từ lúc nào đã không còn ở đó, thay thế là một nam nhân toàn thân bạch y trắng toát lên thanh cao vô độ.

—

Thần Thiên Phong hai tay chống cằm nhìn ta. Dáng vẻ trẻ con này của hắn trước đây chưa từng thấy qua. Một hồi nhìn như thế hắn không hề cất tiếng, ta đành phải mở miệng:

”Thượng thần sao lại tới nơi này? Ngài có việc tìm Đế Quân?”

Thần Thiên Phong vẫn không nói. Ta đành tiếp tục:

”Vậy phiền ngài đợi một lát, nô tì đi báo cho Đế Quân biết.”

—

Vốn định đứng dậy lại phát hiện toàn thân không thể nhúc nhích, hồi lâu mới phát hiện có kẻ đang nhìn về bối rối của mình cười thích thú.

—

”Ta đến tìm nàng” Thần Thiên Phong thông thả rót một ly trà lại thông thả thưởng thức.

”Giờ mới phát hiện nàng rất đáng yêu.”

Ta nghe hắn nói không kìm nổi ngạc nhiên mà “Hả!?” lên một tiếng.

—

Thay vì cái giọng nói của hắn ta lại ngửi thấy hương thơm của Cửu Lạc La thoảng trong gió, Tiêu Huyền từ khi nào đã đứng ở cạnh đó, cảm bào hơi bay lên trong gió nhẹ. Sau lưng còn có một người, y chính là “râu men tích” Dương Tự. Ta không khỏi ngạc nhiên, từ khi nào bọn họ quan hệ tiến triển nhanh như vậy?

—

Tiêu Huyền rất tự nhiên chào Thần Thiên Phong một tiếng sau đó ngồi xuống bên cạnh ta. Dương Tự vẫn đứng đó, lam y lại không chút động đậy. Hôm nay không phải hắc y nhân!

—

Ngắm thế nào cũng thấy có chút không phù hợp, ta quyết định đứng dậy, nặn ra một nụ cười thật tươi:

”Chuyện chính sự, tốt nhất không nên làm phiền. Các người cứ tự nhiên, ta đi trước.”

.

”Khoan đã!”

Giọng nói bất ngờ của Tiêu Huyền làm ta giật mình, không có cách nào đành phải quay lại:

”Đế Quân có gì dặn dò?”

”Nàng thấy ta hôm nay thế nào?”

”Hả??”

”Có tuấn tú không?”

”Hả?...à rất tuấn tú.”

—

Ta băng nhanh qua đình viện trở về phòng mình, vừa đi vừa nghĩ nhưng thế nào cũng không hiểu. Ba người kia hôm nay có chuyện gì? Cả Tiêu Huyền nữa, từ khi nào “điệu đà” như vậy? Không lẽ hắn đoạn tụ? Thần Thiên Phong không có khả năng, lẽ nào Dương Tự kia cũng đoạn tụ? “Tảng băng khắc nghiệt” bị Dương Tự làm cho “tan chảy” mới mời sư huynh Thượng Thần tới làm chủ? Ta càng nghĩ càng thấy nổi da gà. Tuy nhiên đầu óc thế nào lại thấy không phải không có khả năng, còn phong phú nghĩ tới hi vọng, tiền ma liên hôn, đại chiến hủy bỏ. Như vậy sẽ tránh tổn hại lớn. Quả thực không có gì

không tốt.

Mãi suy nghĩ lung tung, tỉnh lại mới giật mình thấy đang ở chỗ cũ. Rốt cuộc là ta đã đi được một vòng hay này giờ vẫn đứng yên?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 23.2

Khi xưa có học khinh công, giờ phút này liền cảm thấy thật không uống phí, nhún người nhảy vọt lên cây. Mặc kệ bọn họ có thấy hay không ta đều coi như cùng mình không có chút liên quan.

—

Liều một canh rù xuống mặt hồ, ta bốc nắm thức ăn quăng xuống nước ngọt ngào gọi:

”Tiểu bảo bối, ra đây ta cho các em ăn...”, nghĩ thế nào lại đùa cợt bồi thêm một câu:

“... Đồ ăn hôm nay đảm bảo tươi sạch, 100% chất lượng cao!”

—

Lại nói, một câu kia còn chưa phát tán hết đã thấy cảm bào của Tiêu Huyền một bên. Hắn trông tay lên thành hồ giễu cợt ta:

”Còn nói đồ ăn tươi ngon, chất lượng cao? Mới vừa rồi không phải là thứ năm ngoái còn sót, tiểu đồng Linh Du đem bỏ nài tiếc rẻ nhặt về sao?”

—

Ta nghe xong câu này của hắn liền ho sặc sụa, mấy tiểu bảo bối quăng cho ta cái nguyệt dài rồi quấy đuôi bỏ đi. Phải đến vài phút trấn tĩnh ta mới đáp trả hắn một câu cực kì không liên quan:

”Cửu Lạc La của ngươi rất nặng mùi, sau này nên tránh xa ta một chút.” nói xong liền đứng dậy bỏ đi. Mấy tiên ti bị thái độ của ta dọa sợ. Kì thực xưa nay cũng chưa có ai trước mặt Nam Chiêu Đế có thái độ này. Ta hiển nhiên là người đầu tiên.

—

Ngược Miên Cung so với Thiên Cung cũng không được tính là gần gũi, tuy vậy cũng không đến nỗi cô độc bởi xung quanh cũng có vài cung các của tiểu tiên cư trú. Ta khi rảnh rỗi sẽ tới chỗ họ tám chuyện. Hôm nay vốn định đi lại gặp ngay Tiêu Huyền ở cửa nên mới nói hắn một tiếng, không ngờ hắn không đồng ý, một mực phát áo đi vào, chỉ để lại hai chữ:

”Theo ta”

Ta nguyệt dài, phụng phịu đi theo hắn.

—

Thiên Sa không biết từ khi nào xây dựng bệ để đàn. Tiêu Huyền ôm một cây đàn cổ để xuống, không chú ý tới ta, trực tiếp đi vào giai điệu, một hai ngón ngừng thôi, lá ngừng rơi. Tâm ta bỗng xao động, đêm trăng ngày đó, ta lần đầu đi lạc vào Lục Hải điện, lần đầu nghe một khúc đàn túy mĩ đến thế, cũng là lần đầu cảm thấy huynh đệ họ khác biệt đến thế. Bóng dáng cô đơn ấy khác hẳn với vẻ lạnh lùng trầm tĩnh của Tiêu Huyền. Khi ấy mới biết cái gọi là dưới “một người, trên vạn người” có gì sung sướng, thế nên bản thân thời khắc đó đã quyết định sẽ chỉ là một tiểu yêu nho nhỏ tự do tự tại. Thật không ngờ thời gian sau đã muốn tu thượng tiên cùng người kia bầu bạn.

—

Mãi suy nghĩ, cũng không biết tiếng đàn kia đã ngừng. Tiêu Huyền một bên nhìn ta lo lắng:

”Nàng thế nào lại thần thờ như vậy? Là cảm động quá sao?”

Ta vô thức gật đầu. Khi xưa quả thật từng có mong muốn này.

—

Nửa đêm canh ba, Bát Bộ tinh quân không biết lí do gì tới gõ cửa Ngược Miên cung, một lát tiếng gõ ngừng lại, đoán chừng đã có tiên ti nào đó ra mở

cửa. Ta cũng không chú ý nữa, vùi đầu vào trong chăn mà ngủ.

—

Khi ngủ thời gian trôi rất nhanh, ta sau đó bị một động tác có phần dữ dội lay dậy, liền hốt hoảng, nói năng lộn xộn:

”Sao vậy? Sao vậy? Ma Vương động thủ rồi sao? Nhanh như vậy ta còn chưa muốn chết..”

Một lát bị nha đầu bên cạnh giật giật áo mới tỉnh hẳn.

—

Thiên Quân đang ngồi trên điện, biểu hiện rõ ràng là đang cố nhịn cười, xung quanh hết thấy thần tiên đều rất đồng đủ. Ta lúc này mới chú ý tới Dương Tự đang đứng đối diện Thiên Quân, lại hỏi:

” Là tới đưa chiến thư sao?”

Vừa nói hết câu đã bị bàn tay ai đó nắm lấy. Giọng nói Tiêu Huyền kì thực rất dịu dàng:

” Nàng là vẫn đang buồn ngủ sao?”

—

Ta đưa tay dụi mắt liền nhìn thấy rất nhiều sinh lễ, tâm trạng bỗng nhiên hoan hỉ, rời khỏi chỗ Tiêu Huyền mà tới ngắm ngía, còn tiện đà khen ngợi:

” Đồ tốt như vậy, là cô nương nào may mắn?”

Vốn phần khích cũng không có cơ hội chiêm ngưỡng biểu hiện của hết thấy chúng tiên. Lúc để ý lại vô tình phát hiện còn thiếu một người. Không biết khi nào lại thiếu trách nhiệm như vậy.

—

Dương Tự mặc lam y thong thả bước về phía ta, vừa đi vừa nói:

” Nàng thích thú như vậy, phải chăng là sớm đã đồng ý theo ta?”

Bản thân khi ấy mới tá hỏa, thần kinh tức thì cho biết “ cô nương may mắn “ đó là ta.

—

Ánh mắt ngu ngốc nhìn Dương Tự lại nhìn Tiêu Huyền. Hắn không nói gì, ta...

Dương Tự bắt ngờ lên tiếng:

” Khi xưa Đế Quân yêu cầu gì giờ ta đã có thể đáp ứng. Ngài sẽ không xen vào phải không?”

—

” Nhưng ta muốn xen vào có phải hỏi người không?”

Thật không hiểu nổi, bọn họ nghĩ gì.

—

Dương Tự nhếch môi cười, nhìn Thần Thiên Phong hỏi:

” Thượng thần chỉ có một thân này tới đây?”

Thần Thiên Phong ung dung đáp:

” Sao có thể”

Phẩy tay một cái. Lúc này chúng tiên nữ mới biết thế nào là “romantic“.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 23.3

Trời đêm vốn không sao, Thiên Đế nói khi ngủ phải thật thoải mái vì vậy chúng tiên đều phải tắt hết “đèn”. Lúc này bầu trời ấy bỗng chốc sáng rực ngàn vạn bông tuyết lấp lánh, tuy rằng chưa tới mùa đông nhưng hoa tuyết rơi rất đẹp, hơn thế nữa còn bị lực hấp dẫn của ta kéo lại, đáp xuống đất hoá thành ngàn vạn đóa sen hồng. Ta không kìm nổi, đưa tay đón lấy một cánh hoa, trong lòng rung động. Tuy nhiên bề ngoài lại biểu hiện trẻ con, gom chúng rồi tung lên, còn khen ngợi một câu:

” Thật đẹp!”

—

Một vài cánh sen rơi vào lòng lại rung lên tiếng nhạc. Ta không dám ngẩng đầu lên nhìn Thần Thiên Phong, đến khi Thiên Hậu lên tiếng mới giật mình.

—

” Thật náo nhiệt, là đang tranh thê tử sao? Sớm biết bốn cung đã kêu các người đăng kí!”

Lại quay sang Thiên Đế:

” Thần thiếp thấy không ít anh tài mến mộ nha đầu này, có phải nên “tranh đấu” không?”

—

Ta nghe Thiên Hậu nói vậy lần đầu tiên biết cái gọi là đồ mặt, đoán một lúc liền hướng Tiêu Huyền cầu cứu:

” Đế Quân, việc ở đây ta tốt nhất không nên xen vào, chỉ bằng về Cung nghỉ ngơi.”

—

Người muốn nói không nói, người không muốn lại cướp lời. Thiên Đế có phản hứng thú:

” A đầu này xem ra rất có giá, ta có lẽ nên làm chủ tranh thê này.haha”

—

Tiêu Huyền nãy giờ trầm mặc bỗng lên tiếng:

” Thiên Đế nói rất phải, hơn nữa bản thân cũng muốn rước nàng làm thê.”

—

Chúng tiên lại được dịp hỗn loạn. Rốt cuộc đây là loại tình thế gì? Thật giống vở “anh hùng tranh đoạt nữ nhân” của hạ giới, mà ta chính là “đại nữ nhân tuyệt sắc”. Trong giây phút đó suy nghĩ bất ngờ lệch khỏi quỹ đạo.

—

Ánh mắt nhìn lên lại bất ngờ chạm phải Thần Thiên Phong, bạch y trắng gọi lại bóng dáng xưa, cô đơn. Nơi đó chỉ có một mình hắn. Sao có thể thay đổi nhanh như vậy? Nửa khắc trước vẫn còn cùng Dương Tự đấu khẩu nửa khắc sau lại cùng nửa khắc trước không chút can hệ.

—

Không chỉ có hắn mà Tiêu Huyền, Dương Tự, Thiên Đế và toàn bộ chúng tiên đang đăm đăm nhìn, có vẻ câu trả lời rất quan trọng với họ. Thế nhưng với ta cũng không có gì khác nhau bởi từ đầu đã xác định:

” Tiêu Huyền, chàng nói gì lạ vậy? Ta đã hứa sẽ ở bên chàng tới khi.. chàng không cần ta nữa”

Dừng lại một chút lại nói tiếp, quả thật cũng là vô lễ với Thiên Đế:

” Ta buồn ngủ rồi, ta về trước. Chàng cũng nên trở về sớm một chút.”

Xong liền một mạch rời khỏi.

—

Quả thật là Liên Hoa kia đã hứa như vậy. Ta không nuốt lời, vốn không thể nuốt lời. Đầu tiên cứu ta một mạng, đối tốt với ta, mặc dù hấn trước đây lạnh lùng nhưng chưa hề vô tình, hơn nữa vì ta mà tình nguyện lưu đây phạm giới. Hấn cho ta nhiều ân tình tới vậy sao ta có thể phụ bạc? Chỉ cần hấn muốn ta sẽ không từ chối. Kiếp này vẫn là chỉ có thể phụ huynh không thể bạc đệ.

Về tới Ngược Miên Cung đã quá canh năm, cũng không muốn ngủ liền đi thẳng ra hậu viện, một mình ngồi “hóng sương“. Cả Cung rộng lớn lại rất yên tĩnh. Thật giống cảnh tượng Sát Thiên Thiên trước đêm Sur Phụ phiêu hồn. Cả Sát Thiên động ngập một màu bi xút. Trữ Xích sư phụ trước khi ra đi đã sắc phong ta Vương Hậu, truyền lại tất cả thuật pháp. Người nói muốn ta cai quản chúng yêu ma, không để hỗn loạn. Ta không làm được. Bây giờ không thể tiếp tục không làm được.

Tin tức không ngờ lan truyền thật nhanh chóng. Sau một đêm toàn bộ đều biết chuyện. Từ Thành Hoàng, Thổ Địa tới tiểu quỷ Minh ti không ai là không tường tận. Thế nhưng cái mà chúng nữ nhi tường tận hơn hết là thông tin về các “soái ca” thiên đình. Chiến công của bọn họ khi xưa lừng lẫy thế nào các nàng không rõ mà rõ tóc hôm nay cái nào rối, quần áo chỗ nào nhăn, Thượng Thần gặp gỡ ai, Đế Quân đi giày màu gì, chỉ có ma tướng Dương Tự tuy không dám công khai nhưng vẫn lém lút bàn tán. Hai người kia từ khi nào lại mất uy như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: 24. Du Ngoạn...

Thiên Đình một thời gian này cũng không khẩn trương, gấp gáp. Ta nghe mấy tinh quân nói Ma Vương lúc này sẽ không gây chiến, hấn còn đang e ngại. Có điều dặn ta phải cẩn thận.

Ngồi uống trà, tám chuyện với Nguru Thê Thê, nữ nhi nhà Nguru Đệ làm gác cửa Ngược Miên cung. Đàn bà con gái vốn nhiều chuyện để nói, không may nàng lại chọn đúng chuyện “tranh thê” kia.

Nguru Thê Thê này tính tình vốn không dịu dàng như nữ nhi khác. Nàng một chân vô tình giẫm lên đám hoa nhỏ phía dưới, phẫn nộ nói một câu làm ta dựng đứng tóc gáy:

”Y Vũ tỷ, tỷ nói xem tiện nhân đó nên xử thế nào? Muội gặp sẽ cho mặt ả nở hoa năm cánh!”

”Hả? À...à...cũng không cần mạnh tay như thế...nàng cũng đâu có gì thương tổn muội..”

Thì ra nàng không biết “ả” là ta.

Nguru Thê Thê bỗng quay sang liếc ta một cái làm ta giật mình, nhưng ngay sau đó nàng lại cười híp mắt:

”Tỷ nói cũng đúng. Nhưng mà sao nàng ta dám thương tổn Thượng Thần chứ?”

Thì ra là “Fan” của Thần Thiên Phong. Mà lá gan nàng cũng thật không nhỏ, với hấn cũng dám mơ mộng. Cũng thật giống ta ngày trước...

Tầm trưa đang đánh cờ với Xế Liêu thì nha hoàn chạy tới thông báo:

”Thưa Công tử, Nam Chiêu Đế tới.”

Xế Liêu vừa nghe đã vội đứng dậy, chỉnh lại quần áo đi nghênh đón Tiêu Huyền. Ta thấy vậy liền ngăn hấn:

”Ngươi không cần ra, hấn là tới kêu ta về ăn cơm thôi. Ta đi trước, khi khác lại đến.”

Xế Liêu nghe xong cũng không ngoan cố, sai nha hoàn tiễn ta tới cửa. Vừa đó đã thấy cấm bảo của Tiêu Huyền.

Trăng tròn 15 ta bỗng nhớ lại những lần trăng ta từng thấy, bỗng dưng nghĩ về đạo quán khi xưa, có cả vầng trăng lúc Liêm Trương biến mất, trăng trong ảo mộng Ngược phủ...lòng sinh cảm giác buồn.

Tiêu Huyền khoác cho ta chiếc áo lông, quan tâm:

”Có lạnh không? Giờ này còn chưa ngủ? Nàng là đang có tâm sự gì sao?”

Ta lấy tay kéo cổ áo lên cao một chút, nhẹ nhàng nói:

” Một chút thôi?”

Tiêu Huyền im lặng, một lát mới thấy hấn lên tiếng:

” Ngủ sớm đi, mai ta dẫn nàng tới đó”

Ta cũng không hỏi hấn đi đâu chỉ gật đầu rồi đứng dậy trở lại phòng.

Khương Thanh Tâm lâu như vậy rồi cũng chưa từng thay đổi, chỉ có điều toàn bộ là những gương mặt khác cùng ta không chút quen biết, vì thế cũng không muốn bước vào.

” Khi xưa ta bị biến thành đá, chàng lại mất mặt, hại ta khổ sở.”

Đi một đoạn khá dài im lặng ta mới thay đổi không khí một chút.

Tiêu Huyền nghe ta nói xong liền cười:

” Vậy nàng muốn ta bù đắp thế nào?”

Ta làm bộ suy nghĩ, một hồi mới nói:

” Tạm thời chưa nghĩ ra, ta cho chàng nợ.”

Khiêm Trần thành cách không xa Khương Thanh Tâm, không mất nhiều thời gian lắm. Đi qua rừng Tương Thạch Khúc kia liền vội vã, cũng không muốn nhớ lại.

Trong thangka này nhiều năm như vậy vẫn rất sầm uất, đời sống an bình. Tối giữa con phố lại thoang thoảng hương rượu, ta lại nhớ tới Thẩm gia xưa. Trong lòng rầu rĩ.

Tiêu Huyền đưa cho ta một cây hồ lô, nói:

” Mấy người đó sau này nàng sẽ còn gặp lại, không cần quá đau buồn.”

Nghe hấn nói quả nhiên không đau buồn nữa.

Đứng bên cạnh chúng ta còn có một nhóm những cô nương. Nãy giờ không để ý, thì ra là đang nhìn Tiêu Huyền. Ta thấy vậy liền một mực kéo hấn rời khỏi. Dù sao cũng đường đường là một Đế Quân, tiên tử còn chưa có cái lợi lộc ấy, bọn họ sao có thể. Tiêu Huyền không nói gì chỉ hơi cười cười.

Vốn là hấn nói muốn đi nhưng suốt đường ta lúc nào cũng thấy hấn trầm mặc. Hơn nữa, lúc này còn có phần lạnh lẽo. Trong lòng bất giác lo lắng.

Chưa kịp hỏi gì, Tiêu Huyền đã từ trong người lấy ra một miếng ngọc hình dạng cổ quái, đưa cho ta.

...

Dương Tự đưa ta tới Tả Lang thành. Dẫu hỏi thế nào hấn cũng không chịu nói. Dẫn ta vào thẳng tửu lâu... Lại không phải nơi sang trọng gì. Đáng ngạc nhiên là ta gặp Ngược Khiêm cùng Khải Đồng trong đó.

Sau khi Tiêu Huyền rời đi, Dương Tự từ đâu chạy tới, “lễo đẽo” đi theo. Ta lúc đầu còn tưởng bọn họ là đang thay ca. Có điều mãi vẫn không thấy Thần Thiên Phong.

Ba người kia bỏ ta một mình với Tiểu hồ ly rồi cùng nhau đi vào bên trong. Rất lâu vẫn chưa thấy ra.

Tiểu Y Y ngấm ngấm ta một hồi liền nói:

” Cô nương già đi nhiều rồi.”

Ta nghe xong liền gõ đầu nó một cái:

” Lần sau ta về sẽ dẫn theo một tiên tử thật xinh xắn cho Tiểu Đồng. Ngươi thật xấu quá!”

...

” Còn có lần sau sao?”

” Thì ra là Trụ sư thúc, thật lâu rồi không gặp. Mặt thúc khi nào lại giống đất xoong thế vậy? Đen nhem à, thật không nhận ra.”

Người bình thường sẽ thấy chỉ là một công tử đang trên hoa, ghẹo nguyệt nhưng ta thì khác. Ta biết hấn là Thích Trụ Ma Quân và biết không có cái lần sau ấy nữa...

Chương 65: 25 Cảnh Cũ Người Không Cũ.

Thật không ngờ thiên hạ rộng lớn như vậy Trụ Thiên kia lại hứng thú với Động Chiêu Tích. Phong cảnh tốt không nói, đáng nói chính là động này sư phụ ta từng ở qua, hết thấy cây cỏ đều là bản thân tự tay chăm sóc, thật không ngờ nhìn chúng bị yêu khí vậy bản.

”Trở về nhà, vui chứ?” Trụ Thiên không chút nhẹ nhàng thả ta rơi tự do xuống. Cũng thật may có chút nhanh nhẹn không thì đã thành năm thịt nát.

Ta nhìn ngắm cảnh xưa một lượt, cơ bản không có thay đổi, là khi xưa sư phụ đã hạ phong ấn, muốn cho ta nơi trở về. Bản thân bỗng trở nên lạnh lùng:

”Trụ thúc, người có học qua lễ nghi phạm giới không? Có biết phép tắc không? Động này vốn ta làm chủ sao yêu nghiệt có thể tự do ra vào?”

Trụ Thiên trái ngược không hề tức giận, lại giấu ta:

”Ta cùng ngươi khi nào là quan hệ thân thiết?”

Quả thật nha, ta cùng yêu đầu nhà hắc sao có quan hệ đó. Một hồi liền bảo hắc:

”Bỏ đi, bỏ đi, ta thừa nhận chưa đủ sâu quyết. Thế nhưng ngươi muốn đoạt lấy Nghịch Thiên Chỉ sư phụ truyền cho ta cũng không phải dễ dàng.”

Đúng vậy, hết thấy hoạt động im lặng của hắc thời gian qua, hơn nữa bắt ta tới đây cũng vì Nghịch Thiên Chỉ uy lực vô biên, tu luyện thành công ắt chỉ cần một cái phẩy tay cũng khiến vạn hồn bất tán. Có điều sư phụ nói pháp lực ấy cũng chỉ có một người có thể phát huy tận cùng, lại không ngờ người đó là ta, nhưng là ta của sau này khi đã một thân bốn dạng vô- bán toàn-bán cầu toàn- và toàn (đá Thanh Khương vô, Liên hoa bán toàn, Tiểu hồ ly bán cầu toàn và nhân toàn) là đang nói đến chi giác, quan trọng là thân này chưa từng chết đi vẫn luân chuyển.

Nói là thế, lúc này đây vốn sử dụng được lại không biết hóa giải. Có điều ta chết đi Nghịch Thiên Chỉ này cũng sẽ vĩnh viễn không tồn tại.

Trụ Thiên sức mạnh như thế vẫn không thể hóa được phong ấn Sư phụ ta kết nên. Đơn giản y là Chính Tà, Trụ Xích lão sư phụ là Chính Thiên. Cũng chỉ vì lão quá xảo quyết mà táo đổi. Ta chỉ là nghe kể lại, tường tận cũng không rõ ràng.

Nơi này dường như cũng chỉ có Trụ Thiên, không hề có dấu vết ma binh, không lẽ hắc muốn tự mình lập lại trật tự? Có lẽ còn có Dương Tự.

Nửa đêm ta rõ ràng nghe có tiếng động liền đoán là Dương Tự trở về. Hắc bào đen lướt nhanh chóng lướt qua, không hề phát hiện điều bất thường, một mạch hướng vào chính điện của Trụ Thiên. Ta nghe được từng tiếng rõ.

Dương Tự nói giọng hơi kích động:

”Sư phụ, người đã hứa sẽ không làm hại nàng, sao còn nhân lúc đồ nhi không chú ý mà ra tay?”

Trụ Thiên so với lời kia còn lạnh lùng hơn:

”Ngươi vẫn nhận là đồ nhi ta? Sau lưng bổn Vương làm cái gì nghĩ ta không biết? Còn nữa bổn Vương cũng chưa tổn hại gì ả.”

Ta cơ hồ thấy lạnh sống lưng. Dương Tự rốt cuộc đã làm gì khiến hắc tức giận? Không lẽ phản bội?

Mắt nhìn thấy ám đạo đang mạnh mẽ đánh về phía Dương Tự liền kinh sợ. Thật không biết bản thân đã chạy ra đây từ lúc nào. Không cần nhắc, một chương cứng đầu đỡ lại ám đạo kia.

Hai luồng sáng đập vào nhau giữa không trung, tuy rằng bên ngoài không ảnh hưởng nhưng Trụ Thiên miệng lại phụt ra một búng máu.

Ta vốn nghĩ là Nghịch Thiên Chỉ, lại không ngờ đó là Đoạn Chi, kết hệ của Nghịch Thiên. Sư phụ khi xưa có nói, chiêu thức kia xuất độc luân, là chỉ được một lần duy nhất, có điều may mắn sẽ có Đoạn Chi kia hộ thân bảo toàn mạng sống. Lại quan trọng Nghịch Thiên Chỉ có thể mang ra khỏi cơ thể nhưng Đoạn Chi thì không thể, hơn nữa luôn tuân theo thứ tự trước sau.

Nói như vậy, không lẽ đã có ai đó mang thuật pháp kia đi. Là ai? Trụ Thiên biểu hiện không khác ta là mấy, hắc là đến tám chín phần không ngờ. Dương Tự hoàn toàn khác. Hắc vẫn rất bình tĩnh.

Bản thân một chút trấn tĩnh có lại liền chạy tới xem hắc có bị gì không. Trong lòng thật không muốn tận mắt chứng kiến thêm có người vì mình mà chết. Một Liêm Trương là đủ rồi. Hơn nữa cũng đã từng chứng kiến Sư Phụ vì Ma đầu này mà chết. Bản thân thật không đủ can đảm.

Trụ Thiên không để ý tới vết thương vội vã rời khỏi. Còn chưa đi đến cửa, Dương Tự đã nói vọng theo, giọng điệu có chút kì quái:

”Thật là đã muộn rồi, Tiêu Huyền hẳn đã quyết cùng người, một hai cùng biến mất.”

Ta sững sờ, sao lại là Tiêu Huyền? Hẳn sao phải làm vậy? Lại là ta? Không có Đoạn Chi chắc chắn không tránh khỏi Hôi phi yên diệt. Trong lòng bỗng không kìm nổi ý nghĩ tàn nhẫn muốn Thần Thiên Phong thế chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: 26: Thật Xin Lỗi, Thiếp Không Muốn Đây Là Lần Cuối Thấy Chàng.

Ta theo Dương Tự lên Cửu Trùng Thiên, thật không ngờ mới đó thiên binh thiên tướng đã chuẩn bị kĩ lưỡng như vậy. Có lẽ cũng chỉ có ta không biết. Số đông cũng có hơn một nửa là ma binh. Thật không ngờ một thời gian ngắn lại có thể tập hợp được nhiều như vậy, cũng không biết hẳn “nhét” bọn chúng vào chỗ nào.

Hết thảy bây giờ đều đang rất bận rộn ta lại đứng ngây người nhìn huynh đệ họ chiến đấu, tim cũng theo từng đường kiếm mà co dãn.

Một nhát trượng của Ma Vương đưa lên, hai người trên ứng dưới hợp hóa giải. Thiên Lôi muốn giúp sức không ngờ bị đánh cho còn nửa mạng.

Nhân lúc mây trời được Lôi thần khai quang Thần Thiên Phong liền dẫn quyết một đạo Liên hồi vào đầu Tỏa Vĩ kiếm, Tiêu Huyền mượn núi sông làm điểm tựa Cầu hồi, cả hai đánh thẳng vào tâm Ma Trượng của Ma Vương. Cầu hồi dẫn đường, Tỏa Vĩ kiếm xé gió lao đến. Trong lòng ta thật rất hi vọng đạo lực kia sẽ đã thương, cùng với một chiêu Đoạn Chi khi trước có thể khổng chế hấn.

Quả thật không phải ta ảo mộng mà chỉ là muốn tạm thời quên đi hẳn là Thập đại Ma Vương Thích Trụ, ngàn vạn năm tiếp thụ tiên khí mà hai người kia bắt quá cũng chỉ hơn Lục đại.

Ma Trượng kia vừa vỡ tung... Cảnh tượng trước mắt thật không thể tin nổi. Là song Ma, hẳn quả thực đạt tới mức độ này. Ta nhìn kĩ một trong hai tên còn dính chút máu ở miệng. Đoạn Chi kia là đánh trúng bản thể hấn. Lại một lần nữa toàn thân cứng lại.

Hai Thích Trụ dùng ám đạo kết ấn, nhân lúc hai người kia không phòng bị mà giáng thẳng xuống. Ta hét lên một tiếng “Không” rồi lao tới, lại bị Ngược Khiêm cản lại.

Trong tình huống này, ta bỗng nghe Ngược Khiêm hỏi:

”Nếu hai người họ bắt buộc hôi phi yên diệt, nếu có thể, muội sẽ cứu ai.”

Còn có thể là ai? Là ai muốn thay ta hôi phi yên diệt? Không chần chừ lập tức đáp lại:

”Tiêu Huyền. Muội nợ hấn quá nhiều, không thể tiếp tục nợ, sợ rằng sẽ không trả nổi. Với Thần Thiên Phong cũng chỉ có thể nói ‘xin lỗi’.”

Không hiểu sao giây phút đó lại cảm nhận được ánh mắt ai đó dữ dội nhìn mình.

Ngược Khiêm im lặng một lát, bỗng lên tiếng:

”Muội quả thật không hề thay đổi, vẫn rất nhẫn tâm.”

Đúng, ta rất nhẫn tâm, xưa nay với ta thứ gọi là tình yêu cho tới giờ phút này vẫn chưa từng đứng cùng chỗ với ân nghĩa.

Ta hơi cúi mặt xuống, lại bị câu nói của Ngược Khiêm làm cho giật mình.

”Muội không muốn nhìn mặt hấn một lượt sao?”

Ta không để ý, một thân đỡ hộ Tiêu Huyền đao đó. Có điều không cảm thấy đau. Là Thần Thiên Phong chặn lại.

Điều sau đó là bản thân bị hất ra xa, ánh trắng dữ dội lóe lên. Là Nghịch Thiên Chi. Cuối cùng cũng đã sử dụng. Cuối cùng vẫn là có người vì ta mà chết.

Ánh trắng nhạt dần. Giống như Đoạn Chi kia, xung quanh không hề ảnh hưởng. Thích Trụ Ma Vương tan biến, ma binh cũng không còn dấu vết. Hai người kia vẫn nguyên vẹn đứng đấy.

Ta vội vã chạy tới đỡ Tiêu Huyền. Rất lâu sau mới để ý thấy Kì Lân tuyết trở Thần Thiên Phong rời đi. Trên đó còn có Khai Đồng và tiểu hồ ly trắng

Tiêu Huyền mạnh mẽ gạt tay ra, tự mình tiến lên phía trước lại nói với Dương Tự:

”Chúng ta vốn là không đủ tư cách đem so với sư huynh.”

Dương Tự gật đầu, sắc mặt không hiểu sao có chút trắng bệch.

Ta không hiểu gì, một mực chạy theo, hấn lại một mực chối bỏ. Ta đứng trước cửa Tiêu Huyền điện hai ngày hai đêm hấn cũng không chút động tĩnh.

Ngày thứ ba, Tiêu Huyền thân vận bạch y ra mở cửa, sắc mặt vẫn vậy nhưng không có biểu hiện gì đáng lo ngại. Ta liền vui mừng, nghĩ hấn phúc lớn mạng lớn:

”Thật tốt quá, chẳng không sao.”

”Ta vốn không lí nào hỏi phi yên diệt là người khác.”

Ta chưa kịp phản ứng gì đã nghe tiếng thở dài:

”Vốn muốn giữ lời hứa giúp huynh ấy che giấu lại không thể. Kì thật dùng Nghịch Thiên Chi không phải ta.”

”Không...không phải chàng?”

Tiêu Huyền mặt mũi lắc đầu:

”Không phải, thật ra cũng có ý định lại chậm hơn một bước. Luôn chậm hơn một bước...”

Thứ ta nghe rõ cũng chỉ có vậy. Lúc này bản thân mới hiểu Thần Thiên Phong trong lòng ta có vị trí thế nào. Trái tim như tan ra thành ngàn mảnh, nhỏ như những hạt bụi.

Ta đến Lục Hải điện, tất cả đều yên tĩnh lạ thường. Trời tối, cũng chỉ có chút ánh sáng nơi chính điện. Ta đẩy cửa bước vào cũng chỉ thấy thoang thoảng một mùi trầm hương.

Nha hoàng đẩy cửa vào thấy ta liền nói:

”Cô nương quả thực chậm một bước rồi.”

Ta vô lực ngồi bệt xuống. Sao chàng lại nhanh như vậy? Tâm trí lại như điên dại, miệng không ngừng lẩm bẩm, vẫn là “thật xin lỗi”, hồi lâu sau mới nói ra được câu nói kia:

”Thiếp không muốn là làm cuối thấy chàng.”

...

”Không muốn...”

Bản thân không biết từ khi nào bắt tỉnh. Trước đó rõ ràng đã thấy bóng dáng Kì Lân tuyết, bên vai còn có một đám lông nhuốm đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: 27/ Mông Lung

Ta nằm hồi lâu, cũng không biết mình là mơ hay tỉnh, trong đầu hiện ra một số chuyện xét cho cũng rất mông lung về trước, vốn không nhớ mình có đoạn kí ức này.

...

Ngược Miên Cung khi ấy mới được xây dựng, chung quy vẫn rất lộn xộn. Ta ngồi vắt vẻo trên cành cây ngó xuống Tiêu Huyền đang đọc sách phía dưới. Nhưng mà chớ có hiểu lầm, ta không đứng trên đầu hấn a. Gió thổi một trận tuyết nhẹ vù qua mặt, bản thân thích thú đưa tay ra nắm lấy lại bâng quơ hỏi Tiêu Huyền:

”Chỗ này tuyết thật đẹp, nhưng mà không phải đẹp nhất, Thiên đình này người có biết nơi nào đẹp hơn không?”

Không ngờ Nam Chiêu Đế thường ngày nửa lời khó thốt khi này có hứng đáp lại:

”Ngươi tới Lục Hải điện đi.”

Ta trước đó còn ngạc nhiên, sau liền giận dữ:

”Đế Quân ngươi là đang trêu tức ta sao? Là Lục Hải Điện đó! Người nghĩ ta là ai lại có thể tự do ra vào? Là Thần hậu của Thượng Thần Lục Hải chắc?”

Tiêu Huyền từ chiếc bàn trải thảm nhưng từ từ đứng dậy, lại bằng quơ đáp một câu:

”Nếu vậy bốn quân đây cũng thật phải cung kính gọi ngươi một tiếng tẩu tẩu.”

Tuyết bám vào thân cây làm trơn trượt, ta vốn định treo xuống cuối cùng lại bày ra tư thế không đẹp mắt, nghe hần nói vậy liền ngượng người, hồi lâu mới lên tiếng:

”Cũng không phải không có khả năng.”

Tiêu Huyền vốn đã đi được một đoạn bỗng nhiên dừng bước, cũng không xoay người nói vọng lại:

”Ngươi thật lòng tin tưởng mình hợp khẩu vị của hần?”

Không chú ý câu trả lời của ta, một chốc đã mất dạng sau bóng Vọng Ân.

.....

...

Lại trở về một đoạn lúc mới đầu ta cùng Khải Đồng đến Chiêu Tích bái kiến Trụ Xích sư phụ.

Chiêu Tích khi ấy cũng không như bây giờ, ngoài núi đá cũng chỉ có vài ba cây đại thụ lớn. Mà chào đón chúng ta là một lão sư phụ, sau lưng còn có một thiếu niên ngoại hình quen thuộc. Cũng nhiều năm sau ta mới biết lão Trụ động Chiêu Tích có thói quen thay đổi hình dạng, vài lần thấy thiếu niên trẻ đẹp trong động cũng không còn đứng tim nữa. Mà cũng là sau này mới biết thiếu niên Lâm Điền kia là con tinh lang.

Ta từ ngoài trở về lại thấy Khải Đồng vui vẻ đón ở cửa:

”Tỷ tỷ, mới có con nai tơ lột hổ, chờ tỷ xử lý.haha”

Ta nghe nói mới “tràn đầy hứng thú” chạy vào, không ngờ thấy thiếu niên trẻ đẹp. Là lần đầu thấy thiếu niên trẻ đẹp a

”Em zai, ăn gì mà xinh thế?”

Thiếu niên kia lẳng thình không nói, ta lại có hứng trêu đùa:

”Em zai, đẹp trai mà kiêu thế?”

Mãi trêu đùa cũng không để ý mấy người kia đang cười sặc sụa, tới lúc để ý lại phát hiện thêm thiếu niên Ngược Khiêm lâu ngày không gặp.

Lâm Điền một hồi cười đùa liền vỗ vai ta, thật cẩn thận nhắc nhở:

”Tiểu sư muội nhìn kia, “em zai” là đang tức giận thì phải?”

Ta lại cẩn thận nhìn sang, kì thực cũng chỉ thấy lão Trụ đầu bốc khói nghi ngút.

Nhiều năm sau sói tinh Lâm Điền kia đi tu luyện ta cũng chưa từng gặp lại.

...

Trụ Xích sư phụ bề quan rất lâu, ta và Ngược Khiêm liền nhân cơ hội này trốn ra ngoài, trong động ngoại trừ Tiểu Đồng đáng thương hoàn toàn không còn ai nữa.

Dong chơi hồi lâu, cuối cùng căn đúng thời điểm trước ngày xuất quan trở về.

...

Một đoạn kí ức quan trọng cũng theo giấc mộng đi về, ngày ấy lão sư phuêu hồn. Là bị Lão Ma Vương áp chế, hần dùng ta áp chế, cũng là lần đầu nghe tới Nghịch Chi Thiên...

...

Hai mắt mãnh liệt mở to. Ta thật đã hồ đồ mà quên mất một chuyện, thì ra là vì thế đó Thần Thiên Phong mới muốn thay ta hồn phi phách tán. Lão Trụ nói đạo hạnh không đủ cũng sẽ bị kết cục tương tự mà ta bất quá cũng chỉ là một tiểu yêu. Tu vi sự phụ truyền cho ta căn bản đều bị Thanh Khương thi ngọc hấp thụ hết. Hẳn biết. Lại là ta không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: 28/ Ta Và Tiểu Liên Hoa.

Vẫn một mùi trầm hương nhẹ nhẹ, xung quanh ngoài ta ra còn có rất nhiều người, quan trọng là có người ta đang tìm kiếm.

Thần Thiên Phong dựa người bên án thư, mỉm cười nhìn ta:

”Nàng tỉnh rồi sao?”

Ta nhìn hấn thất thần một hồi mới dừng cảm tiến đến, tay run rẩy sờ lên má hấn, có chút lạnh. Giọng nói không kìm được có chút xúc động:

”Chàng, có sao không?”

Hấn không trả lời, nghiêng mặt tránh né bàn tay của ta.

”Chàng sao vậy? Không khỏe chỗ nào? Nói cho ta biết được không?”

Mấy người Ngược Khiêm, Khải Đồng cũng có mặt ở đây, biểu hiện lại kì dị, không nhìn ta cũng không nhìn Thần Thiên Phong. Tiểu hồ ly cũng tỏ thái độ khinh bỉ.

Người trước mặt bất ngờ gạt cánh tay ta sang một bên, về mặt chán ghét lại như có muôn vạn đau khổ muốn che giấu, lạnh lùng:

”Thật cảm ơn ý tốt của nàng, nếu nàng đến đây vì lí này thì có thể đi được rồi. Ta muốn nghỉ ngơi.”

”Chàng giận ta sao?”

Bất ngờ cánh cửa bị đá mạnh một cái bật ra, ta vốn không để ý lại nghe thấy câu nói đầy khinh bỉ:

”Hay cho cái gọi là ân nghĩa của ngươi. Chữ “chàng” kia thốt ra cũng thật dễ dàng. Đàn ông bọn họ không có mắt mới vì ngươi chịu khổ sở.”

Uyên Đào kia đã lâu không gặp lúc này toàn thân tỏa sát khí, dám nghĩ nàng ta sẽ một đao đâm chết ta lúc này cũng là không há dạ.

”Ngươi nhìn cho kĩ, nhìn xem hấn là ai? Quả nhiên nhiều năm như vậy vẫn không thể phân biệt. Hấn đau lòng như thế cũng thật là...”

Giọng điệu của nàng bỗng trở nên thê lương.

”Thượng Thần đang ở Thước Minh Đài... Cũng sắp tới lúc...”

Ta không đợi Dương Tự nói xong liền ngay lập tức chạy tới Đài Thước Minh kia.

Trong sương mù vẫn vút một thân bạch y đang đứng bên cạnh một bụi Kim Hoa, tư thế vẫn ung dung như thường ngày nhưng dáng vẻ rất xanh, giờ ta mới nhận ra điều đó...

Thần Thiên Phong chậm rãi quay người lại, cười:

”Nàng cuối cùng đã đến, ta vẫn tưởng không thể gặp nàng lần...”

Không để hấn nói hết câu ta vội vàng chạy tới ôm lấy hấn, trực tiếp dùng miệng ngăn lại. Hấn không từ chối, một hồi liền ôm ta thật chặt, giọng nói thật nhẹ nhàng lại thật chặt trái tim ta:

”Nàng muốn một kiếp trả ơn, ta đã chờ nàng không chỉ một kiếp, cũng đã giúp nàng trả ơn...”

Ta nghe hắn nói thật sự rất đau lòng, liền nói:

”Được rồi, ta biết chàng đối với ta thế nào, chàng yên tâm ta sẽ không phụ chàng nữa, thật ra...ta từ lâu cũng rất thích chàng, chỉ là...không đủ can đảm nói ra...”

Thần Thiên Phong ôm ta trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc ta, ngọt ngào:

”Ngốc, không sao cả, giờ nàng nói ra vẫn còn kịp.”

Hắn nói xong lại không kìm được ho lên vài tiếng.

Ta mạnh dạn áp môi vào môi hắn, kì thật trước đây chưa từng mặt dày thế này, không tránh khỏi chút xấu hổ, lại cố làm vẻ thản nhiên nói:

”Chàng còn ho một tiếp ta sẽ hôn chàng một lượt.”

Hắn cười, giọng nói đầy trêu chọc:

”Ta sống lâu như vậy cũng chưa từng thấy cô nương nào như nàng.”

”Chàng là đang chê ta sao?”

”Đâu có, ta rất thích.”

Trầm mặc một lúc thật lâu mới nghe hắn nói tiếp:

”Có điều, ta không còn nhiều thời gian nữa, hơi phi yên diệt vốn là không thể tránh.”

Ta vốn trong lòng rất đau nhưng không muốn hắn lo lắng, liền nói, da mặt cũng đã dày thêm mấy phân:

”Ta mặc kệ chàng sẽ không sao, hơn nữa có sao cũng phải để lại cho ta tiểu Thiên Phong, còn phải cho chúng ta danh phận!”

Thần Thiên Phong đoán chừng là chưa từng nghĩ ta sẽ nói mấy lời này, một lát mới cười:

”Như thế nàng thật lời lắm quá rồi.”

”Ta mặc kệ chàng, nếu không ta sẽ cùng chàng vu tận.”

Hắn “yếu ớt” như vậy có thể phản kháng sao? Lần đầu tiên ta tỏ tình không ngờ lại thượng phong như vậy.

...

Tình yêu quả thật rất ngọt ngào, lại không ngờ giữa trốn từ biệt sinh ly nhận ra điều đó, cũng thật giống một giấc mộng tỉnh.

Ta dựa đầu vào ngực Thần Thiên Phong, lại đưa tay xoa lên da lạnh của hắn, hận không thể dùng hết hơi ấm của mình mà sưởi, cứ nắm chặt không buông.

Thần Thiên Phong nhẹ nhàng nâng ngang mặt ta lên, hôn nhẹ vào trán, thật lâu sau lại cất giọng đều đều:

”Tiểu Y, nàng quả không còn là tiểu Liên hoa nữa rồi.”

Ta đưa mắt trực tiếp nhìn hắn khẳng định:

”Đúng, tiểu Liên hoa đã chết rồi! Nàng ta quá ngu ngốc! Thiếp không muốn cùng nàng ta quá nhiều quen biết.”

Đúng, cuối cùng bản thân cũng đã nhận ra tất cả những thứ kia cũng chỉ là biện hộ cho sự ngu ngốc.

Hắn không nói gì nữa, chỉ mạnh mẽ ôm ta vào lòng.

...

Lục Hải điện lúc này cũng chẳng có ai ngoài chúng ta, tiên ti toàn bộ đều được đưa đến Thiên Cung hầu tiệc rượu. Ta nằm dựa vào vai Thần Thiên Phong, lại nhẹ nhàng nói:

”Sau này thiếp sẽ sống thật tốt. Thiếp hứa danh dự với chàng đấy.”

”Cảm ơn nàng.”

...

Mặc dù thế khi Thần Thiên Phong đi rồi ta quả thực không chịu đựng nổi, một hai đều muốn đi theo chàng. Thế nhưng trước lúc đó chàng không muốn ta đưa tiễn ta liền đáp ứng, không cùng chàng đến Tấn Hồn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: 29/ Càng Muốn Gần Lại Càng Xa

Nửa đêm ta nằm mộng, trong mơ thấy Thần Thiên Phong bạch y nhuộm đỏ, thân hình từng chút một tiêu tan thế nhưng trước sau như một vẫn dịu dàng nhìn ta, ta trái ngược cũng chỉ có thể dương mắt nhìn chàng biến mất. Hồi lâu mới tỉnh lại, mặt đã đầm nhem nước mắt.

Đứa nhỏ tiểu Du Lạc nhìn ta chăm chú, tay bé nhỏ giờ lên quệt giọt nước nhỏ:

”Mẫu thân vì sao lại khóc? Là tiểu Lạc không ngoan sao?”

Ta ôm hài nhi vào lòng, chỉ im lặng không nói. Bàn tay vuốt tóc ta lúc này cũng thật cùng chàng có nhiều thân quen.

Cũng đã hơn một trăm năm, ta đêm nào cũng thấy chàng bên cạnh nhưng cũng chỉ hôm qua thấy chàng đau khổ.

Trước đây ta vốn cảm thấy tuyết rơi ở Lục Hải điện này là đẹp nhất, không ngờ cũng là lạnh nhất. Thần Du Lạc khoác cho ta áo choàng, lại ngồi vào trong lòng:

”Hôm nay hài nhi gặp Y Y tỷ tỷ, còn có Khiêm đại thúc, Đồng tiểu thúc, cũng gặp cả Đế quân thúc thúc...”

Nó kể một hồi, biểu hiện như ông cụ non chống cằm suy nghĩ, một lát liền à lên:

”Đúng rồi, còn có Dương Tự thúc thúc xấu xí, thúc nói tiểu Du Lạc không đẹp trai bằng thúc ấy. Sao có thể chứ?”

Ta xoa đầu nó, không tránh khỏi ý nghĩ muốn bật cười, lại nói:

”Tiểu Du Lạc là đẹp trai nhất, bởi vì phụ thân con chính là tuấn tú nhất!”

Một hồi bỗng dung nhớ tới một chuyện thắc mắc liền đem “thình giảo” hài nhi:

”Nhưng mà vì sao bọn họ lại tụ tập đông đủ thế? Là có gì vui vẻ với nhau sao?”

”Có, Tiểu thúc thúc nói sẽ cho hài nhi gặp phụ thân! Tiểu Lạc đang rất vui!”

...

Ta và tiểu Du Lạc đứng xa xa dưới khán đài đưa mắt nhìn vị chiến thần oai phong lừng lẫy. Hôm nay chính là đại lễ phi thăng Thượng thần của Thiên Phong chiến thần. Vốn là muốn trở về lúc ta lần đầu gặp chàng, sẽ thay đổi số mệnh để chàng không vì ta mà hồi phí yên diệt, cuối cùng lại lệch thời gian, trở về hơn 6 vạn năm trước.

Quả thật bọn họ không lừa ta, ta là vẫn còn cơ hội gặp chàng, hơn nữa có thể cứu sống chàng, trời đất quả thật có món thần vật có thể dịch chuyển thời gian. Đó là 3 miếng bội, một là Phi ngân Tiêu Huyền khi ấy cho ta, một là Trấn vũ ở dệt mộng ảo quá khứ ở Khiêm Trấn thành, cái còn lại là thứ Dương Tự hơn một trăm năm tìm kiếm, Tả Lang thành vốn là góc trụ thứ ba của thiên giới, mà tâm điểm chính là cái tử lâu nho nhỏ kia, tuy nhiên lại khó tìm kiếm nhất.

Ta ôm tiểu Lạc lên, chỉ cho nó thấy chàng:

”Con có nhìn thấy thúc thúc tuấn tú kia không? Đó là phụ thân của con.”

Tiểu Du Lạc theo hướng ta chỉ, cố nghiêng chiếc cổ nhỏ bé lên, kĩ lưỡng nhìn, một lát liền gật gù:

”Phụ thân cũng thật là rất tuấn tú, có điều còn kém Du Lạc chút chút.”

Ta nhất thời không biết nói gì. Một lát sau suy nghĩ kỹ lại bản thân liền thấy rất cần thiết phải nhắc nhở tiểu hài tử hiếu động này, nếu không sẽ không quản được sẽ gây loại chuyện thị phi gì.

”Tiểu Du Lạc ngoan, nghe Mẫu thân nói. Trước mặt người ngoài, không được kêu phụ thân. Chúng ta là đang ở quá khứ, chuyện liên quan tới chúng ta toàn bộ không ai biết.”

Tiểu Du Lạc nghe ta căn dặn liền thật nghiêm túc đáp ứng.

Đại lễ sắp phong chưa được bao lâu, Lục Hải điện đoán trùng cũng mới được xây cất, lúc này là đang tuyển chọn tiên ti. Ta mang theo tín vật của Tiêu Huyền liền dễ dàng ứng được chức vị trưởng quân tiên nga, hơn nữa còn được một hai điều ưu đãi.

Tiểu Du Lạc chạy nhảy xung quanh một vòng liền nhận xét:

”Tuy rằng là Lục Hải điện nhưng mà so với chỗ chúng ta vẫn là nhỏ hơn một chút.”

Ta nghe xong liền nghiêm mặt. Tiểu hải nhi biết mình lỡ lời liền cong mông chạy đi, sợ sẽ bị ta đánh đít, sau này mông to, nữ tử sẽ không thích. Đây là cái ý nghĩ quái đản nhất mà tiểu hồ ly gieo vào đầu nó. Lại nói hồ ly này từ sau khi thành người liền bám dính lấy tiểu Đồng nhà ta nửa bước không rời, hơn nữa còn muốn dụ dỗ nam tử nhà ta. Ta sao lại không quản giáo?

Nhắc thấy bóng mấy tiểu tiên nga, tiểu Du Lạc liền vui vẻ chạy đến, cũng thật tinh mắt lựa chọn người đẹp nhất, không biết khi nào trở thành một tiểu hoa hoa công tử:

”Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ thấy đệ có tuần tú không? Tuần tú hơn phụ thân đúng không?”

Tiên nga kia thấy tiểu hải tử này rất đáng yêu liền nheo nheo nhẹ hai bên má, cười:

”Đệ rất tuần tú! Nhưng mà phụ thân đệ là ai?”

Tiểu hải tử liền chột dạ liếc trộm ta một cái, xong lại nhanh miệng:

”Phụ thân đệ là một người gác cổng thiên đình thôi.”

Mấy tiên ti kia

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 29.2

Mấy tiên ti nghe đứa nhỏ nói xong, bản tính nữ nhi liền nổi lên, đáng vẻ đầy kích động:

”Quả thật có người gác cổng tuần mã ngàn này sao? Chúng ta làm sao lại chậm thông tin đến vậy?”

Tuy nhiên ta sao có thể để các nàng rảnh rỗi như vậy? Một thân phi đến kéo tiểu hải tử sang một bên, sau lại trực tiếp giao nhiệm vụ.

Lục Hải điện khi này mới được hoàn thiện, ta đương nhiên cả ngày rất bận rộn, hơn nữa tiểu Du Lạc kia cũng rất không an phận, sớm ngày chạy nhảy, hại ta thật đứng ngồi không thoải mái.

Chúng ta rồi tới đây mục đích chính là thay đổi số mệnh, mang Thần Thiên Phong ra khỏi kiếp nạn, sao có thể ngày đêm đều ở trong điện này? Ngày thứ ba liền lên kế hoạch thực hiện. Mặc dù sai thời điểm nhưng mà cũng không phải vô ích.

Trụ Song điện bây giờ còn ngự hai vị Đế Quân. Một là Tam Vi Đế Quân Trụ Thiên, một là Bích Ứng Đế Quân Trụ Xích, về sau cũng không biết lí do gì mà chỉ còn một. Cái này chính là ta không rõ nhất. Thế nên mới bắt đầu từ đây.

Ta từ xa đã ngó thấy bóng dáng sư phụ, tuy là nói họ rất giống nhau nhưng ta vừa nhìn lại có thể nhận ra. Hơn nữa cái hình dáng này khi xưa cũng vài lần trông thấy lão sư ngài hóa thành.

Gió một trận nhẹ thổi qua, ta vốn đã có cảm giác bản thân bại lộ lại cố chấp, kết quả là bị xóc cổ lòi ra, nhưng mà cái người kia không phải Trụ Xích mà là Thần Thiên Phong.

”Người làm cái gì lên lút ở đây?”

Ta nhất thời rối loạn, bị chàng bắt ngờ tóm được, suy nghĩ cũng chưa kịp, nói đại:

”Ta thấy Bích Ứng quân thật là phi mạo mới sinh ngưỡng mộ thôi.”

Bích Ứng Quân nghe ta nói hơi cười, không nói gì. Thần Thiên Phong nhướn mày, giọng điệu chứa vài phần lạnh nhạt:

” Đây là Tam Vi Quân”

Ta nghe hắn nói liền phản kháng:

” Đâu nha, đây rõ ràng là...”

Chưa nói xong đã nghe “lão Bích” cười lớn:

” Nha đầu, lá gan cũng thật lớn, Thượng Thần cũng không cho vào mắt.”

Ta giật mình “ Á” lên một tiếng. Không đến nỗi nghiêm trọng vậy chứ? Chẳng lẽ sẽ không đem ta đánh một trận chứ?

Cũng thật may có Bích Ứng quân nói đỡ, nếu không cũng không biết chàng sẽ làm gì ta. Thần Thiên Phong lúc này so với Tiêu Huyền còn giống đá lạnh hơn. Nhưng mà đá này không phải đá bào nha. Không ngon chút nào.

Tiểu Du Lạc đang chơi thấy ta liền vui vẻ gọi:

” Mẫu thân, con đang chơi đùa, mẫu thân mau lại chơi với con!”

Thấy ta không có phản ứng gì lại ngọt ngào gọi thêm một câu:

” Ngoan nào, tiểu Vũ Vũ, mau qua đây.”

Ta không nén nổi buồn cười liền chạy lại chỗ nó.

Tiểu Du Lạc thả điều bay lên, chợt nhớ ra chuyện quan trọng mới quay sang:

” Đúng rồi, mẫu thân, hôm nay hài nhi thấy một tỷ tỷ xinh đẹp tới tìm phụ thân, hai người ở cùng một chỗ, tới giờ vẫn chưa thấy ra.”

Tiểu hài nhi này rốt cuộc là từ khi nào hứng thú rình mò? Có điều ta thật sự không vui nha.

Tiểu Du Lạc nhìn biểu hiện của ta liền cười:

” Mặt mẫu thân là vì sao đỏ như vậy? Người tức giận phụ thân sao?”

” Hài tử, mẫu thân con không thèm tức giận!”

Nói xong liền đưa cuộn dây cho nó:

” Con một mình chơi tiếp, ta có việc.”

A, cánh cửa đáng ghét, sao mà nó lại cách âm tốt như vậy chứ? Báo hại ta này giờ vẹo hết cột sống cũng không nghe thấy gì.

” Cửa sổ có mở nè, nghe như thế cũng thật vất vả.”

” A, a lão sư phụ, người tới từ lúc nào?”

” Vậy người nghe lén từ lúc nào? Với lại, ta nhìn giống lão sư phụ lắm sao?”

Ta bấy giờ mới ý thức ra mình lỡ lời, lập tức sửa đổi, lại thêm vài câu nịnh nọt:

” Đâu có, nô tì muốn nói Bích Ứng Đế Quân dung mạo xuất chúng, lão sư phụ “xinh đẹp “ của nô tì thật không bì nổi.”

” Lão Bích” nghe xong liền cười, lại gật gật đầu chuẩn bị bước vào. Lại bị ta túm lại:

” Còn điều này, nô tì chỉ là muốn xem Thượng Thần có sai bảo gì, ngài cũng không nhất thiết nói lại. Cũng do tai gần đây có chút không tốt.”

” Lão Bích” im lặng nghĩ ngợi gì đó, một hồi mới đồng ý.

Ta theo cửa mở ghé vào liền thấy toàn cảnh. Tính cả Bích Ứng Đế Quân cũng chỉ có ba người, tuyệt nhiên không có cái gọi là tỷ tỷ xinh đẹp. Người kia chính là Tiêu Huyền. Tiểu hài tử được lắm! Ta sẽ phạt cấm túc nó một ngày tự suy ngẫm.

” Oa...oa...mẫu thân quá đáng, hài nhi đâu nói người đi làm chuyện lém lút? Con sẽ mách phụ thân.”

Thật tốt. Con trai ta thông minh hơn ta rồi. Có điều vẫn phải phạt. Phạt nó tiếp tục làm nội gián.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 29.3

Buổi chiều ngày Thanh Mai ta xuống bếp dọn mấy tiền ti thật cẩn thận làm mấy món vị hương(chỉ có mùi vị và hương thơm) lại đích thân xắn tay làm giúp. Trà là hôm nay là ngày Thần Thiên Phong tịnh luyện. Ta nhớ đã có lần hỏi chàng cái ngày này thế nào lại có, kết quả là chàng thư thả nói:

” Không nhớ nữa, có điều ai đó suốt mấy năm tháng nào cũng nấu lâu dần thành quen.”

Ta khi đó còn không thèm nhìn mặt chàng. Vừa hay giờ không chừng sẽ được gặp mặt nữ nhân kia.

Thần Thiên Phong đang ngồi xem sách, nam nhân ngôn tình thường rất thịnh hành tư thế này. Tiểu Du Lạc ngó đầu vào thấy thế liền thuận tiện bước thêm một chân nữa, hiên ngang đi tới trước mặt chàng. Đặt khay nhỏ lên lễ phép:

” Hôm nay ngày Thanh Mai mẫu thân sai bảo tiểu Lạc tới coi sóc ngài tịnh luyện.”

Thần Thiên Phong liếc quynh Viên Niên ở một bên thấy nhắm đúng ngày 23/10 lại quay sang tiểu hài tử, giọng điệu rõ dịu dàng hơn so với ta:

” Tiểu Lạc nói xem ta làm thế nào gọi là tịnh luyện?”

Tiểu hài tử thật là gặp vấn đề nan giải liền gãi đầu, kì thực cái này chưa từng thấy qua, cuối cùng đáp bừa:

” Vậy ngài ăn hết đồ ăn đi, tiểu Lạc sẽ coi sóc ngài ăn.”

Thần Thiên Phong nghe vậy liền biểu hiện buồn cười, xong cũng gật đầu. Đang ăn lại bỗng dừng ngừng lại, ngược lên mới thấy tiểu hài tử hai mắt long lanh nhìn mình, hỏi nó:

” Các người sao lại muốn tới đây làm việc?”

Tiểu hài tử lúc này quả thật có suy nghĩ phụ thân này quá ngốc nghếch đi, xong lại thốt ra lời lẽ khác, tuy rằng không phải hoàn toàn không đúng sự thật nhưng mà khiến ta rất xấu hổ:

” Mẫu thân nói tiểu Lạc không tuân tú bằng ngài, tiểu Lạc muốn kiểm chứng”

Biểu hiện của Thần Thiên Phong rõ ràng là không ngờ tới, tuy nhiên vẫn rất bình tĩnh hỏi:

” Giờ thế nào?”

Tiểu hài tử xoa xoa cằm, dáng vẻ đầy chiêm nghiệm đáp lại:

” Giờ thấy phụ thân tiểu Lạc rõ ràng thua kém nhan sắc, hơn nữa còn có chút ngốc nghếch.”

Thần Thiên Phong cau mày, không hỏi gì thêm. Sau này có thời gian lại tới tìm hài nhi này nói chuyện. Tuy nhiên với ta vẫn tuyệt nhiên không đổi.

Trụ Song điện bên ngoài thép vàng. Cũng tại hai vị Đế Quân này thích trưng diện khiến phạm tâm của ta thật nhiều phen muốn trào sôi. Hôm nay ta đến lại vừa may mắn gặp được cả hai, liền cùng lúc phát luôn thiệp mời:

” Hai vị Đế Quân, mấy ngày nữa viên ấn điện Lục Hải, Thượng Thần có lời mời hai vị.”

Tam Vi Quân Trụ Thiên lần đầu thấy ta, ánh mắt kì dị:

” Tiên ti Lục Hải Điện?”

Ta gật đầu. Lại nghĩ “ người muốn bắt bẻ gì đây? Bốn nương thật muốn đâm người lời ruột, có điều còn muốn xem người là giờ cái trò gì hại lão Xích.”

Quả nhiên là không vừa lòng:

” Không phép tắc!”

Lại là Lão Xích nói đỡ:

” Là quen biết với ta, sư đệ có thể nể mặt không?”

Trụ Thiên không nói gì liền đi ra.

Ta xoa xoa tay. Trời ở đây lạnh rất sớm. Đi tới bàn tự nhiên lấy một cây sáo ngọc, ngạc nhiên:

”Để quân thổi được sáo sao?”

”Không biết thổi”

Lão Xích cũng tự nhiên không kém đáp lại.

Ta nghe xong liền nhét luôn sáo ngọc vào người:

”Cho ta nhé”

”Ngươi ở đâu cũng tự nhiên vậy sao? Hơn nữa ngày càng to gan.”

Ta một câu đa tạ liền nhanh chóng cáo từ.

Không phải ngẫu nhiên xin cây sáo đó, là có lý do. Tiêu Huyền trước kia có nói đích tiên cổ có Ngân Vân sáo, có điều đã bị ma vương phá hỏng. Khi ấy hồ đồ liền cho là Bích Ứng Quân cũng không ngờ vẫn là Ma Quân thâm hiểm. Có điều bọn họ đích thực huynh đệ. Cái ta không rõ là vì sao nó biến mất. Nếu là sáo ngọc này không phải dễ giải quyết sao?

Viên án Lục Hải điện hết thấy chúng tiên đều có mặt. Cao cao tại thượng chính là Thiên Quân, Thượng Thần kế cạnh. Đáng ngạc nhiên lại kế cạnh chính là hải nhi của ta Thân Du Lạc.

Tiểu hải nhi đưa tay vẫy ta:

”Mẫu thân, tiểu Lạc ở đây.”

nói xong còn vui vẻ chạm chén với Thiên Quân. Ta nhất thời cũng không hiểu chuyện gì.

Thần Thiên Phong thấy bộ dạng của ta, không hiểu sao nhìn rất chăm chú, một hồi liền đứng dậy tiến về phía này. Không bao lâu sau đã đứng trước mặt, hành động kì quái. Chàng lấy tay áo chắn trước ngực ta, nhỏ giọng:

”Áo nàng rách kia, có thấy không?”

Ta phung ngum nước trong miệng ra tứ tung, cũng không vội kiểm tra. Cái quan tâm lúc này là thái độ kì lạ. Chàng bị ta mê hoặc dễ dàng vậy sao? Nhưng ta chưa có làm gì mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 29.4

Chàng đứng chắn trước mặt ta hồi lâu lại thân mật cùng ta vào trong tấm điện. Mấy tiên tỉ nhìn thấy cũng không khỏi ghen tị:

”Trưởng quân chúng ta thật may mắn, khoảng cách gần như vậy cũng có thể được hưởng.”

Một màn náo nhiệt vừa khuất, Thần Thiên Phong đã khôi phục thái độ thường ngày, lạnh nhạt:

”Ngươi trong điện này sao lại không chú ý lễ tiết như vậy? Nếu không phải tiểu Du Lạc trông thấy không biết bày ra trò mất mặt gì rồi.”

Ta từ trên mây dót thẳng xuống đấy, hơn nữa vô duyên vô cớ bị la rầy trong lòng liền sinh bất mãn, không kìm nổi âm ức:

”Ngài hà cớ phải đối với ta khắc nghiệt như vậy? Dù gì kia cũng là nhi tử nhà ta, sao lại phân biệt như vậy?”

Bước chân Thần Thiên Phong vốn định rời đi lại nán đôi chút, giọng điệu là có giấu cợt:

”Mẫu thân như ngươi cũng thật tốt bụng.”

Ta im lặng, vài giây sau tâm trạng hoàn toàn đổi khác, một câu “Đa tạ” nói xong liền tự mình đi vào không để ý tới nữa.

Viên án ngày thứ ba, trong tiệc rượu náo loạn truyền tới bàn tán. Tiểu tiên tóc xanh tay cầm bảo bình nhâm nhi bình phẩm:

” Ta nghe nói Mi Tuế Nguyệt thượng thần sắp được gả làm thượng nữ điện Lục Hải? Nghe nói hai người tình trong ý ngoài đã lâu, hơn nữa Nguyệt thần trẻ hèn làm có người lo lắng, hôm nay vừa được thông tin liền tất tã đi đón.”

Vị tiên tử bên cạnh nghe xong biểu hiện không thoải mái:

” Người mới tới cũng đừng ăn nói hàm hồ. Nguyệt kia bất quá chỉ là con gái thượng thần cổ La Dĩ thôi, ai nói nàng ta là thượng thần. Hơn nữa vị kia đã phiêu hồn rồi cũng đâu nói nàng ta kể nghiệm? Nhưng mà tình ý thì ta cũng không chắc.”

Ta nghe mấy người kia bàn tán lẽ ra biểu hiện giận dữ mới thật phù hợp, thế nhưng lại không hiểu sao thân nhiên cười nhẹ:

” Thế này cũng tốt, nếu chàng không yêu ta, từ đầu hồi phi yên diệt vốn là không có khả năng.”

Đang chậm chạp suy nghĩ lại thấy tay nhỏ nắm áo mình. Tiểu Du Lạc ôm chân nũng nịu:

” Du Lạc muốn đi chơi, ngồi đây cả ngày rất nhàm chán.”

Vừa hay ta cũng đang tâm trạng không tốt liền nắm tay nó, nói nhỏ:

” Đi, ta dẫn con đi dạo một vòng. Còn nữa sau này với Thượng thần nên tránh xa một chút.”

Du Lạc thường ngày nhiều chuyện khi này không hiểu sao lại không bày tỏ thắc mắc hay giận dỗi, trái lại nó im lặng, còn ngây thơ cười.

Tiểu hải nhi đi mỗi chân liền muốn về đi ngủ. Ta đưa nó trở về phòng sau đó lại hướng về nơi náo nhiệt. Lúc ấy không khí xung quanh có phần sôi nổi. Một nữ nhân điểm lệ đang múa. Thân hình nàng uyển chuyển, cùng dải xiêm y nhìn vô cùng kiều mị. Nàng ta là Mi Tuế Nguyệt. Ta lúc đó không kiềm nổi cảm xúc cũng muốn thổi một đoạn nhạc. Cuối cùng liền rút sáo ngọc kia ra thổi một bản. Là Biệt khúc. Bản thân ta cũng thật là yếu đuối.

Âm thanh thổi ra lại hóa thành dòng, tụ lại bên người Mi Tuế Nguyệt, không bao lâu chuyển sắc xanh, mảnh liệt bao lấy Tam Vi Đế Quân, một lực đạo nổ vang bóp nát 7 phần hồn phách. Quanh người y lúc này tà khí mạnh mẽ... Không ngờ dễ dàng như vậy.

Mi Tuế Nguyệt vốn là tiên linh được Thần Thượng cổ La Dĩ nuôi dưỡng, lại dùng chính máu mình cho nàng hấp thụ. Có thể xét quan hệ dòng huyết. Thượng cổ thần này khai sinh thiên địa đã cao cao tại thượng mà Trụ Thiên lúc đó mới chỉ được mấy vạn năm tiếp thụ cũng chưa có cái bản lĩnh của Thích Trụ ma vương ngày sau. Nay gặp phải cảm kích khó trách bị thu hạ. Mà hơn nữa tiên linh dữ dội cùng sáo thần cổ kia đều khắc y tận lực. Hai thứ hòa hợp quả nhiên được việc. Mấy vạn năm sau cũng không cần lo tới kiếp nạn.

Ta không nghĩ nhanh chóng như vậy đã kết thúc. Xong lại thấy không có gì bởi ngày tháng sau này còn có tiểu Du Lạc bầu bạn. Không ngờ trở về phòng không thấy ai. Trong lòng đột nhiên nhớ ra, nếu ta và chàng không có quan hệ gì tiểu hải nhi đâu đâu ra...

Tối đêm, ta dẫn vật không sao ngủ được. Suy nghĩ xem có nên từ biệt một câu không, kết quả là thấy khung cảnh nào loạn:

” Thần vật Ngân vân sao biến mất, thượng thần cũng không thấy đâu rồi.” Ngoài ra còn có Mi Nguyệt, cùng nhau biến mất. Ta không nén nổi suy nghĩ không phải, lại thấy chàng không thuộc dạng tùy tiện. Đột nhiên lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 29.5

Bên hồ truyền đến tiếng khóc của nhi tử, quen thuộc, ta liền theo âm thanh tìm tới, kết quả nhìn thấy tiểu Du Lạc. Thế nhưng đứa trẻ thấy ta liền bỏ chạy.

Ta vừa đuổi theo vừa gọi, lại không dám gọi lớn. Đứa nhỏ này chạy rất nhanh. Ta đuổi tới Thước Minh Đài liền mất dấu. Cũng thật kì lạ, Kim Hoa vốn chọn nơi này mà mọc rất rậm rạp lại không chút dấu vết, hơn nữa lơ lửng giữa không trung còn có một cửa động đề ba chữ lớn: Tán Hồn Cốc.

Thật kĩ lưỡng xem xét một lượt, ta sau đó mới tìm cách mà lên đó. Nửa ngày sau rốt cuộc cũng lên được.

Hai bên đường vào cốc có rất nhiều Kim Hoa mọc lại tỏa hương. Con đường càng sâu vào trong càng sáng, lại ngày càng không chân thực, tựa hồ toàn bộ đều là mây ngũ sắc.

Ta cũng không biết đã đi bao lâu cuối cùng tìm đến một căn động nhỏ, rất nhiều Kim Hoa, trên giường mây còn có một người đang nằm. Bạch y trắng toát thanh khiết không nhuộm chút bụi, kế bên còn có một tiểu hải tử đáng yêu đang ngủ rất ngon.

Tiểu Du Lạc không mấy may cử động, cũng không khó gì để biết nó bất quá cũng chỉ có thân xác, linh hồn đã sớm không còn nguyên vẹn mà thân xác ấy đang bị Kim Hoa từng chút một làm cho tan biến.

”Nhi từ ấy vốn là không sao, là nó tự nguyện theo tới. Vốn là Thần Thiên Phong...haiza không ngờ đứa trẻ này bản lĩnh lớn như vậy.”

Ta nghe thấy tiếng nói kia liền quay lại. Thượng thần cổ đại La Dĩ này so với lời kể còn thân thiết hơn vài phần.

”Ngài...”

Thượng Thần nhỏ một nhánh Kim Hoa, lại hỏi ta:

”Ngươi thấy không?”

Ta gật đầu.

”Ta vốn đã định đi rồi lại đoán định được kiếp nạn này của y, dẫn do một hồi mới quyết định lưu lại. Thật ra thần tiên cũng không phải không dính điều lo ngại. Ta sống cũng không biết bao vạn năm, đạo lý này hiểu rất rõ...”

Câu nói lấp lửng tới đây liền chuyển sang cái khác:

”Ta biết bản thân ngươi tới đây là để ngăn họa mấy vạn năm sau mà tử Thích Trữ gây ra, sửa mệnh cho Thần Thiên Phong.”

”Nhưng mà ta cái gì cũng chưa làm chàng đã thành ra thế này.”

Ta đau xót nhìn hai người đang bất động.

Thượng thần La Dĩ trầm giọng:

”Ngươi thật ra là đã sửa mệnh rồi. Không đến y đã hồi phi yên diệt rồi.”

Ta nghe xong một chút cũng không hiểu.

”Sao có thể?”

”Sáo kia vốn không phải Ngân Vân mà là Thất Diệp.”

Trái tim như bị bóp mạnh, hai tay vô lực buông thõng:

”Nói vậy là ta hại chàng?”

”Không phải”

”Ta mắc kẹ, nhất định phải cứu sống chàng!”

”Cũng không phải không có cách. Có điều chỉ có thể chọn một.”

Thượng thần La Dĩ nói xong liền biến mất.

Chọn một? Ta phải chọn ai?

”Ngươi có thể chọn cả hai.”

Tuế Nguyệt từ lúc nào đã đứng cạnh đó. Nàng đọc được suy nghĩ của ta?

”Đúng”

Ta không ưa nàng ta lắm, một hai câu liền nói vào chuyện chính. Mà chuyện chính đó nàng ta cũng chỉ nói một câu:

”Bỏ mạng ngươi, giữ lại bọn họ. Hải nhi kia cần linh hồn, Thiên Phong cần máu từ Kim Hoa. Có điều Kim Hoa không có máu, hơn nữa sẽ ngày càng hủy hoại các người. 49 ngày, sau đó tất cả đều vô ích.”

Nàng ta nói xong đi ra khỏi, ta cơ hồ còn nghe thấy một câu thách thức:

”Còn phải xem nha đầu ngươi tài giỏi đến đâu.”

Xem ta tài giỏi đến đâu?

Quả nhiên tiểu Du Lạc thân thể ngày càng trong suốt, Thần Thiên Phong ngày càng bị hương Kim Hoa quấn lấy, bọc thành một lớp màng ngũ sắc. Thân Thể ta cũng bắt đầu ảnh hưởng. Nhưng là ngày càng khỏe mạnh.

Trong đầu đột nhiên lóe lên. Phải rồi! Ta là yêu. Cứu tiểu Du Lạc cũng có thể chỉ dùng phần nửa hồn phách, còn lại coi chừng vẫn dùng đủ. Nghĩ đoạn

liền xuất nửa hồn phách ra chui vào miệng tiểu hài tử.

Kim Hoa ngậm huyết yêu quả nhiên chuyển sang đỏ, khí tỏa ra lại mang màu trắng, từng chút hòa vào cơ thể Thần Thiên Phong, da thịt chàng có thể miễn cưỡng coi là khôi sắc. Có điều máu của ta tới ngày thứ 7 đã không còn lại bao nhiêu. Ngày thứ 10 sắc hoa bắt đầu trắng lại.

Ta toàn thân đau như cắt, một chút sức lực còn sót lại liền ôm lấy tiểu hài tử cho nó chút hơi ấm. Thân thể ta vốn dĩ sẽ không bị ảnh hưởng, có điều một khi nhỏ huyết sẽ nhiễm kịch độc. Mặc dù Kim Hoa với yêu ma rất hữu hiệu thể nhưng rất hạn chế sử dụng cũng vì lẽ đó.

Trong này vốn là không phân biệt ngày hay đêm nhưng cũng mơ hồ tính đoán. Ngày thứ 13 thân thể Thần Thiên Phong lại bắt đầu biến sắc. Ta lúc này liền quyết định, dù gì cũng là độc, chỉ bằng lấy độc trị độc. Hết sức nhờ Kim Hoa làm bổ thực.

Nhắm mắt cho vào miệng, nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 29.6

Trước ngày 49 ta thân mạch đứt đoạn, hoàn toàn không thể cử động được. Không những thế gương mặt cũng biến dạng, vốn dĩ không thể nhận ra nữa.

Mi Tuế Nguyệt thông thả đứng trước mặt ta, đáng vẻ thoải mái:

”Ngươi cũng thật giỏi đang.”

Ta thật muốn mở miệng lại không thể thốt ra lời nào. Cổ họng đã bị độc Kim Hoa hủy hoại.

Giường mây ngũ sắc cơ hồ đã có hơi ấm lưu chuyển. Bản thân hai người kia qua mấy ngày nữa liền có thể tỉnh lại. Ta dùng hết hơi sức làm dấu xin Tuế Nguyệt giúp đỡ. Không thể dùng bộ dạng này gặp họ, cầu xin nàng ta đưa ta đi nơi khác.

Mi Tuế Nguyệt chậm rãi cúi xuống, nhìn ta, ánh mắt cũng không thể hiện cảm xúc gì.

”Ta sẽ giúp ngươi, có điều đem theo đứa nhỏ kia, ngày sau không được xuất hiện trước mặt chàng nữa.”

Ta đồng ý với nàng ta. Nhưng trước khi đi lưu luyến nắm tay Thần Thiên Phong một cái. Có điều giờ phút chuẩn bị buông tay ra lại mạnh mẽ cảm nhận được níu kéo. Ta hôn lên trán chàng lần cuối sau đó bế tiểu Du Lạc rời đi.

...

Trời đất thật là muốn ta rụi tắt hi vọng tạt cho một trận mưa lạnh. Thần Thiên Phong tỉnh dậy chưa được bao lâu Thiên Đế liền ban hôn với cô nương Mi Tuế Nguyệt. Ta khi ấy đang điều dưỡng trong động nhỏ thế nhưng cũng không tránh nổi bị một phen thất vọng.

Ngoài trời có vài ánh chớp lập lờ, mưa lại rất dữ dội. Từng chút từng chút, cảm giác như thứ gì đó bị xé rách, rất thô bạo... Ta khi đó vẫn chưa hoàn toàn bình phục, tuy rằng thuốc của Tuế Mi rất nghiệm nhưng không hiểu sao cơ thể có chút bài trừ. Thời gian vì lẽ đó mà bị kéo dài. Ta mang thân thể mệt mỏi ngồi dựa lưng vào tường lại nghe thấy tiểu Du Lạc giọng điệu phẫn nộ:

”Hài nhi ghét phụ thân, sẽ không muốn gặp lại phụ thân nữa! Nếu biết trước sẽ để mặc phụ thân.”

Ta lẽ ra nên mắng nó, tuy nhiên lời cắt ra hoàn toàn không để lại chút dấu tích.

Qua ngày mai, chúng ta sẽ không còn quan hệ. Ta không ngờ thấy tiểu Du Lạc tan biến trước mắt mình thế nên quyết định lừa gạt đưa nó về hiện tại, một mình tới điện Lục Hải, tự thân muốn dứt điểm mọi thứ.

Thần Thiên Phong mặc trang phục tân lang đỏ, đáng vẻ vẫn trầm ngâm lạnh nhạt. Ta có chút không hiểu. Trước đó đã nghe rất nhiều bàn tán. Chàng đối với nữ nhân kia là thật lòng. Có điều là ta đã quá bao đồng rồi, chuyện của bọn họ ta vẫn là không nên đề ý.

...

Với Thần Thiên Phong cũng coi như đã có thể gọi là bù đắp. Ta trước mắt còn có Tiêu Huyền. Trả xong tất cả ân tình ta coi như tranh thủ được nhiều hơn cuộc sống nhân rồi. Nghĩ xong quay người bước vào tâm vùng sáng ngũ sắc. Sau lưng cơ hồ nghe thấy ai đó kêu tên ta nhưng mà ta cũng không có ý muốn quay lại. Là không đủ can đảm.

...

Thời gian lại một lần nữa bị đảo ngược. Ta là người cố chấp lội ngược dòng, kết quả nửa canh giờ sau cơ thể đã hoàn toàn kiệt sức, vô lực rơi từ trên không xuống. Có điều là cái chỗ nào ta không thể biết được. Thế nhưng ngàn vạn lần cầu mong nơi này không phải Lục Hải điện. Quang cảnh trước mắt đen lại. Ta sau đó liền không thấy gì nữa.

Không gian phủ một mùi vị mới lạ, không phải trầm hương, cũng chẳng phải Cửu Lạc La. Loại hương này cơ bản thanh đậm hơn nhưng coi chừng tinh khiết chưa đủ... Sau này có người nói với ta:

”Quả là một nha đầu kì lạ, bất tỉnh thế nhưng nắm chặt vật áo ta nhất quyết không buông. Còn có hành động thực kì quặc...thật khó hiểu. Lẽ nào người ái mộ bốn vương quá?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: 30: Vũ Khúc Cáo Biệt.

Đào diễn một hồi, ta Cửu Trùng Thiên không thích lại chọn rơi vào hậu hoa viên trong tâm cung Hoàng Đế dưới phạm trần, lại cũng thật đúng lúc Quân vương đi thưởng hoa.

Ta nghe cung nữ kể liền được phen hết hồn. Thiếu chút đã bị hoặc nghi là thích khách mang ra hành hình. Thật may quân vương này là bậc nhân từ.

Toàn thân cơ từng đã giảm chút đau nhức, thế nhưng trở mình vẫn rất khó khăn. Tiểu ti một bên biết ý liền tiến lại đỡ giúp một tay, giọng nói dễ nghe:

”Cô nương cứ nghỉ ngơi, hoàng thượng đang tiếp tế tướng đại nhân cùng nghị sự, lát sẽ qua thăm cô nương.”

Ta không chú ý lắm mấy lời này, căn bản đang có thứ khác hấp dẫn tầm mắt:

”Vật kia là gì vậy?”

Giờ mới để ý, nơi đây tuy là vương cung lại không được trang hoàng lắm. Rèm cửa tết bằng sa châu đen tuyền, có một tủ sách lớn sắp xếp ngăn nắp, ngoài hiên có hai chậu Kê An bóng xanh mướt, không hoa nhưng vẫn tỏa hương dịu dịu.

Tiểu ti không biết ta muốn hỏi vật gì, nhìn khắp căn phòng một lượt, điệu bộ ái ngại:

”Nơi này trước đây chúng ta chưa từng đến qua, đối vật lại càng không hiểu rõ.”

Ta nghe vậy liền ngạc nhiên, ánh mắt không che dấu mà nhìn thẳng vào vật kì lạ:

”Nơi này không phải tâm cung hoàng thượng sao?”

”Quả thật là nó, nhưng thường ngày chỉ có hoàng thượng, cấu trúc ta cũng là lần đầu tiên thấy.”

”Hoàng hậu không ở đây sao?”

Tiểu ti thái độ kì lạ, nhìn ta chăm chú, lát sau lại như nhớ ra gì đó:

”Phải rồi, cô nương không phải người trong thành.”

Ta gật đầu.

”Hoàng thượng không nạp hoàng hậu, chỉ có một sủng phi, có điều không lưu tâm đến, cư xử xa cách nhưng mà vị phi tần ấy đã mất mấy năm về trước rồi.”

Tiểu ti nói xong lại tự vả vào miệng mình:

”Thôi chết, ta lại bao đồng rồi! Cô nương cứ coi như không nghe thấy. Ta đi ra ngoài trước.”

Ta gật đầu đáp ứng nàng, lại nghĩ nếu tiểu nha đầu này bao đồng chuyện của ta nhất định sẽ đánh cho một trận.

Trời mau chóng tối lại. Ta ăn xong bữa liền muốn đi ngủ sớm. Xem ra tới ngày mai mới có thể diện kiến hoàng thượng.

Bức tranh trên tường đối diện đột nhiên xuất hiện ánh sáng, lại ngày càng mãnh liệt. Y nữ từ trong tranh bước ra khí chất thoát trần tuy nhiên lại có điều không hòa hợp, chậm rãi bước đến chỗ ta.

”Tiểu Vũ, ngươi cuối cùng cũng đến. Ta vậy là đã hết nhiệm vụ.”

Ta ngây ngốc nhìn nàng ta hồi lâu mới lên tiếng:

”Ngươi là ai? Sao lại biết ta?”

Nữ nhân kia biểu hiện có chút bất đắc dĩ:

”Còn không nhớ ta sao? Ngươi khi trước ở nhờ nhà ta lâu vậy không có chút kí ức gì sao?”

Ta đem toàn bộ kí ức lục lại, kết quả lục ra hai chữ Niên Hạ. Nàng ta ở Khiêm Trấn Thành năm rất lâu về trước:

”Ta nhớ ngươi giáo điều như vậy sao lại vào phòng nam nhân nửa đêm?”

”Còn nói, không phải đợi tiểu Liên Hoa nhà ngươi sao?”

Chờ chút, có gì không phải. Nàng ta biết rõ ta là ai... Lại chờ chút, nàng ta chính là Lịch Niên cung chủ. Là thần tiên cổ nha. Tuy rằng pháp lực không cao lại có khả năng nhìn thấu thời gian.

”A, a ta nhớ rồi.”

”Nhớ rồi thì tốt, ngươi cố gắng lo liệu. Ta cùng phu quân về ngủ trước.”

Sặc! Phu quân?

”Ngươi có phu quân khi nào?”

Vừa khi đó có một nam nhân anh tuấn bước vào. Tuy rằng thế nhưng nhìn rất quen. Chính là phụ thân Niên Tam của Niên Hạ... Ta hiểu sự tình liền cảm thán một tiếng:

”Cái này loạn luân a! Mà lão Thiên Quân cũng thật là biến thái mới cho hai người cái quan hệ cùng huyết thống xuống phạm vui chơi.”

Ngan Mạc chiến thần nghe xong cũng ôn nhu gật đầu. Lịch Niên ngược lại phần uất:

”Không phải tại lão Thiên Mệnh lắm cảm sao. Ta đã tuyệt giao với lão rồi!”

Ta nghe nàng ta nói không khỏi có chút buồn cười, lại nhìn Ngan Mạc chiến thần khí thế thanh đạm hơn vài phần:

”Ngươi nói thế cũng thật nặng nhọc, Thiên Mệnh kia bất quá cũng chỉ hơn phu quân ngươi một vụn thôi.”

Lịch Niên bữu môi không buồn nói, Ngan Mạc lại đứng ra giải hòa:

”Cũng không có gì to tát, ta ngược lại còn cảm ơn lão Mệnh. Nhờ hấn mà thấy được tiểu Niên còn có thể dịu dàng.haha”

”Chàng!?...”

Lịch Niên không biết phần thể nào đành im lặng. Ngan Mạc lại hướng ta nói tiếp:

”Vũ nha đầu, ngươi thay đổi lịch sử, gây ảnh hưởng đến tương lai. Trụ Thiên không còn khiến số mệnh Liêm Trương biến đổi. Hấn vốn là sẽ làm Chiến tiên lại đổi làm quân vương hạ giới, nhập cỏi luân hồi. Cái này ảnh hưởng rất lớn.”

Hóa ra là Liêm Trương, ta chưa gặp hấn. Lại suy nghĩ liền phát hiện có điều không thỏa đáng.

”Nhưng mà số kiếp Liêm Trương khi xưa không phải vì ta mà hủy hoại sao?”

Khi ấy hấn vì giúp ta thành hình người đã trước mặt tan biến. Là ta tận mắt nhìn thấy. Sao có thể sai được?

Ngan Mạc hơi trầm mặc.

”Hấn vốn chưa chết, hồn phách một phần vẫn trong cơ thể ngươi...Bây giờ còn có Trụ Xích quân.Càng không thể chết..Có điều qua năm nay tiên duyên sẽ đoạn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 30.2

Ngan Mạc chiến thần cùng Lịch Niên rời khỏi, hơn một canh giờ sau ta mới thức tỉnh. Việc ta quay về quá khứ này đã sớm được đoán định. Có điều tạo ra lỗ hổng lớn. Lịch Niên xuống trần làm phi tần của Liêm Trung cũng là vì chuyện này. Nàng ta là nguyên nhân y không nạp hoàng hậu, trái ngược lại từ mình làm phi tần thất sủng. Mấy năm trước Lịch Niên đột nhiên biến mất, người trong cung liền ban bố cáo nàng bệnh trọng qua đời. Kì thực là chui vào trong tranh trốn. Hèn gì ta thấy có điểm kì lạ.

Hai người đó đã đem toàn bộ kể lại cho ta, ta liền trong lòng tràn ngập vui sướng, đêm tối đã một mạch phi đến tắm điện. Tuy rằng cơ thể đang bị thương nặng nhưng mà cái năng lực dò đường không phải không sử dụng được.

Hoàng Thượng đang ngồi dựa vào án thư, mắt nhắm lại mệt mỏi nhưng mà rõ ràng vẫn chưa ngủ. Ta vốn định xông vào lại chợt suy nghĩ Liêm Trung đã yêu quý Lịch Niên như vậy, ta chỉ bằng biến thành nàng sẽ dễ tiếp cận, lại biến ra một tấm áo bào, từ từ tiến lại:

”Hoàng Thượng...”

Quả nhiên là gương mặt tuần tú của Liêm Trung. Hắn nhìn ta, ánh mắt đầy kích động lại nhanh chóng bình tĩnh:

”Nàng còn quay trở lại làm gì?”

Ta cũng thật khó khăn thể hiện, nắm lấy tay hắn:

”Ngài còn giận thần thiếp sao?”

Hắn không trả lời.

Ta liền kiên quyết:

”Đã là vậy thần thiếp đành lấy chết tạ tội.”

Dao nhỏ đã đưa lên cổ quả nhiên bị giằng lấy, Liêm Trung ánh mắt tràn đầy tức giận:

”Nàng lại định lấy chết ép buộc ta sao?”

Nghe mấy câu này ta lại bất giác thở dài. Một đấng quân vương sao lại dễ mềm lòng như vậy?

Quả nhiên hắn quên mất một người hồi sáng gặp. Hơn nữa nàng ta lúc đó cũng chỉ là một nữ nhân xa lạ, sao có thể bằng người hắn thương yêu?

Ta đang nghĩ ngợi lung tung lại thấy Lịch Niên ở trước mặt, nàng ta thông thả ngồi xuống mới nói:

”Tiểu Vũ ngươi cũng thật đa cảm, mọi việc diễn ra không phải tốt đẹp sao? Hắn với ngươi không quá sâu đậm, sau này sẽ không vì ngươi mà mất mạng. Ngươi ngược lại còn có thể dễ dàng lấp lại lỗ hổng kia.”

Ta suy nghĩ liền thấy nàng ta nói rất phải.

”Á á...á...”

Lúc quay ra liền thấy Lịch Niên khoả sở ôm lưng, thấy ta nhìn, bộ dạng không hiểu sao có chút xấu hổ:

”Đây, tại ta tiết lộ thiên cơ mới bị phản hệ!”

Nghe nàng nói kì thực rất buồn cười. Có loại phản hệ thế này? Không phải tại hôm qua cùng Ngan chiến thần đi ngủ sớm không? Ta đang muốn trên chóc không ngờ nàng đã nhanh chân chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 30.3

Nửa đêm, tấm cung hoàng thượng dữ dội bốc cháy. Lửa dập thế nào cũng không tắt. Trong biển lửa, Liêm Trung khí chất vẫn rất bình tĩnh nhìn ta, lại một hồi mới cất tiếng, giọng điệu có chút lạnh nhạt:

”Ngươi là ai?”

Ta vốn đã đoán định hần sẽ hỏi câu này nhưng mà vẫn có chút lúng túng:

”Ta không phải người.”

”Yêu? Vì sao muốn giết ta?”

Biểu hiện của hần là đang giận ta sao? Dù gì hần cũng giúp ta một mạng, sao có thể làm hại hần? Ta vội vàng giải thích:

”Người đừng hiểu nhầm, ta là đang giúp người. Người vốn không thuộc về nơi này.”

Sau một hồi đắn đo liền đem toàn bộ kể cho hần nghe. Hần cũng chỉ thở một hơi, nhỏ giọng:

”Thì ra là vậy.”

Ta lại hướng hần nói thêm vài câu:

”Kì thực là muốn cho người thêm chút thời gian, nhưng mà ta đang có việc không thể lưu lại nơi này lâu. Người thông cảm cho ta.”

Liêm Trương gật đầu.

Trời đêm bỗng dưng bùng sáng lên mãnh liệt. Chúng ta bước ra, đi xuyên qua đám phàm nhân đang tắt tả dập lửa. Ngạn Mạc và Lịch Niên dẫn theo một toán thiên binh tới đón.

Ta ngạc nhiên hỏi bọn họ:

”Sao biết đêm nay chúng ta rời khỏi?”

Lịch Niên lập tức lên tiếng, phô trương:

”Người nghĩ bản thân là ai.”

Ta nghe xong cảm thấy có chút xấu hổ. Liêm Trương trái ngược nhìn Lịch Niên không có phản ứng gì. Nàng ta nhìn thấy hần cũng chỉ biết trốn sau lưng Ngạn Mạc. Ngạn Mạc không để ý, hướng ta trêu chọc:

”Tiểu nha đầu làm việc cũng thật là năng suất.”

Ta liếc Liêm Trương một cái sau đó miễn cưỡng gật đầu.

Chúng ta về tới Cửu Trùng Thiên liền thấy Trụ Xích lão sư tươi cười đứng đón. Ta nhìn râu tóc bạc phơ không khỏi phì cười. Thật không biết khi nào mới là hình dáng thật.

Trụ Xích quân võ vai Liêm Trương:

”Hào đệ tử!”

Liêm Trương cúi đầu, chấp tay hành lễ:

”Sư Phụ.”

Cả người ta ngơ ra một khối, không hiểu gì. Bọn họ là quan hệ Sư đồ khi nào? Lại nghe Trụ Xích lão sư chu đáo phân phó:

”Ngạn Mạc, người hãy cử một người xuống phàm tạm thời thay tiểu Liêm giải quyết công sự.”

Liêm Trương khề cau mày, hiển nhiên không thích cách gọi tiểu Liêm kia. Đã vậy sẽ gọi hần là Liêm tiểu Trương cho hần tức chết. Ai ngờ hần nghe xong nửa điểm phản ứng đều không có. Đành có chút chán nản hướng Lịch Niên mà nói:

”Đại Lịch ta qua chỗ người ở tạm.”

Lịch Niên liền đáp ứng:

”Tiểu Y ta liền đáp ứng cho người, còn đang lo Cung Minh Giác của ta bị bỏ hoang. Cũng phải cảm ơn người. Ta lúc này yên tâm về nhà chồng.”

Mấy chữ cuối có chút ngượng ngịu. Ta toàn thân mệt mỏi thế nên không nói nhiều, hành lễ một lượt liền rời đi.

Cung Minh Giác này cũng thật an tĩnh, kết quả khiến ta ngủ mất bảy, tám ngày. Ngày thứ chín vừa tỉnh dậy đúng lúc nhìn thấy Lịch Niên bê một bát thuốc tâm bồ liên xúc động uống lấy, kết quả miệng lưỡi bỏng rát, liên tục xoa qua lại. Lịch Niên nhìn ta có chút buồn cười:

” Nha đầu nguoi cũng thật giống mấy tiểu hài tử.”

Ta nguyệt nàng ta một cái:

” Nguoi cũng nên giống tiểu hài tử một chút đại chiến thần mới thích.”

Hai mắt nàng ta sáng long lanh:

” Nguoi nói thật sao?”

Ta mãnh liệt gật đầu. Nàng lại vội vã ra về.

Mấy ngày sau thân thể ổn định mới ra ngoài đi dạo. Minh Giác này không có hồ sen bù lại có những loại hoa lạ. Ta hầu như không biết tên, thế nhưng hương vị này quả thật rất tốt.

Phía sau hoa viên có trồng hai cây liễu lớn gần nhau, ước chừng có thể mắc võng.

Đang suy nghĩ bỗng thấy Ngạn Mạc từ xa tới. Đợi y tới gần mới cúi đầu hành lễ. Y gật đầu.

” Nguoi thân thể đỡ hơn chút nào chưa?”

” Tốt hơn rất nhiều rồi.”

Miệng nói, tay lại nhặt một nhánh liễu rụng trên mặt đất đem cuộn tròn lại.

” Lịch Niên gần đây có tốt không?”

Ngạn Mạc không hiểu sao bày ra khuôn mặt kì lạ, một lát mới nói:

” Tiểu Lịch, mấy nay rất lạ, hành động thực giống nữ hài tử, lại hỏi ta có thích không?”

” Vậy ngài có thích không?”

” Ta... đơn nhiên là thích.”

” Thế là tốt rồi.”

” Nguoi cảm thấy là tốt ư?”

Ta liền gật đầu. Phu thê nhà này cũng thật là dễ dụ.

Ngạn Mạc hình như đang muốn nói gì nhưng còn chưa nói đã thấy một nữ nhân nhảy bờ tường vào, lớn tiếng gọi:

” Niên tỷ tỷ, ta tới chơi với tỷ.”

Ta nhìn khuôn mặt nữ nhân liền thấy cùng ta giống nhau như đúc. Bất quá lúc ấy chỉ biết trốn sau lưng Ngạn Mạc.

Nữ nhân nhìn thấy Y liền cúi đầu hành lễ. Ngó nghiêng hồi lâu liền hỏi:

” Nô tì làm phiền hai người sao?”

Ngạn Mạc thẳng thắn gật đầu.

” Vậy nô tì đi trước.”

Y lại tiếp tục thẳng thắn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 30.4

Qua mấy ngày yên tĩnh lại thấy Liêm Trương tới tìm ta. Ta khi đó đang ngồi trên cây hóng gió. Kết quả là vừa nhìn thấy hắn đã phải vội vàng nhảy xuống.

Liên Trương cau mày nhìn ta, giọng điệu có điều miễn cưỡng:

”Người thật là nữ nhân sao?”

Ta chớp chớp mắt gật đầu. Hắn bắt lực không nói gì. Ta ngược lại hào hứng:

”Liên tiểu Trương, người tới tìm ta có việc gì không?”

”Ta khi nào có cái tên kì quái kia?”

”Không biết, chỉ là ta gọi rất thuận miệng.”

Hắn không buồn nói gì.

Trên cây đột nhiên có một đôi chim bay tới đậu, ta ngửa tay liền túm cổ nó xuống, trước mặt Liên Trương vật chui lông xong lại thả đi. Hắn chứng kiến liền không cáo biệt, một mạch băng qua tường rời khỏi. Ta đối với cái này cũng không để ý lắm.

Mấy hôm trước Lịch Niên có ghé qua chỗ này, hỏi ta Bàn tiên năm nay nên làm thế nào cho thật đặc biệt. Thiên Hậu giao cho nàng toàn quyền phụ trách, lại là năm đầu tiên, thế nên mới đến xin ta cho ý kiến. Ta từ đầu đến cuối lại nghĩ tới sẽ ăn mặc thế nào. Vì vậy chỉ qua loa gật đầu. Lịch Niên sau một hồi thao thao bất tuyệt liền hờ hờ trở về chuẩn bị. Ta giữ lễ đưa tiễn nàng một đoạn lại không chú ý đưa đến tận nhà. Cuối cùng đành tốn thêm chút thời gian chào hỏi Ngạn Mạc chiến thần một tiếng.

Vốn mất nhiều công suy nghĩ kết quả lại bỏ phí. Ngày hôm đó cũng chỉ mặc một thân áo trắng, đeo mạng che mặt, đi cùng với Trụ Xích Quân và Liên Trương, một hai điều đều gọi sư phụ, sư huynh. Liên Trương cũng miễn cưỡng gọi ta một tiếng sư muội.

Tiệc bắt đầu rồi vẫn chưa đến đủ. Thiên Quân nhìn lão sư phụ có thắc mắc:

”Sao Lục Hải còn chưa đến?”

Trụ Xích lão sư liền nhắc nhở:

”Nam Chiêu đế cũng chưa thấy đến.”

Vừa nhắc liền thấy một tiên đồng chạy vào bẩm báo Ma Phong yêu thú phá phong ấn trốn ra, hai người kia đã tới Trấn Lôi Âm thu phục. Phải rồi, ta suýt nữa quên mất khi xưa rõ ràng là có xảy ra chuyện này. Hơn nữa Tiêu Huyền vì cứu ta mà tổn thương nguyên khí. Nhưng mà nói như vậy là mọi chuyện đã dần quay lại như cũ. Có điều ta lần này sẽ không để ý trọng thương nữa.

Lúc bọn ta tới Trấn Lôi Âm đã thấy hai người kia cùng vây hãm yêu thú. Thần kiếm dưới chân Thần Thiên Phong chưa hề tuốt ra khỏi vỏ mà Tiêu Huyền đáng về cũng là nhàn nhả. Coi chừng thắng thua đã rõ.

Ma Phong quái thú hai mắt đỏ ngầu, người bắn ra muôn tia máu sắc bén làm phá hủy da thịt, râu lại giữ đội đưa lên muốn xoắn chặt hai người nhưng cuối cùng bị kiếm khí chặt đứt. Ta mãi theo dõi trận đấu lại nhất thời lo là tiểu Liên hoa. Nha đầu này bỗng dưng bị hút về phía Ma Phong. Hai người kia lập tức lao đến, ta cũng lao đến nhưng tới một khoảng không liền dừng lại. Vuốt nhọn của Ma Phong trực tiếp xuyên vào người Thần Thiên Phong, lại đập vào Tiêu Huyền. Tiểu Liên Hoa hoàn toàn không tổn hại. Yên ổn trên tay Tiêu Huyền.

Thần kiếm lúc này tuốt ra khỏi vỏ. Thần Thiên Phong toàn bộ đem móng vuốt Ma Phong chặt hết. Nó gầm rú lên đau đớn sau đó liền bị phong ấn trở lại. Thần Thiên Phong không nói lời nào rời khỏi. Ta sau một hồi run rẩy, nửa ngày trấn tĩnh lại liền đuổi theo.

Quả nhiên là không cời Thần kiếm, Thần Thiên Phong ngư đảng vẫn trở về. Thế nhưng chưa đến cửa đã mất lực ngã xuống. Ta liền chạy tới. Lục Hải Điện sao lại vắng vẻ như vậy? Nếu hôm nay ta không thấy hắn sẽ ra sao? Không lẽ là ta làm thay đổi? Bản thân lại tự mình nghĩ trấn an như vậy.

Nửa ngày sau Thần Thiên Phong vẫn chưa tỉnh. Ta mấy lần lo lắng muốn xem thương thế, thế nhưng lại e ngại thể tử hắn. Cuối cùng, nửa ngày sau vẫn là bản thân tự mình lo liệu.

Vết thương tuy đã bị phép thuật phong lại nhưng vẫn chảy ra dịch độc. Ma thú kia vốn không có năng lực nhưng mà độc lại rất lợi hại. Nếu không phải Thần Thiên Phong sợ là đã sớm bị ăn mòn tận xương tủy. Ta dùng miệng đem toàn bộ độc được hút ra ngoài. Tuy nhiên ngực vẫn chảy rất nhiều máu.

Tới nửa đêm Lịch Niên không biết vì sao ghé qua. Thì ra là đưa ta bình thuốc. Ta liền nhận lấy, hướng nàng nói hai tiếng “đa tạ.”

Không ngờ nàng hỏi ta:

”Người thấy thế nào?”

sau đó đi ngay.

Ta thấy thế nào? Trong lòng bỗng dưng tràn ngập sợ hãi.

Qua sáng hôm sau, ta mệt mỏi thiếp đi, tỉnh dậy liền thấy Thần Thiên Phong đang nhìn mình, nhất thời cũng không biết làm thế nào. Lúc lâu sau mới méo mồm nặn ra nụ cười:

”Thượng thần, chào buổi sáng.”

Thần Thiên Phong không động đậy, thật lâu sau đó mới khó nhọc gọi hai tiếng:

”Tiểu nha đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chương 30.5

Cửa lớn Lục Hải điện đã ở trước mặt, bước chân không hiểu sao mỗi lúc một nặng, khó khăn lắm mới bước qua được. Trong đầu bắt gặp hiện ra hình ảnh ngắn ngủi:

”Cuối cùng nàng cũng chịu để ý tới ta rồi sao?”

Ta chân tay cứng đờ cũng không biết làm gì cho phải, nói gì cho đúng, cũng không hiểu là hắn đang nói gì. Cuối cùng chỉ nói một câu qua loa:

”Thân thể ngài không tốt, nên nghỉ ngơi, nô tì sẽ bẩm báo mời y thần tới.”

Hắn khẽ nhắm mắt:

”Bệnh của ta, y thần hắn chữa được đã sớm cho hắn chức vị Thượng thần này.”

Ta nhất thời lại bị lúng túng.

”VẬY...vẬY ngài nghỉ ngơi đi, nô tì cáo lui.”

Cách một lớp cửa vẫn nghe tiếng Thần Thiên Phong thờ dài:

”Nàng vẫn không có trách nhiệm vậy sao?”

Tiêu Huyền điện một cánh cửa để ngỏ, đoán chừng có vị nào đó vừa mới đi vào, ta cũng theo dấu vết trực tiếp hướng thẳng đến thư phòng của Tiêu Huyền. Qua khe cửa liền nghe được câu chuyện.

Trụ Xích ngồi đối diện cách Tiêu Huyền một bàn trà, giọng điệu có điều lo ngại:

”Tiểu Liên tử, nha đầu này trúng phải độc Ma Phong, người có tình để nó ở lại đây càng không chữa được, sớm muộn cũng gây hiểm họa.”

Tiêu Huyền không nói gì. Trụ Xích Quân cũng im lặng nhìn hắn. Ta lại không hiểu sao một chút giật mình cũng không có. Là ta khi đó ngây thơ bị bọn họ dễ dàng bưng bít. Cái gì mà ta chỉ là bị hoảng sợ, tiên thân hỗn loạn? Toàn bộ là lừa gạt. Hơn nữa ngây thơ kia đã trở thành ngu ngốc. Độc tố mạnh như vậy sao có thể tùy tiện hút ra là khỏi. Nhưng mà ta hiện tại không sao thế nên nha đầu kia chắc chắn không thể chết. Có điều Thần Thiên Phong ta một chút cũng không rõ...

Đang một khắc bấn loạn, trái tim như bị trăm ngàn mũi tên xuyên qua, dữ dội. Ai đó bất ngờ lên tiếng:

”Người thấy thế nào?”

Tại sao vẫn hỏi ta thấy thế nào? Ta thấy thế nào có quan trọng sao?

”Rất quan trọng.”

Nữ nhân này đọc được suy nghĩ của ta. Ngoại trừ Mi Tuế Nguyệt còn có thể là ai? Thế nhưng ta quay ra lại chỉ thấy một dáng vẻ trong suốt, mảnh mai lay động trong gió. Nàng ta không chờ ta hỏi lại trực tiếp nói:

”Đêm nay tới Thước Minh đài đi, ta cho người xem một thứ.”

”Để làm gì?”

Nàng ta lại không nhanh không chậm nói một câu:

” Ta muốn biết ngươi thấy thế nào.”

Nói xong liền biến mất không chút dấu vết.

Canh hai ta một mình đi tới nơi kia, đi qua Lục Hải điện không hiểu vì sao không tìm được muốn bước vào. Vào rồi lại thấy thư phòng vẫn sáng, liền vội vã trở ra.

Lối vào Tán Hồn cốc không biết từ khi nào biến mất. Kim Hoa mộc rất tươi tốt ở xung quanh. Ta tiến gần hơn chút nữa liền nhìn rõ tiểu Liên hoa đang nằm trên một phiến băng, quanh người có khí quang bao phủ. Cách đó một thước là Thần Thiên Phong.

Thần kiếm đâm vào tiên mạch, máu đỏ dữ dội chảy ra, phun lên nhuộm đỏ phiến băng.

”Chàng đang làm gì?”

Ta nghe thấy giọng nói của chính mình nhưng mà thốt ra một chút sức lực không có. Hai người trước mặt vẫn không hề nhúc nhích.

”Hắn đang giúp ngươi lọc máu.”

Ta vốn định vùng lên lại bị Lịch Niên tóm lại. Trầm chậm nói:

”Hắn bắt quá đôi lấy máu độc trong người ngươi.”

Trời vốn lạnh, giọng nói lại càng run rẩy:

”Chàng không phải cũng đang chứng độc sao?”

Lịch Niên tiến lên trước vài bước, đưa mắt nhìn Thần Thiên Phong.

”Hắn không có kềm còi như vậy.”

”Chi bằng để ta giúp chàng.”

Lịch Niên bất ngờ dùng tiên thuật phong bế ta. Chỉ có thể nhìn, không thể cử động, cũng không thể nói.

”Ngươi hết việc rồi, cái này chỉ xem, không được nhúng tay.”

Thần Thiên Phong sắc mặt trắng bệch, khoe miệng trào máu, thân hình nhiều lần muốn đổ xuống lại vẫn cố chấp đứng vững. Ta lúc này kì thực rất muốn một tay giết nữ nhân kia. Mĩ Tuế Nguyệt đâu? Vì sao không ngăn chàng lại?

...

Thần Thiên Phong vừa đi khỏi liền thấy Tiêu Huyền đáng về vội vã đi tới. Vừa nhìn thấy nữ nhân phía trên băng huyết cơ thể liền bất động, lại có chút run rẩy. Nửa khắc sau liền mang nàng rời đi. Là tới Ngược Miên Cung. Phải rồi, ta khi ấy tỉnh lại liền thấy mình ở đó.

...

Túy Nhược vẫn cung, nữ nhân mặc bạch y, tóc đen để xõa, đáng vẻ thướt tha, tay nàng đưa lên muôn hoa nở, đưa xuống gọi chim về. Không gian im lặng mình nàng làm chủ và cũng chỉ coi mình hắn làm khách. Nữ nhân phía trên vạn phần yêu kiều, nam nhân tuy mang trọng bệnh lại ngấn vẻ thanh nhàn. Trong mắt cũng chỉ có mình nàng độc chiếm, mà nàng thế nào cũng luôn nhìn hắn không rời.

Tiên nhân tóc trắng bên cạnh nhìn hắn có điều lo lắng:

”Thượng Thần, ngài..?”

Hắn không mấy may chú ý, toàn bộ đều hướng vào nữ nhân kia. Đệ nhất ca vũ thời khắc này cũng không can đảm đứng trước mặt nàng so sánh. Ngay cả Thiên quân cũng không chút lơ là. Sự này là Bàn Tiên muộn, mà khúc này cũng chính là Vũ Khúc Cáo Biệt sau này đi vào truyền thuyết.

Thân hình mảnh mai dần dần chậm lại theo tiếng nhạc. Sau cùng nàng hướng hắn nói hai từ:

”Cáo biệt.“...

Thước Minh Đài sâu vạn trượng, ta lại không chút do dự nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: 31. Lời Của Lịch Niên.

Nháo nhác nhìn đám tiêu quỷ phía dưới, trong lòng ta thăm than không ổn, thế nhưng số phận thế nào cũng đã gượng ép ta chịu cái ải này. Cuối cùng đành hít một hơi dài, lấy hết can đảm đáp xuống. Tâm can điên cuồng gào thét:

”Sức sinh, lệ quỷ, tốt nhất các ngươi nên nhân lúc đại gia còn đứng khi mà tôi xử lý đi...ta thật muốn bỏ chạy rồi.”

Tên Quỷ sai tóc đỏ kì quái nhìn ta một hồi, lúc lâu sau mới cất tiếng, thận trọng:

”Thần chủ, vì sao còn đứng? Ngài không vừa lòng kiệu rước sao?”

Ta theo phản xạ lắc đầu, xong lại chợt giật mình, giờ mới nhìn tới kiệu rước lộng lẫy trước mặt. Đầu óc bỗng chốc đảo điên. Cái tình huống gì thế này? Lúc này mới tìm tòi dấu vết trên cơ thể. Ai nha, sao lại lênh lênh đến kì dị như vậy? Trước đó, đã từng có cảm giác tuốt da chóc thịt, còn bị vô vàn thứ nhầy nhụa muốn cướp tiên linh. Sao mà lần này lại thành thế? Không lẽ ta lại làm tác động đến? Như vậy lợi dòng thời gian đúng là tội ác nha.

Mãi một hồi ngẩn ngơ suy nghĩ, tới khi nhìn đến gương mặt quỷ sai kia đã mếu như sắp khóc. Ta vốn muốn hỏi sự tình, kết cục lại ái ngại, cười cười, ngoan ngoãn chui vào trong kiệu cho bọn chúng khiêng về. Trên đường đi lại phát hiện không biết từ lúc nào trí tưởng tượng của bản thân đã phong phú thêm mấy bậc.

Ta lúc đầu cam đoan là có sợ hãi, sau dần lại sinh ra chán nản, thò đầu ra ngoài hỏi tên quỷ sai gần đó. Rốt cuộc có rất nhiều tên nhưng mà hắn là thích hợp nhất.

”A sai, địa phủ các người đối với phạm nhân đều tốt như vậy sao?”

Tên đang đi bên cạnh nghe vậy liền “sặc” một tiếng. Hắn khi nào có cái tên “A sai”. Nhịn không nổi liền quay sang:

”Cô nương, thứ cho tại hạ vô lễ, nhìn tại hạ có cái điểm nào giống “A sai” gì đó sao?”

Ai nha, ta lúc này mới để ý, lạc giữa bầy quỷ sai là một “tướng sĩ” tuần tú. Ấy chết, là “hồn ma” tuần tú. Ta quả thật hồ thẹn cái tài văn chương thế nên im lặng không nói. “Hồn ma tuần tú” kia tưởng ta đang tự vấn liên rộng lượng bỏ qua, lại rộng lượng khai thông tư tưởng cho “kẻ ngu muội”.

”Bốn thái gia là hiếu kì muốn biết người gọi là Thần Chủ là cái thứ gì lại khiến phụ vương ta đêm ngày ăn ngủ không yên, thì ra là một nha đầu thần trí mơ hồ, chỉ có thể dùng hai chữ “thất vọng” mà diễn tả.”

“...”

Ta nghe Bốn thái gia này nói liền hiểu sự tình. Vị Thần Chủ kia hẳn là xui xẻo tới muộn rồi. Thế nhưng ta sẽ không dại gì nói ra, mất mạng ngay nha. Dù sao cũng muốn cảm ơn nàng một tiếng.

Kiệu đưa về tới Minh Cung, vừa hay Minh Vương chưa kịp trở về, ta trót lọt được an bài một phòng hạng sang, thoải mái tắm rửa, ăn uống. Thân thể mệt mỏi thế nên xong xuôi liền đi ngủ.

Nửa đêm bất ngờ tỉnh giấc, trong lòng lại nghĩ tới những lời của Lịch Niên. Nàng ta nói lỗ hổng thời gian là ta tạo ra, bắt buộc phải lấp lại, mà cũng chỉ có một cách là ta phải thay tiểu Liên hoa nhảy xuống Thước Minh Đài. Còn về mọi chuyện liên quan năng ta dẫn đo một lát liền quyết định tiết lộ:

”Qua năm sau Trụ Xích đế sẽ xuống trần phổ độ, khi đó sẽ an bài thu nạp bọn người Ngược Khiêm, Lâm Điền, Khai Đồng làm đệ tử. Tuy rằng xuất thân không giống nhưng mà hành trình sẽ xuôi sẽ độ tiên.”

Thấy bộ dạng ta trần chừ nàng liền cười:

”Nha đầu nguoi yên tâm, Lục Hải thượng thần sẽ không chết, sau khi nguoi đi liền đến Tán Hồn cốc điều dưỡng, qua một trăm năm sẽ tới phạm giới làm đạo sĩ, một kiếp sẽ trở về.”

Xong nhớ ra gì đó liền bổ sung:

”Thời gian ấy không phải tiểu Liên hoa cũng đang ở dưới phạm sao?”

Ta gật đầu. Lại nghe nàng than thở:

”Ai nha, ta tiết lộ thiên cơ rồi, chợt thấy rất sợ phản hệ nha.”

Ta ngược lại phì cười:

”Bất quá một chút đau lưng, một chút ê ẩm thôi, có gì đáng sợ?”

Nàng nghe ta nói, mặt mày ửng đỏ, quên cả từ biệt chuồn mắt, vừa đi còn lẩm bẩm:

”Trí nhớ thật tốt.”

Ta trở người một lượt liền phát hiện trời đã sáng. Mà không đúng! Minh cung sao mà có trời sáng? Trong lòng thần kêu gào, chẳng lẽ sắp bại lộ sao?

Bên ngoài một bộ không khí linh đình, là đang tổ chức yến tiệc. Ta vốn muốn ăn chút gì đó, thế nhưng lại thấy mạng nhỏ này đang bị đe dọa liền hạ quyết tâm “vượt rào” chạy trốn.

Quý sai toàn bộ mặt mày hớn hở như tết đến, gặp ta lại lễ phép cúi đầu chào một tiếng”Thần Chủ“.

Ta đối với hành động này mấy móc cười đáp lại. Thế nhưng đầu xuôi mà đuôi không lọt.Ra đến cửa không ngờ gặp phải Mi Tuế Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: 32: Chương Kết: Chúng Ta Về Nhà Thôi.

Người xưa vẫn hay nói “oan gia ngõ hẹp”, mà ta lúc này thật sự coi Mi Tuế Nguyệt là cái oan gia kia.

Nàng từ xa đã thấy ta, bày ra một bộ lễ nghi, nhún người xuống:

”Thần chủ.”

Đang sau cũng lại truyền đến một âm thanh tương tự:

”Thần chủ đại nhân.”

Ách, cái này là sự tình gì? Lũ quý sai ta liền có thể hiểu nhưng mà đến cả Diêm Vương cũng một bộ cung kính như vậy, ta nhất thời cũng không biết giải thích thế nào.

Diêm Vương lại hướng ta một mực nhận tội:

”Thần chủ thứ tội, tiểu thần không kịp đón rước.”

Hắn càng thể hiện thành ý ta lại càng ái ngại, đưa mắt nhìn Mi Tuế Nguyệt tìm kiếm câu trả lời. Nàng ta nhìn ta không có biểu hiện gì, một hồi lâu mới cất lời trang trọng:

”Nô tì bái kiến Thượng Thần, tiểu Tôn Thần.”

Trong lòng ta lúc này quả thực có chút tò mò, Thượng Thần kia lại lịch thể nào lại khiến nàng ta cúi thấp tới vậy, thế nhưng Diêm Vương trước mặt khiến bản thân không thể tự ý ngó ngoáy.

Minh Vương khi này từ chỗ ta đi ra hành lễ, cách một khóm cây ta nghe thấy hắn lại tiếp tục hỏi lỗi :

”Thượng thần, xin ngài trách tội, tiểu thần chậm trễ.”

Quá nhàm chán, tới câu thỉnh tội cũng lặp lại, thật không có sáng tạo.

”Ngươi biến đi!”

Thượng thần kia chưa có lên tiếng thế nhưng tiểu Tôn Thần nào đó đã bày tỏ giận dữ, mà giọng nói có chút khàn, hình như không được khỏe. Thượng thần ngược lại, giọng điệu mấy phần ngọt ngào:

”Hài nhi, hôm nay sinh thần, sao còn nóng nảy như vậy?”

”Hừ, sinh thần của ta có liên quan gì đến ngài? Còn nữa, nơi này có thể tổ chức sinh thần sao?”

Tiểu Tôn thần này cũng thật không nể mặt Diêm Vương nha, hại ông ấy một phen hoảng sợ rồi. Ta đứng một bên suy nghĩ liền thấy thế nào cũng không trốn được, từ bụi cây bước ra, định bụng giúp đỡ một chút làm giảm hỏa khí của hài tử.

”Thần chủ, ngài có thú vui nghe lén sao?”

Ta cơ miệng giật giập, ái ngại nói:

”Đâu có a, Thái tử điện hạ, ta thật không có cái sở thích đó...”

Sắc mặt hần vẫn không mấy may thay đổi, ta đành nói thêm:

”Nhân tiện người tới rồi, chúng ta cùng qua đó.”

”Thôi khỏi, ta tới đưa nương tử đi dạo, người tốt nhất mau mang gia quyến rời khỏi, mất công lão Diêm nhà ta bị tiểu Tôn Thân các người dọa đến đau tim”

Ách, Diêm Vương có bệnh tim sao? Lại nghe hần hướng Mi Tuế Nguyệt gọi hai tiếng “nương tử“. Mi Tuế Nguyệt liền mỉm cười, hành lễ sau đó nhanh chóng đi lại chỗ hần.

Sặc, thế này là thế nào?

”Nàng còn chưa muốn về sao?”

Giọng nói này? Ta hướng nơi phát ra âm thanh đó, sáu con mắt nhìn nhau. Tiểu Du Lạc sau một phút ngỡ ngàng liền chạy tới ôm trâm lấy ta, nghẹn ngào gọi:

”Mẫu.. thân, sao bỏ tiểu Lạc...?”

Nó lại nức nở.

Ta nhất thời không tin nổi mắt mình, toàn bộ cơ thể vẫn đứng im không nhúc nhích.

Thần Thiên Phong chậm rãi lại gần, ánh mắt thâm thiết, giọng nói lại thật ảm áp:

”Nương tử, cha con ta tới đón nàng trở về. Chúng ta về thôi.”

Thật rất lâu sau, mỗi lúc rảnh rỗi chàng đều mang chuyện này ra trêu chọc ta, nói ta khi ấy gương mặt thật kì dị, rất ngộ. Ta mỗi lần như thế liền nhẹ nhàng kêu một tiếng:

”Tiểu Du Lạc, phụ thân con bắt nạt ta.”

Hài nhi này lập tức phi đến, lăm lăm liệ liệ mang chàng ra đánh đòn. Nó sẽ ngồi lên lưng chàng sau đó thật mạnh ta vỗ mông, quát:

”Ngựa hư, hí cho ta!”

Ta nhìn bạch y nhuộm nâu của chàng ngán ngẩm:

”Thật là mất hình tượng, chàng từ nay tốt nhất nên chuyển sang mặc hắc bào, như vậy sẽ nhìn rất sạch sẽ.”

Không ngờ chàng lại ngoan ngoãn, lập tức đáp ứng:

”Được”

”Ngao, thiếp sẽ nói hài nhi hôm nay chơi ngựa với chàng lâu một chút.”

“...”

Tiểu Du Lạc mấy hôm trước bị cảm ta đã đưa nó tới chỗ y thần thế nên sớm khỏi hẳn, lúc này lại không biết đang chạy nhảy phương nào.

”Chàng bóp lùi lên một chút, chỗ này rất mỏi.”

Ta thông thả hưởng thụ.

”Sau này nàng một đều có thể kêu ta, ta đều sẵn sàng phục vụ.”

”Chàng làm thiếp cảm động chết mất.”

Ta thoải mái quá liền ngủ thiếp đi lúc nào, tỉnh dậy đã thấy đang nằm trên giường, chàng có lẽ coi sách ở phòng bên. Trong lòng lại nghĩ tới mấy chuyện đã qua, có chút mệt mỏi nhưng mà dù sao cũng là quá khứ rồi, ba chúng ta còn có hiện tại. Chàng khi đó đã có thể từ bỏ hôn lễ ta liền có thể chọn đời yêu chàng. Còn về phần Mi Tuế Nguyệt, nàng xuống Từ Nguyệt Liên lại gặp được thái tử Minh cung, cùng chàng ta dệt mộng phu thê. Mọi chuyện âu cũng đã là duyên số.

” Canh cá chưa ta nấu xong rồi, nàng dậy thì ra ăn cơm, tiểu Du Lạc đang đói rồi.”

” Thiếp ra ngay.”

” Phụ thân, mẫu thân, mời hai người dùng cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Ngoại Truyện: Thượng Thần chuyện Chưa Kể

Yên đang ngồi viết ngoại truyện bỗng thấy trời tối sầm lại, mây đen vần vũ, trong lòng thăm than không ổn. Quả nhiên từ xa nhìn thấy Thần Thiên Phong ngự thần kiếm bay tới. Vừa nhìn thấy ta đã lên tiếng trách móc:

” Mẫu Thân, sao lại bắt công với ta như vậy?”

Ta nghe hấn nói xong liền bày ra vẻ mặt ngờ ngạc. Hấn không chờ ta biện hộ liền lập tức kể tội:

” Mẫu thân, người viết tiểu Vũ vì bốn Thượng thần cùng cháu nội tiểu Lạc khổ sở một phen, thế nhưng với chúng ta không nói gì. Đã vậy, sau khi nàng đi, ta thương nhớ nàng như vậy, ngày đêm dõi theo nàng như vậy, cũng bị người qua quýt lướt qua...”

Ách, ta lúc này mới nhận ra có chỗ không đúng:

” Ta là mẫu thân ngài khi nào? Ta bắt quá mới chỉ có 17 tuổi thôi, mảnh tình vắt vai còn chưa có, sao có thể...?”

Thần Thiên Phong không hề thông cảm, ngược lại còn “ăn vạ”:

” Ta không biết, thế nào cũng phải viết vào.”

” Đã vậy, người thích thế nào? Lạnh khóc tuyệt tình hay bi lụy, sụt mướt?”

Lúc này mới để ý bạch y ta tặng cho hấn đã nhuộm màu cà phê liền không khỏi có chút buồn cười. Thần Thiên Phong nghiêm mặt, lại không nói chuyện đó.

” Ta trưởng quân thiên đình, viết văn là việc của người, hỏi ta làm gì? Ta về trước, hôm khác sẽ tới xem kết quả.”

Ta thật khóc không ra nước mắt. “Hải tử” này là của ta thật sao? Thật bá đạo! Nhưng mà lần đầu sinh, khó tránh nuôi dạy không tốt...đành đáp ứng hấn vậy.

...

Y phục tân lang một màu đỏ rực toàn bộ đã bị cời ra ném sang một bên. Thần Thiên Phong hai tay để sau lưng, nét mặt lại đầy hàn khí:

” Khá lắm, nàng không thèm nghe ta gọi.”

Mi Tuế Nguyệt bị bỏ rơi giữa trùng lại không hề tức giận, nàng ta ngược lại thương hại chính mình:

” Vẫn biết là tự mình đa tình cố chấp, bị thế này cũng là số phận, có thể trách ai?”

Hấn từ đầu đã biết, dù là mê man vẫn cảm nhận được nàng vẫn luôn ở bên, từng chút một chăm sóc. Toàn cơ thể như cùng hơi thở nàng hòa làm một, máu hai người chung một.

Mi Tuế Nguyệt biến mất, Thiên Quân lo ngại chọc giận tới thần thượng cổ La Di liền tới Lục Hải điện hỏi thăm, kết quả bị Thần Thiên Phong từ chối không gặp. Đóng cửa tịnh tu, kì thực là đi tìm tung tích nàng, nhưng mà thế nào cũng không thấy.

Chính vì sự này, họp bàn, tiệc cũng là thói quen trống một vị trí phía trên cao. Ba vạn năm sau, hấn xuất quan, nhiều tiểu tiên mới đối với hấn hoàn toàn không rõ, thế nhưng thấy được đáng vẻ thanh cao thoát tục của hấn liền không dám vô lễ, chỉ khẽ truyền tai nhau danh tính vị này.

” Ta trước đây hình như đã gặp qua rồi, thần tiên đa tình...” một tiểu tiên không chắc chắn nói.

” Ngài bề quan 3 vạn năm rồi, sao có thể?”

Hắc, chuyện của bốn thượng thần cũng dám đem bàn tán sao? Hơn nữa tên kia sao lại dám tiết lộ bí mật thời gian qua hấn ở bên ngoài đi tìm nàng chứ?

Không thể tha, liền nhẹ nhàng phun ra ba chữ:

”Tước tiên tịch” sau đó lạnh lùng bỏ đi.

Lâu lắm không đi dạo quanh Cửu trùng thiên mọi thứ đã thay đổi, vừa ra khỏi Nam thiên môn liền gặp Đế quân sư đệ Tiêu Huyền, bên cạnh còn có một tiểu yêu hoa sen, hình dáng vô cùng thân thiết. Hắn sợ tiên khí quá lớn trên người làm nàng bị thương mới tránh xa một chút, không ngờ nàng liền cho là hắn kiêu ga. Hắn cũng chỉ có thể lén cười, cười vui vẻ, cuối cùng cũng tìm được.

Thần Thiên Phong ở Lục Hải điện ngày ngày ngóng đợi, thế nhưng nàng một chút cũng chưa từng ghé qua. Tối ngày thứ ba, hắn quyết định đi tìm nàng, kết quả thấy nàng suốt ngày quần quýt lấy Tiêu Huyền. Hắn nhìn mắt nàng, liền phát hiện nàng một chút cũng không chú ý tới hắn. Giờ phút đó hắn mới nhận ra rằng, đó không phải ánh mắt yêu thương, đau xót đã từng nhìn mình, và không chỉ nàng, tất cả mọi người cũng chỉ có cung kính. Lần đầu thượng thân cao cao tại thượng như hắn hiểu được thế nào là cô đơn.

Tiểu liên hoa đối với mọi người luôn vui vẻ lại đặc biệt tránh xa nơi ở của hắn. Thế nhưng hắn lúc này cũng sẽ chỉ im lặng giúp đỡ nàng, bảo vệ nàng, không để nàng chịu tổn thương nào. Tiểu nha đầu, tốt nhất mãi mãi cũng đừng sáng tỏ...

...

Rất lâu sau cũng không thấy “hài tử” kia đến, Yên mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng may đã gọi riêng “con dâu” ra dẫn dò rồi. Thế nào đi nữa, mặc kệ có vừa ý hay không cũng sẽ không tới tìm ta “ăn vạ”. Ta đây liền có thể đi chuyên tâm giáo dục mấy đứa nhỏ khác, sau này tuyệt đối không được giống huynh trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Ngoại Truyện 2: Du Lạc Là Số Một

Tiểu Du lạc đang ngồi ăn bánh chưng do mẫu thân làm, đáng vẻ rất mãn nguyện:

”Mẫu thân, con muốn sau này mỗi ngày đều được ăn.”

Nàng đang tay đan len ngẩng lên nhìn nó cười:

”Con ngoan sẽ làm cho ăn.”

Thần Thiên Phong đang ngồi đọc sách, tuy rằng nhìn vẫn rất chăm chú nhưng mà thần chí sớm đã đi tới nơi nào, lúc này bỗng dưng bị kéo lại, cũng không nhanh không chậm nói:

”Hài tử gần đây con rất không ngoan”

Tiểu Du Lạc đang nhai dở miếng bánh không thể mở miệng, nửa ngày sau mới kịch liệt phản kháng:

”Phụ thân, người thật nhanh quên, cả chuyện hài nhi từng cứu người một mạng cũng không chịu báo đáp, đã vậy còn trước mặt mẫu thân bêu xấu...”

Trong trí óc nhỏ nhỏ tiểu hài tử luôn nhớ rõ... Ngày hôm ấy, nó đi tìm nàng, không ngờ tới nơi lại thấy một cảnh hỗn loạn. Mẫu thân nó đứng ngơ ngác không động đậy, nét mặt tràn ngập đau đớn. Vốn muốn tới an ủi lại phát hiện Thần Thiên Phong đang bị thứ khói xanh ngùn ngụt túm lấy...không ai biết bởi tất cả đang ở trong thanh ảo(âm thanh gây ảo mộng). Bàn tay nhỏ bé bịt chặt miệng cây sáo ngăn khói xanh kia, không ngờ bị nó hút hồn rồi thể. Tiểu hài tử vô cùng hoảng sợ nhìn thể xác lẫn cây sáo ngọc biến mất không chút dấu vết. Buổi tối, tiểu Du Lạc rất sợ nhưng còn sợ mẫu thân thấy bộ dạng này của nó hơn. Cho nên vừa thấy nàng liền bỏ chạy.

Thần Thiên Phong một giây trước còn ngồi cạnh nàng, một giây sau đã chuyển sang chỗ dành tiểu hài tử:

”Ta đâu có quên, không phải khi nào con muốn cũng vui vẻ làm ngra cho con cỡi sao?”

Tiểu Du Lạc vẫn chưa hết giận, quay mặt qua chỗ khác lại tình cờ nhìn thấy Uyên Đào liền sắc mặt sầm sầm:

”A, mĩ nhon của phụ thân kia, người tới cùng nàng nói chuyện đi, trả mẫu thân cho con.”

Thần Thiên Phong cơ mặt giật giật, kiểu nói chuyện này là ai dạy nó? Ánh mắt liếc sang nàng, nàng liền ngừng tay, cười trừ, sau đó quay sang tiểu Lạc:

”Hài nhi, ta mệt, muốn về đi nghỉ rồi.”

Tiểu Du Lạc nghe xong lập tức “hiếu ỷ” liền trèo từ trên ghế xuống, chạy ra chắn trước mặt thiếu nữ áo hồng, đồng dục tuyên bố:

” Mẩu thân ta mệt”

Uyên Đào liền cười, chìa chiếc giỏ trong tay ra:

” Vừa hay, ta có nhâm sâm nè”

Tiểu Tôn thân này bày ra bộ mặt chán nản:

” Cô Cô à, Mẩu thân ta là đang muốn cùng phu quân vận động cho đỡ mệt, còn muốn vào xem không?”

Uyên Đào nghe xong liền đỏ mặt, đưa giỏ nhâm sâm cho nó rồi lập tức cáo từ.

Nàng đan len từ sáng tới giờ, quả thật thân thể có mệt mỏi, muốn nhờ Thượng Thần hán đấm bóp cho một chút. Thấy tiểu hài nhi mang theo giỏ nhâm sâm lớn vào liền tỏ rõ vui vẻ:

” A, a sâm này trồng trong vườn Thái quân a, rất quý hiếm a!”

Tiểu Du Lạc đặt giỏ xuống, trầm trệ như người có công lớn, hướng thẳng đáng phụ mẫu lại một lần nữa đồng dục:

” Uyên Đào tiên tử nói mang thứ này giúp hai người tăng sinh lực, mau chóng có thêm tiểu tiểu tôn tử.”

Nàng nghe xong liền sắc mặt một cái, mặt đỏ tới mang tai. Trong lòng không khỏi cầu khẩn Thần Thiên Phong đối với chuyện xấu hổ của nàng trước kia giữ mồm miệng một chút...

Hắn đương nhiên biết nàng đang nghĩ gì, thế nên chậm chậm phân phó:

” Đã vậy con mau mang hầm canh cho chúng ta đi.”

Hải tử biết rõ mình bị đuổi khéo, thế nhưng nghĩ tới tiểu tiểu tôn tử liền rất vui vẻ đi làm. Vừa ra khỏi cửa đã lớn tiếng gọi:

” Y Y tỷ tỷ, chúng ta đi hầm canh thôi, cùng góp phần trong công cuộc “kiến tạo” tiểu đệ đệ!”

“...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Ngoại Truyện 3: Tài Lẽ Của Các Nam Thần

Nồi lẩu hải sản đang sôi ùng ục, mấy chục con mắt nháo nhác hướng vào bên trong. Tiểu bảo bối Du Lạc hau háu nhìn Thần Thiên Phong:

” Cái này là gì vậy phụ thân? Hải nhi lần đầu nhìn thấy, nhưng mà nhìn rất ngon a!”

Hắn nghe con trai hỏi cũng không vội vã trả lời, mắt đánh sang góc Y Vũ này giờ vẫn ngồi ôm giỏ hoa quả, một lát mới thông thả đáp, giọng điệu trên trêu:

” Bà bà của con nói lẩu hải sản này rất ngon, đáng tiếc...mẩu thân con không ăn được...”

Tiểu Du Lạc nghe vậy liền mở to mắt:

” Ai nha, không sao, hải nhi ăn hộ mẫu thân!” nói xong lại liếc thấy mẫu thân cau mày liền nén vui vẻ:

” Nhưng mà mẫu thân vì sao không ăn?”

” Nàng đang giảm cân.”

Nửa canh giờ sau khách khứa tới đông đủ. Tiêu Huyền chễm chệ chiếm một ghế chính khách lại ngoắc ngoắc tay gọi Dương Tự:

” Tiểu Tự, ngươi lại đây ngồi cùng ta, chúng ta bị lão Thần nâng tay trên, xem như cùng cảnh ngộ.”

Bóng đen của Dương ca lướt qua gần chạm vào ghế liền bị đá văng ra. Liêm Trương vận một bộ hoàng bào đã an tọa vào vị trí đó.

Nàng từ ngoài đi vào nhìn thấy hắc y nhân liền vui vẻ:

”A, U Tụ, lâu không gặp!”

Dương Tụ cau mày:

”Còn gọi ta bằng cái tên đó sao?”

Nàng hồn nhiên gật đầu, lại nghĩ lại sự tích cái tên này. Kì thực khi đó có người viết chữ quá xấu, nàng dịch nửa ngày trời cũng chỉ đọc được “U Tụ”, những nét còn lại xem như hoa văn trang trí vậy.

Thiên Quân cùng Trữ Xích tới nơi muộn, kết quả bị hết chỗ đành rủ nhau ngồi xổm. Dáng vẻ rất buồn cười.

Tiệc từng một hồi, nàng đều coi như người ngoài, đồ ăn ngon toàn bộ đều không động đũa, lúc này bị một đám người kéo ra làm trọng tài. Nam nhân thi tài mà nàng uất ức trở thành phần thưởng. Chủ trương này là của Tiêu Huyền. Nam chiêu đề này bị nàng bỏ rơi, không phục mới nhân cơ hội này, cứ gọi là thách đấu đi, nhưng mà chính thức lại là tiêu khiển cho nàng sau bữa ăn. Xem ra không có tổn thất...

Thi kiếm thuật quá nhàm chán rồi, chi bằng thi tài lẻ. Thượng Thần nhà ta lúc này mới tá hỏa, mẫu thân thiếu xót khoản này của hấn rồi...

Nàng lặng lẽ quan sát Tiêu Huyền chơi đàn Ghi ta, bài “Đập vỡ cây đàn”, ánh mắt rớt cuộc cũng liếc nhìn Thượng Thần tướng công, chân từng chút một nhích về phía Nam Chiêu đề đề... Không bao lâu sau lại bị “xiếc khỉ” của Dương Tụ lôi kéo...

Thần Thiên Phong mặt đen xì, hết nhìn nương tử lại ngó màn hình di động cầu cứu mẫu thân là ta, mà ta lúc này đang xem ca nhạc... cuối cùng cũng kiếm được cho hấn một cái tài lẻ...

Nàng chân đã định đứng bên trái rồi, thế nhưng nhìn thấy Liêm Trương nặn kẹo kéo liền không kìm được, nuốt nước miếng. Hài nhi xấu hổ đá chân nàng mấy cái nàng mới tỉnh lại...

Lúc này cũng chỉ còn lại một người, Thiên Quân cũng nóng lòng muốn xem cho nên thêm một tiếng hỏi thúc:

”Sao rồi, Lục Hải, đến lượt rồi kìa!”

Trữ Xích Đế Quân nghe vậy cũng chỉ ha ha cười góp vui.

Thần Thiên Phong bước ra, ăn mặc hết sức kì quái, hai vạt áo buộc lại với nhau, đầu đội nón bảo hiểm...hấn nhảy hip hop... Nàng lúc này xúng vai vợ hiền, một mực khen ngợi. Tiểu Du Lạc mặt méo xệch nhìn mẫu thân, Thần Thiên Phong ánh mắt đặc ý nhìn các đối thủ, tuy rằng trong bụng cười ha ha nhưng mà bề ngoài vẫn một mực thanh đạm:

”Cảm ơn đã nhường.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu Lưu Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.